AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

MISIUNE PERICULOASĂ

Capitolul I

Bărbatul aşezat în spatele biroului deplasă cu câţiva centimetri spre dreapta un greu press-papiers de sticlă. Mai degrabă gânditor decât preocupat, chipul său părea lipsit de expresivitate. Avea tenul palid al oamenilor care petrec cea mai mare parte a zilei la lumină artificială. Se vedea că este un om de cabinet. Un om al dosarelor şi fişelor. Chiar şi faptul că, pentru a ajunge la el, trebuia să treci prin lungi şi întortocheate culoare subterane, avea ceva ciudat şi insolit. Cu greu puteai să-i dai o vârstă. Nu părea nici bătrân, nici tânăr. Nu avea riduri, dar în ochii săi se putea citi o mare oboseală.

Celălalt personaj, care se găsea în încăpere, era mai în vârstă. Brunet, cu o mică mustaţă, având o alură militară, lăsa să se întrevadă în mod clar excesul de activitate şi de energie. Neputând sta locului, se plimba în lung şi lat, plasând din când în când, cu o voce scurtă, câte o remarcă explozivă.

— Rapoarte, rapoarte şi iar rapoarte! Şi nici măcar unul din toată grămada aceasta în care să poţi găsi totuşi ceva!

Bărbatul, care era la birou, îşi plecă privirea asupra hârtiilor din faţa sa. Deasupra lor, se afla o fişă din carton care purta un nume, urmat de un semn de întrebare: „Betterton, Thomas Charles?” Clătinând din cap spuse:

— Aţi studiat aceste rapoarte, aşa-i? Nu conţin nimic interesant?

— Cum aş putea să fac o astfel de afirmaţie? răspunse celălalt ridicând din umeri.

— Desigur nu se ştie niciodată!

— A fost văzut pe Riviera, a fost întâlnit la Anvers, identificat în mod cert la Oslo, zărit la Biarritz remarcat la Strasbourg, unde comportamentul său a părut suspect. A fost văzut pe plaja de la Ostende, în compania unei blonde încântătoare şi plimbându-se pe străzile din Bruxelles, cu un superb greyhound*, nu a fost încă întâlnit la Grădina zoologică, cu braţul pus pe după gâtul unei zebre, dar va veni şi asta, nici o grijă!

— Dumneavoastră personal, Wharton,. Aveţi vreo idee? În ceea ce mă priveşte, aşteptam mult de la pista din Anvers, dar ea n-a dus nicăieri. Evident…

Bărbatul tăcu ca şi cum s-ar fi cufundat într-un abis de reflecţii, din care nu ieşi decât pentru a pronunţa cuvintele destul de enigmatice:

— Da, este posibil. În ciuda acestui fapt, mă întreb…

Colonelul Wharton se aşează pe braţul unui fotoliu.

— Trebuie totuşi să terminăm odată! spuse el cu puţină exasperare în glas. Există aici un DE CE, un CUM şi un UNDE care nu pot rămâne la infinit fără răspuns. Nu putem să ne permitem să pierdem în fiecare lună câte un savant specializat fără a fi în stare sa spunem CUM dispare, DE CE, pleacă şi UNDE pleacă. Se află unde gândim noi sau în altă parte? În această privinţă am avut întotdeauna părerea noastră, dar nu mai sunt atât de sigur că ar valora ceva. Aţi citit ultimele rapoarte despre Betterton care ne-au sosit din Statele Unite?

Bărbatul de la birou clătină din cap.

— Da. A avut idei de stânga, dar, după câte ştiu, nu prea mult timp. A lucrat bine înainte de război, dar nimic senzaţional. Când Mannheim a fugit din Germania, Betterton

* greyhound ogar (rasă de câine)

Îi era adjunct în calitate de asistent şi a sfârşit prin a se căsători cu fiica lui Mannheim. După moartea acestuia din urmă, a continuat lucrările savantului german şi a devenit

celebru cu stupefianta descoperire a fisiunii ZE. O adevărată revoluţie ştiinţifică ce l-a făcut celebru. I se prezicea o carieră extrem de strălucitoare, când moartea soţiei sale, survenită la puţin timp după căsătoria lor, l-a lăsat descumpănit. A venit în Anglia şi, de un an şi jumătate, s-a stabilit la Harwell. S-a recăsătorit acum şase luni.

— Din acest punct de vedere, nu avem nimic?

— După câte cunoaştem, noi, nimic. Este fiica unui avocat din Harwell care, înainte de căsătorie, lucra într-o companie de asigurări. După informaţiile pe care le deţinem, nu s-a ocupat niciodată de politică.

— Fisiunea ZE! exclamă Wharton, dezgustat. Mă întreb unde găsesc ei aceste denumiri. Cred că sunt depăşit. N-am văzut niciodată o moleculă şi, astăzi, ei ajung să împartă Universul cu bombe atomice, cu fisiuni nucleare, cu fisiuni ZE şi nu mai ştiu ce! Şi Betterton era unul dintre aceşti aşi! Ce se spune despre el, la Harwell?

— Că avea o personalitate foarte ataşantă. În privinţa lucrărilor sale nu prezentau nimic deosebit. Simple variaţii asupra aplicaţiilor practice ale fisiunii ZE…

Cei doi bărbaţi păstrară liniştea o clipă. Vorbiseră mult şi fără rezultat. Rapoartele serviciile de securitate formau un teanc mare pe birou fără să spună nimic interesant.

— Desigur, reluă Wharton, când a sosit în Anglia, ne-am informat foarte serios asupra lui.

— Da. Rezultatele anchetei au fost satisfăcătoare.

— Optsprezece luni! spuse gânditor Wharton. Ştiţi că asta-i înspăimântă? Măsuri de securitate, impresia de a te afla tot timpul sub microscop, această viaţă retrasă, totul sfârşeşte prin a le deveni insuportabil. Devin nervoşi, ciudaţi şi, am constatat-o adesea, încep să viseze la o lume ideală. Sunt liberi, sunt ca fraţii, nu au secrete unii faţă de alţii şi lucrează cu toţii pentru binele omenirii. Ajunşi în acest punct intră în scenă cineva, care reprezintă, mai mult sau mai puţin, pleava omenirii, cineva care ştie că a venit momentul să acţioneze şi care nu-l lasă să-i scape. Nu e

nimeni mai credul decât savantul, oricine o va spune. De ce? Nu ştiu!

Celălalt avu un surâs plictisit.

— Nu poate să fie altfel, spuse el. Savantul este sigur că ştie şi acest lucru este întotdeauna periculos. Noi facem parte din altă tagmă. Noi suntem umili şi nu ne facem iluzii că vom salva lumea. Noi ştim ce putem şi încercăm să înlăturăm piesele care ar putea împiedica mersul înainte. Dacă am cunoaşte numai puţin mai mult decât Betterton! Continuă el. Nu vorbesc despre trecutul lui, despre ceea ce a putut face, ci de aceste nimicuri care ne-ar putea lămuri asupra personalităţii unui individ; glumele care-l amuză, lucrurile care-l fac să înjure, oamenii pe care-i admiră şi cei care-l exasperează.

— Aţi văzut-o pe soţia sa?

— De mai multe ori.

— Nu v-a fost de nici un ajutor?

— Până în prezent, nu.

— Credeţi că ştie ceva?

— Fireşte, ea pretinde că nu ştie nimic. Atitudinea clasică. La care se adaugă: durere, angoasă, „nimic nu lasă să se întrezărească", „soţul meu ducea viaţa cea mai normală, nu avea nici o nelinişte, de nici un fel" etc., etc. După părerea ei, ar fi fost răpit.

— Nu sunteţi de aceeaşi părere, nu-i aşa?

Bărbatul de la birou scoase un suspin.

— Am un defect: nu cred niciodată pe nimeni.

— Cum vi se pare? întrebă Wharton.

— Este o femeie obişnuită, aşa cum întâlniţi în fiecare zi la prietenii dumneavoastră, jucători de bridge.

— Am remarcat. Asta face problema şi mai dificilă.

— În acest moment se află aici. A venit să mă vadă şi vom bate împreună acelaşi teren.

— Aceasta este singura metodă, spuse Wharton. De altfel, mie nu mi-ar conveni. Nu aş avea răbdarea s-o fac.

Se ridică.

— Plec. Nu am progresat deloc, aşa-i?

— Din nefericire, nu. Aţi putea să vedeţi mai de aproape acest raport din Oslo. S-ar putea foarte bine ca Betterton să fie acolo.

Wharton aprobă printr-o mişcare a capului şi ieşi. Celălalt ridică receptorul telefonului.

— O primesc pe doamna Betterton! Trimiteţi-mi-o!

Câteva clipe mai târziu cineva bătea la uşă, iar doamna Betterton fu introdusă. Era o femeie cu o talie frumoasă, având cam vreo douăzeci şi şapte de ani.

Lucrul cel mai remarcabil la ea, era părul, un minunat păr de un brun roşcat, de o splendoare flamboaiantă. Faţa era nesemnificativă, cu ochi bleu-vert şi cu gene foarte marcate, lucru frecvent la roşcate. Observă că nu era machiată şi acest detaliu îl preocupă, în timp ce, după ce-şi salutase vizitatoarea, o invită să se instaleze confortabil într-un fotoliu foarte apropiat de biroul său. Din cauza acestei absenţe de fard, înclina puţin să creadă că doamna Betterton ştia mai mult decât pretindea. O femeie într-adevăr nefericită şi neliniştită nu-şi neglijează machiajul. Dimpotrivă, ea-l îngrijeşte, pentru că ştie că necazul urâţeşte. Se întrebă dacă doamna Betterton nu se farda intenţionat, în scopul de a juca mai bine rolul de soţie înnebunită de durere.

Abia aşezat, spuse:

— Sper, domnule Jessop, că aveţi noutăţi şi că pentru asta…

— Sunt dezolat, doamnă, că v-am făcut să veniţi şi că nu am nimic nou să vă comunic.

Olive Betterton surâse cu tristeţe.

— Ştiu. Scrisoarea dumneavoastră m-a prevenit. Voiam totuşi să cred că de când aţi scris-o… Cu toate astea, mă bucur că am venit. Să rămân acasă, să mă întreb, să întorc pe toate feţele aceleaşi idei, este cel mai rău din tot răul! Pentru că realizez faptul că nu se poate face nimic!

Bărbatul pe care-l numise Jessop reluă pe un ton blând:

— Nu-mi purtaţi pică, doamnă, fiindcă astăzi trebuie să vă pun din nou întrebări pe care vi le-am mai pus, să revenim împreună asupra unor fapte pe care le-am mai examinat. Este foarte posibil ca un mic detaliu să apară, un detaliu care ne-a scăpat până acum, la care nu ne-am gândit şi care poate fi încărcat de semnificaţii…

— Înţeleg foarte bine. Puteţi să mă întrebaţi tot ce doriţi.

— V-aţi văzut soţul, pentru ultima dată, pe 23 august?

— Da.

— Ziua în care a părăsit Anglia, pentru a merge la o conferinţă ce avea loc la Paris.

— Exact.

— A asistat, continuă Jessop, la reuniunile din primele două zile. În a treia zi nu a mai fost văzut. Se pare că în acea zi a spus unuia dintre colegii săi că va face o plimbare cu bateau-mouche.

— Cu bateau-mouche? Ce înseamnă un bateau-mouche?

— Un vaporaş care navighează pe Sena, spuse Jessop surâzând.

Cu privirea fixată asupra interlocutoarei sale, adăugă:

— Nu vi se pare ciudat acest lucru, din partea soţului dumneavoastră?

— Ba da, spuse ea. După părerea mea, lucrările conferinţei îl interesau mai mult decât plimbările pe Sena.

— Nu mă îndoiesc. E adevărat că în acea zi, problemele, înscrise pe ordinea de zi nu erau din cele care-i reţineau în mod deosebit atenţia. S-ar putea deci, foarte bine, să-şi fi luat liber. După părerea dumneavoastră, nu i s-ar potrivi deloc această gândire?

— Nu.

— În acea seară, reluă Jessop, nu s-a întors la hotel. Atât cât s-a putut stabili, nu a părăsit Franţa, asta cel puţin folosindu-se de propriul lui paşaport. E posibil să fi avut un altul?

— Un altul? Ce să facă cu el?

— Nu aţi văzut niciodată la el vreun paşaport cu un alt nume decât al său?

— Niciodată! Şi niciodată, adăugă ea animându-se brusc, n-o să mă faceţi să cred ceea ce gândiţi dumneavoastră cu toţii, că ar fi plecat din propria-i voinţă. I s-a întâmplat ceva. Sau, ei bine, şi-a pierdut memoria!

— Se purta frumos?

— Foarte frumos. Deoarece lucra mult, era câteodată obosit, dar sănătatea sa era perfectă.

— Nu aţi avut impresia că ar fi îngrijorat sau deprimat?

— Niciodată!

Ea scoase batista din poşetă. Degetele-i tremurau.

— Este îngrozitor! strigă ea, cu o voce spartă. S-ar spune că trăiesc un vis urât. Niciodată nu a absentat fără să mă fi prevenit. I s-a întâmplat ceva, sunt sigură! A fost răpit sau a fost ucis! Este o idee care mă revoltă, dar, cu cât mă gândesc la ea cu atât sunt mai convinsă că la ora actuală este mort!

— Să vedem! Protestă Jessop… Este o ipoteză pe care n-o justifică nimic. Dacă aţi avea dreptate, de mult i s-ar fi găsit corpul!

— Nu e sigur! Se poate foarte bine să fi fost aruncat în apă sau să fi fost împins într-o canalizare. La Paris, totul este posibil.

— Pot să vă garantez, doamnă, că Parisul este un oraş unde poliţia e bine organizată.

Încetând să-şi tamponeze ochii cu batista, ea replică agresiv:

— Ideea dumneavoastră o cunosc, dar vă înşelaţi. Tom nu era omul care să trădeze, sau să vândă secrete. Nu era comunist. În viaţa sa nu era nimic de ascuns.

— Care erau ideile sale politice?

— În Statele Unite era democrat, cred. Aici, a votat cu laburiştii. Dar nu-l interesa politica. Era un om de ştiinţă, atâta tot. Şi un mare savant! Adăugă ea, dispreţuitor.

— Exact, spuse Jessop. Un mare savant… Asta-i toată afacerea!

Se poate foarte bine să i se fi făcut oferte considerabile pentru a-l face să se decidă să părăsească Anglia şi să meargă să lucreze în altă parte.

— Fals! spuse ea indignată şi continuă: este tocmai ceea ce jurnalele ar vrea să facă să se creadă şi ceea ce credeţi chiar dumneavoastră! Dar nu este adevărat! Niciodată nu ar fi plecat fără să-mi spună, unde merge sau să-mi spună destule, pentru ca eu să pot bănui.

— Şi nu v-a spus nimic?

Ea îi înfruntă privirea fără să aibă nici cea mai mică şovăire.

— Nimic. Nu ştiu unde este. După mine, sau a fost răpit sau este mort. Numai că, dacă este mort, trebuie să o ştiu! Şi cât mai repede posibil. Nu pot să trăiesc aşa! Nu mai mănânc, nu mai dorm, sunt bolnavă de grijă şi de nelinişte. Nu mai poate dura astfel! Deci, nu puteţi face nimic pentru mine? Nimic?

Jessop se ridică şi veni lângă ea.

— Sunt dezolat, doamnă. Într-adevăr! Permiteţi-mi să vă spun că facem tot ce putem pentru a şti ce a devenit soţul dumneavoastră. Rapoarte primim în fiecare zi şi de peste tot!

— Ce spun ele?

— Ne trebuie timp să le examinăm, să le triem, să facem verificări. Dar, în ansamblu nu aş putea să ascund acest lucru, rămân foarte vagi.

— Dar, trebuie să ştiu! Nu se mai poate aşa!

— Vă iubiţi soţul?

— Cum, cum, dacă-l iubesc? Doar suntem căsătoriţi de numai şase luni!

— Ştiu. Şi, mă veţi ierta dacă vă întreb, nu au fost niciodată dispute între dumneavoastră?

— Niciodată!

— Nu aveţi nici un motiv să fiţi geloasa?

— Niciunul. V-o repet, ne-am căsătorit în aprilie trecut.

— Credeţi, scumpă doamnă, că eu nu iau drept adevărată această supoziţie? Vă asigur că trebuie să o iau în consideraţie pentru că ea ar putea explica dispariţia soţului dumneavoastră. Mi-aţi spus că nu vi s-a părut, în ultimul timp, preocupat, nervos, iritat?

— Sigur că nu!

— Ştiţi, doamnă Betterton, că, într-un post ca acela pe care-l ocupa soţul dumneavoastră, ai dreptul să ai nervii foarte surescitaţi? De fapt, ar fi mai degrabă firesc! Adăugă el surâzând.

Fără a-i răspunde la surâs, ea afirmă:

— Tom era aşa cum l-am cunoscut dintotdeauna.

— Vă vorbea vreodată de lucrările sale?

— Niciodată. Nu aş fi înţeles nimic din explicaţiile sale!

— Nu i se întâmpla, câteodată, să aibă scrupule? Aceste arme de distrugere, unii savanţi se întreabă…

— Nu mi-a vorbit niciodată de aşa ceva!

Jessop se îndreptă spre biroul său.

— Scumpă doamnă, spuse el cu o voce care se dorea convingătoare, aş dori să înţelegeţi că fac eforturi pentru a-mi face o imagine exacta despre soţul dumneavoastră… şi că dumneavoastră nu mă ajutaţi deloc.

— Ce vreţi să spun? Am răspuns la toate întrebările puse.

— Da şi aproape totdeauna, prin „nu”! Mi-ar trebui ceva pozitiv, constructiv. Nu vedeţi ce vreau sa spun? Este cu mult mai uşor să cauţi pe cineva când ştii cu ce se aseamănă!

Tăcu, lăsându-i timp să reflecteze.

— Înţeleg spuse ea. Sau, cel puţin, cred că înţeleg. Vă voi spune, deci, că Tom are un caracter frumos, că este amabil cu toată lumea şi, fireşte, foarte inteligent.

Jessop surâse.

— Sunt calităţi care contează. Să continuăm! Citea mult?

— Nu puţin.

— Ce gen de cărţi?

— Biografii. Titlurile recomandate de „Book society”. Şi, când avea nevoie de destindere, romane poliţiste.

— Un cititor, cum sunt în general mulţi. Îi plăcea să joace cărţi?

— Juca bridge. O dată sau de două ori pe săptămână, doctorul Evans şi soţia sa veneau la noi să joace.

— Avea mulţi prieteni?

— Da. Era foarte sociabil.

— M-am exprimat prost. Ceea ce aş vrea să ştiu este dacă avea prieteni care îi erau foarte dragi.

— Juca golf cu câţiva din vecinii noştri.

— Nu era legat de cineva în mod deosebit?

— Nu. A trăit mult timp în Statele Unite, s-a născut în Canada, iar în Anglia nu cunoştea multă lume.

După ce aruncă o privire fugară pe o hârtie de pe biroul său, spuse:

— În ultimul timp, trei persoane, care soseau din Statele Unite, au venit să-l vadă. Am numele lor. Atât cât cunoaştem, ele reprezintă singurele contacte pe care le-a avut cu… străinătatea şi de aceea noi le-am acordat o atenţie deosebită. Mai întâi, Walter Griffiths. V-a vizitat la Harwell.

— Exact. Petrecându-şi vacanţa în Anglia a venit să-i spună bună ziua lui Tom.

— Soţul dumneavoastră a fost mulţumit că l-a văzut?

— Surprins, dar foarte mulţumit. În Statele Unite se vedeau destul de mult.

— Ce impresie v-a făcut Griffiths? Spuneţi-mi aşa cum vă vine!

— Dar sunt sigură că îl cunoaşteţi mai bine decât mine!

— Ştim totul despre el, dar ce aş vrea să ştiu este tocmai ceea ce gândiţi dumneavoastră despre el.

Ea reflectă câteva secunde.

— Doamne! Mi-a făcut impresia unui domn foarte grav, având tendinţa să se asculte vorbind. Cu mine, s-a arătat foarte curtenitor şi mi s-a părut că ţinea să-l pună pe Tom la

curent cu tot ceea ce se petrecuse în Statele Unite de la plecarea sa. Cancanuri care nu mă interesau deloc, fiind vorba de oameni pe care nu-i cunoşteam. De altfel, în timp ce-şi evocau amintirile, le pregăteam cina.

— A fost vorba cumva de politică?

— Vreţi desigur să insinuaţi că Griffiths era comunist?

Iritată, Olive Betterton, continuă:

— Ei bine, nu! Walter Griffiths este ataşat la cabinetul nu ştiu cărui district Attorney, este în fond pentru guvern şi, când Tom i-a spus că „la Chasse aux sorcieres” îl lăsa indiferent, i-a răspuns că noi nu putem înţelege şi că de cealaltă parte a Atlanticului aceasta nu era numai legitimă, ba chiar necesară. Ceea ce dovedeşte că nu e comunist.

— Nu vă ambalaţi, doamnă! La ce bun?

— Nu mă ambalez. Dar ţineţi neapărat la ideea că Tom a fost comunist. Eu mă omor să vă spun că nu şi dumneavoastră tot nu vreţi să mă credeţi.

— Vă cred, dar apare o întrebare şi sunt forţat s-o pun. Să ajungem la Londra, la Dorset?

— Da. Petrecusem seara la teatru şi supam la Dorset când acest domn Luke sau Lucas a venit la masa noastră pentru a-l saluta pe Tom. Este chimist şi-l întâlnise pe soţul meu în Statele Unite. Este un refugiat german, naturalizat ca american. Dar ştiţi toate astea mai bine decât mine.

— Ştim, dar asta nu înseamnă nimic. Soţul dumneavoastră a fost surprins când l-a văzut?

— Da. Foarte surprins.

— Şi mulţumit?

— Da… În sfârşit, cred.

— Nu sunteţi sigură?

— Tom mi-a spus, ulterior, că personajul nu-l interesa deloc.

— Întâlnirea lor era deci fortuită?

— Fără nici o îndoială!

— Al treilea „contact” a fost o femeie, doamna Carol Speeder, care şi ea, venea din Statele Unite. În legătură cu

ce l-a întâlnit?
— Era vorba, cred, de o problemă ce privea O. N. U. Cunoscându-l pe Tom în Statele Unite, îi telefonase la Londra pentru a-i anunţa prezenţa sa în Anglia şi a-i cere, dacă am putea veni, să dejunăm într-o zi cu ea.
— Şi aţi fost?
— Nu.
— Dumneavoastră nu, dar el, a fost!
— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea cu stupefacţie.
— Nu ştiaţi?
— Nu.
Devenise pământie. Jessop avea puţină milă faţă de ea, dar, pentru prima oară de când o interoga, avea impresia că nu era departe de a descoperi ceva.
— Nu înţeleg, spuse ea pe un ton nesigur. Găsesc ciudat faptul că nu mi-a vorbit despre acest lucru.
— Au dejunat împreună la Dorset, unde doamna Speeder coborâse. Era miercuri, 12 august.
— – 12 august?
— Da.
— În acea zi a fost la Londra. Nu mi-a spus niciodată că… Lăsându-şi fraza neterminată doamna Betterton întrebă brusc:
— Cum arată această doamnă Speeder?
— Nu are nimic, se grăbi el s-o asigure, din stilul „vampă”, credeţi-mă. Este o femeie de vreo treizeci de ani, nu neapărat frumoasă. Cu siguranţă nu era vorba de un flirt între ea şi soţul dumneavoastră. Straniu este numai faptul că nu v-a vorbit de acest dejun.
— Înţeleg foarte bine.
— Acum, doamnă, vă rog să vă amintiţi. Nu aţi observat, în acea perioadă, o anume schimbare în comportamentul soţului dumneavoastră? Era pe la mijlocul lunii august, cu aproximativ o săptămână înainte de deschiderea conferinţei.
— Nu, nu am remarcat într-adevăr nimic.

Jessop suspină. Pe birou, avertizorul telefonic chema discret. Ridică receptorul.

— Ascult!

— Se află aici o persoană, domnule, se auzi o voce la celălalt capăt, care doreşte să fie primită de cineva care se ocupă de afacerea Betterton.

— Numele său.

O tuse uşoară precedă răspunsul.

— Drept să vă spun domnule, nu prea sunt sigur de pronunţie. Vreţi să-i spun numele pe litere?

— Dă-i drumul!

Jessop notă numele pe bloc-notes-ul său, literă cu literă, apoi întrebă:

— Un polonez?

— N-a spus, domnule. Vorbeşte bine engleza, cu un uşor accent străin.

— Să aştepte!

— Bine, domnule!

Jessop puse receptorul în furcă apoi îşi îndreptă privirea spre Olivia Betterton. Aceasta nu se mişcase. Smulse din blocnotes foaia pe care-şi notase numele vizitatorului şi o prezentă tinerei femei.

— Acest nume, vă spune ceva?

O expresie de surpriză, amestecată poate cu teamă, apăru în ochii Oliviei Betterton.

— Da, răspunse ea. Mi-a scris.

— Când?

— Ieri. Este un verişor al primei soţii a soţului meu. Numai ce a sosit în Anglia, iar dispariţia lui Tom îl nelinişteşte enorm. Mi-a scris pentru a-mi cere noutăţi, dacă am desigur… şi pentru a mă asigura de profunda sa simpatie.

— Nu v-a scris niciodată până acum?

— Nu.

— Soţul dumneavoastră nu v-a vorbit niciodată de el?

— Niciodată.

— De altfel, s-ar putea foarte bine să nu fie verişorul său.

După un scurt moment de reflecţie, ea adăugă:

— Prima soţie a lui Tom, fiica profesorului Mannheim, nu era englezoaică. Dacă ne luăm după scrisoare, acest om pare să ştie totul despre ea şi Tom. Stilul este corect, cu turnuri care sunt evident ale unei limbi străine. Pe scurt, este o scrisoare care „pare” autentică. Dar, admiţând că nu este, ce ar dovedi acest fapt?

Jessop avu un surâs vag.

— Această întrebare, nu încetăm să nu ne-o punem şi tocmai de aceea acordăm o importanţă excesivă şi celui mai mărunt detaliu.

— Se înţelege! Este ca şi biroul dumneavoastră, pierdut în mijlocul unui labirint de culoare. Aceeaşi impresie am avut-o şi în vise: Aceea de a mă găsi într-un ţinut din care n-aş mai putea niciodată să ies.

— Nu ar mai trebui mult pentru a deveni claustrofob, spuse Jessop râzând.

— Nu mai pot! spuse Olive Betterton, trecându-şi mâna peste frunte. Din cauza acestei aşteptări fără să fac nimic, simt o nevoie imperioasă de a pleca oriunde, în străinătate de preferinţă, în orice caz, undeva unde reporterii nu-mi mai vor telefona şi unde nu voi mai fi privită de oameni ca un animal curios.

După o clipă de tăcere, continuă:

— Am impresia că mă scufund. Am încercat să fiu curajoasă, dar m-au lăsat puterile. Medicul meu, care este de aceeaşi părere, mă sfătuieşte să plec pentru câteva săptămâni. Am să vă arăt scrisoarea lui.

Scotoci în poşetă şi scoase un plic pe care-l întinse lui Jessop pe deasupra biroului.

— Citiţi!

Jessop citi conţinutul scrisorii aflate în plic, afirmând:

— Văd.

— Deci, întrebă ea, cu o voce neliniştită, credeţi că aş face bine să plec?

— Da, desigur! De ce nu?

Jessop părea foarte surprins de întrebare.

— Gândeam, răspunse ea, că aţi putea să vă opuneţi plecării mele.

— Să mă opun? Dar de ce? Acest lucru nu vă priveşte decât pe dumneavoastră. Fireşte, vă veţi aranja în aşa fel încât să pot să vă găsesc în cazul în care aflu ceva nou.

— Desigur.

— Unde vă gândiţi să mergeţi?

— Undeva unde voi găsi soare şi unde nu se vor afla mulţi englezi. În Spania sau în Maroc.

— Frumoase ţări! Călătoria vă va face bine, sunt convins.

— Mulţumesc!

Ea se ridică încântată, dar, evident tot nervoasă. Jessop merse către ea, îi strânse mâna, apoi apăsă un buton de apel, în scopul ca vizitatoarea să fie condusă. Când ea ieşi, el se reaşeză în fotoliu şi reflectă timp de câteva clipe. Un surâs îi destinse trăsăturile. Ridică receptorul şi dădu ordin să fie introdus acest maior Glydr.

Capitolul II

— Maiorul Glydr?

Jessop ezitase asupra numelui.

— Dificil, nu-i aşa? spuse vizitatorul cu umor. În timpul războiului compatrioţii dumneavoastră îmi spuneau Glyder. În Statele Unite, unde trăiesc în prezent, numele meu este schimbat în Glyn! E şi mai bine!

— Veniţi din Statele Unite?

— Am sosit săptămâna trecută. Sunteţi, scuzaţi-mi întrebarea, domnul Jessop?

— Nici o îndoială, eu sunt Jessop.

Maiorul îl privi pe Jessop ca şi cum l-ar fi examinat din cap până-n picioare.

— Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră.

— Ah? Pe cine?

Maiorul surâse.

— Poate mergem prea repede? spuse el. Înainte ca să mă autorizaţi să vă pun câteva întrebări, aş dori să vă dau

această scrisoare de la ambasada Statelor Unite.

Ceremonios, cu bustul aplecat, întinse un plic lui Jessop. Acesta îl luă, citi scrisoarea ce conţinea câteva rânduri de introducere de o curtoazie foarte oficială, apoi, punând foaia de hârtie pe birou, îl privi pe vizitator. Era un bărbat de 30 de ani, cu o alură puţin gravă, cu părul tăiat scurt „à la prusienne”. Se exprima precaut cu o anumită încetineală şi cu toate că engleza sa era de o perfecţiune gramaticală, accentul era cu notorietate al unui străin. Atitudinea sa nu trăda nici cea mai mică nervozitate. Chipul său, impasibil, era acela al cuiva care ştie ce vrea şi de ce o vrea. Jessop înţelese imediat că personajul nu era dintre cele pe care le manevrezi cu uşurinţă şi pe care le faci să spună mai mult decât nu vor.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? se interesă Jessop.

— Am venit să vă întreb dacă ne puteţi informa despre Thomas Betterton, care a dispărut recent într-o manieră miraculoasă. Ştiind că nu poţi crede tot ceea ce se scrie în jurnale, vin la dumneavoastră în căutare de informaţii valabile. Mi s-a spus că numai dumneavoastră aţi putea să mi le furnizaţi.

— Regret, dar nu avem, în ceea ce-l priveşte, nici o informaţie precisă.

— Mă gândeam că este posibil să fi fost trimis în misiune în străinătate.

După un timp, maiorul adăugă, într-o manieră surprinzătoare:

— În misiune ultra confidenţială, desigur.

Jessop părea în dificultate faţă de ceea ce auzea.

— Betterton, spuse el, era un savant şi nu un diplomat sau un agent secret.

— Nu ştiu, dar nu poţi să te încrezi întotdeauna în etichete! Dacă lucrul mă interesează, trebuie să v-o spun, este pentru că Thomas Betterton a devenit, prin căsătoria sa, una din rudele mele.

— Sunteţi, cred, nepotul fostului profesor Mannheim?

— Ştiaţi acest lucru? Sunteţi bine informat.

— Primim multe vizite şi oamenii ne povestesc o grămadă de lucruri! Această informaţie o deţin de la soţia lui Betterton. I-aţi scris?

— Da. Pentru a-i exprima condoleanţele mele şi a o întreba dacă are noutăţi.

— Ceea ce deja ea mi-a spus.

— Mama mea, sora mică a profesorului Mannheim, îi era foarte apropriată. În copilăria mea, la Varşovia, erau tot timpul la unchiul meu şi fiica sa, Elsa, era sora mea. La moartea părinţilor mei, unchiul meu m-a luat la el şi am trăit acolo zile fericite. Apoi, a fost războiul, cu cortegiul său de orori, de care prefer să nu vorbesc. Unchiul meu a reuşit să plece în Statele Unite, cu fiica să. În ceea ce mă priveşte, am rămas în Europa, unde am făcut rezistenţa. Ostilităţile odată terminate, am fost însărcinat cu diferite misiuni, mergând în special în Statele Unite, unde am putut să-i revăd pe unchiul meu şi pe Elsa. Când totul s-a terminat, am decis să plec în Statele Unite pentru a mă stabili acolo, gândind că-i pot regăsi pe unchiul meu, pe Elsa şi bărbatul cu care se căsătorise. Din nefericire, unchiul meu murise, ca şi fiica sa, al cărei soţ era în Anglia, unde se recăsătorise. Din nou, eram fără familie. Într-o zi, nu de foarte mult timp, am citit în jurnale că Thomas Betterton dispăruse… şi am trecut Atlanticul să văd dacă aş putea face ceva.

Maiorul tăcu, întrebând cu privirea pe Jessop. Impenetrabil, chipul lui Jessop nu exprima riguros nimic. Glydr reluă:

— De ce a dispărut?

Jessop surâse.

— Este exact ceea ce am dorit să ştim!

— Sunteţi sigur că nu ştiţi!

Surâsul lui Jessop se accentuă. Situaţia îl amuza. În această încăpere, în general el era cel care interoga. Vizitatorul său inversa rolurile.

— Absolut sigur, răspunse.

— Dar aveţi totuşi vreo idee?
— Nu este imposibil, spuse Jessop, cântărindu-şi cuvintele… ca această dispariţie să reamintească şi altele. Sunt precedentele…
— Se cunosc.
Maiorul cită vreo jumătate de duzină.
— În fiecare caz, adăugă el, era vorba de un savant.
— Exact.
— Toţi sunt astăzi de cealaltă parte a „cortinei de fier”?
— Este posibil, dar nu ştim nimic despre acest lucru!
— În orice caz, toţi au plecat din propria lor voinţă?
— Chiar şi acest lucru, e greu să-l afirmăm!
— Gândiţi că mă ocup de lucruri care nu mă privesc?
— Vă rog…
— Şi aveţi dreptate! Ele nu mă interesează decât pentru că este vorba de Betterton.
— Mă scuzaţi, spuse Jessop, dar acest interes pe care îl purtaţi, nu mi-l explic foarte bine. Dacă considerăm bine, nu este ruda dumneavoastră decât prin alianţă. Nici nu-l cunoaşteţi!
— Este adevărat. Dar pentru noi, polonezii, familia este un lucru care contează. Faţă de ea, avem îndatoriri.
Se ridică, salutând pe Jessop cu o înclinaţie a bustului.
— Mă scuzaţi că v-am răpit câteva clipe şi vă rog să credeţi că sunt sensibil la primirea amabilă pe care mi-aţi rezervat-o.
Jessop se ridică şi el.
— Sunt dezolat că nu pot fi de vreun folos, dar suntem complet în întuneric. Dacă aş afla ceva, unde aş putea să vă găsesc?
— Veţi putea întotdeauna să mă găsiţi prin intermediul ambasadei americane. Vă mulţumesc încă o dată.
Maiorul se înclină din nou, cu aceeaşi rigiditate ca şi mai înainte şi se retrase. Jessop ridică receptorul.
— Rugaţi pe colonelul Wharton să vină să mă vadă!
Surâdea când Wharton intră în încăpere.

— În sfârşit, strigă el, începe să mişte!
— Cum aşa?
— Doamna Betterton are intenţia să părăsească Anglia.
Wharton emise un uşor fluierat.
— Îl va regăsi pe scumpul ei soţ?
— Sper. Mi-a prezentat un certificat medical: îi trebuie repaus şi o schimbare de decor.
— Bravo!
— Reţineţi că are, poate, într-adevăr nevoie de repaus!
— Este o ipoteză, spuse Wharton, dar aici, noi considerăm mai degrabă pe celelalte elemente interesante pentru a începe!
— Trebuie să spun că mi s-a părut sinceră şi că ea nu s-a încurcat nici o singură dată.
— Îmi imaginez că n-ai aflat nimic de la ea?
— În afară de un detaliu, nu. Vă amintiţi acea doamnă Speeder, cu care Betterton a dejunat la Dorset?
— Da.
— Ei, bine! El nu i-a vorbit niciodată de acest dejun soţiei sale.
— A? Asta vi se pare interesant?
— Mai ştii? Carol Speeder a compărut în faţa Comisiei de ancheta asupra activităţilor anti-americane. Ea a demonstrat goliciunea acuzaţiilor ce i se aduceau, dar din această cauză nu rămâne mai puţin… ca ea să fie suspectă. Este posibil să fi servit ca intermediar, ca prin ea Betterton să fi luat contact cu „ceilalţi”.
— Care erau acele „contacte” recente ale doamnei Betterton, care ar fi putut-o incita la o plecare în străinătate?
— Direct, ea nu a avut niciunul. Ieri, a primit o scrisoare de la un polonez care este un verişor al primei soţii a lui Betterton. A ieşit acum de aici. Venise să ceară informaţii…
— Ce fel de om este?
— Un tip caraghios. Nu pare sincer! Foarte curios să observe tot.

— Să nu fie el cel care i-a insuflat doamnei Betterton ideea de a pleca?

— Posibil. Nu ştiu nimic… şi asta mă intrigă!

— Vei fi cu ochii pe el?

Jessop surâse.

— Desigur. La plecarea ta, am sunat de două ori…

— Vechiul nostru truc…

Schimbând tonul, devenind brusc serios, Wharton continuă:

— Pe cine alertăm?

— Pe Janet şi ceilalţi, ca de obicei. Spania şi Marocul.

— Nu Elveţia?

— Nu, de data asta!

— Ciudat. Aş fi crezut că Spania şi Marocul prezentau pentru el dificultăţi…

— Nu trebuie să ne subestimăm adversarii.

Wharton confirmă dând din cap.

— Nu există decât două ţări unde nu a fost văzut Betterton şi acestea două sunt!

După un suspin adăugă:

— În sfârşit, vom vedea! Numai, dacă nu vom eşua…

Jessop se lăsă în fotoliu.

— De mult n-am mai luat vacanţă, spuse el şi încep să mă satur să stau închis în acest birou. Nu este imposibil să-mi ofer şi eu o mică călătorie.

Capitolul III

— Pasagerii pentru Air France, destinaţia Paris, pe aici, vă rog!

Se produse o mişcare în holul aeroportului din Hearth Row. Hilary Craven ridică sacoşa din piele de şopârlă, pe care o pusese lângă fotoliul său şi, urmând pe ceilalţi, ieşi din clădire.

Afară frigul o surprinse. Îşi puse, cuprinsă de frig, mantoul de blană şi se îndreptă spre avion fericită! Sosise clipa, în sfârşit; momentul în care să evadeze! Terminase cu monotonia vieţii sale mizerabile. Ea pleca spre soare, spre

un cer totdeauna senin, spre o existenţă nouă. Povara moartă a trecutului o lăsa în urma sa. Odată instalată în avion, pe locul pe care stewardul i-l indicase, avu impresia că respiră mai liber. Pentru sine însăşi, murmură:

— Plec! Plec!

Motoarele se puseră în funcţiune, apoi avionul rulă uşor pe pistă. Stewardesa invită pasagerii să-şi prindă centura. Avionul se opri, aşteptând semnalul de plecare. „Şi dacă nu vom reuşi să decolăm” gândea Hilary. „Dacă ne prăbuşim? Totul s-ar sfârşit şi toate problemele s-ar rezolva astfel”.

Semnalul se făcea auzit interminabil. Un gând absurd traversa spiritul acestei femei tinere: „Nu vom pleca niciodată! Voi rămâne aici, prizonieră!”

Motoarele, de câteva secunde, funcţionau din plin. Avionul rula, luând viteză. Hilary îşi dădu seama, curând, că părăsise solul. I se părea că nu aparatul se ridica, ci pământul se înfunda, ducând cu el toate grijile, toate preocupările, toate decepţiile pe care le suferise Hilary. Aerodromul semăna acum cu o jucărie de copil. Pe o cale ferată minusculă se vedea alergând un tren în miniatură. Lumea părea ridicol de mică şi fără importanţă. O masă de nori albi o escamota. Probabil, survolau La Manche. Hilary închise ochii.

Evada…

Lăsa totul în urma ei: Anglia, pe Nigel şi această mică vilă care era mormântul lui Brenda. Deschise pleoapele, apoi le închise din nou, cu un suspin.

Puţin după aceea, dormea.

Când redeschise ochii avionul pierdea din înălţime. Gândi că ajungeau la Paris şi, reinstalându-se pe locul său, îşi deschise poşeta. Dar nu era vorba de Paris. Supraveghetoarea zborului, cu o voce maternă pe care mulţi pasageri o găseau exasperată, anunţă că, din cauza ceţii, aterizarea va avea loc la Beauvais.

Hilary, întorcând capul într-o parte, privi prin hublou. Nu văzu mare lucru, Beauvais se ghicea vag printr-un strat

gros de ceaţă. Avionul ateriză după ce se rotise mult timp deasupra aerodromului şi pasagerii, mai mult sau mai puţin înfriguraţi, fură conduşi într-o baracă din lemn, sumar mobilată cu o tejghea şi câteva scaune. Hilary se simţea foarte deprimată, dar încercă să reacţioneze.

— Nu trebuie să ne neliniştim! spuse cineva, lângă ea. Este un vechi aerodrom de război, care e lipsit de căldură şi confort. Dar suntem în Franţa şi se vă aranja ca să avem de băut. De fapt, numai ce terminase de vorbit, că un bărbat şi venea cu băuturi alcoolizate, capabile să-i remonteze. Înţeleaptă precauţie, căci aşteptarea urma să se prelungească timp de câteva ore. Şi alte aparate aterizau la Beauvais şi veni curând momentul în care sala fu plină de o mulţime zgomotoasă de oameni, dintre care majoritatea erau într-o dispoziţie foarte proastă.

Hilary avea impresia că trăieşte un vis, care, din fericire, o ocrotea împotriva unei realităţi de care se temea. Se aştepta? Lucrul acesta conta puţin, pentru că voiajul său continua. Ea evada, acesta era esenţialul! Beauvais sau Paris rămânea să meargă spre locul unde viaţa sa va reîncepe. Ea nu vedea decât acest lucru şi era destul ca să abordeze evenimentele cu filosofie.

Noaptea căzuse deja de mult timp, când veniră autocare ce trebuiau să conducă pasagerii la Paris. Le trebuiră câteva ore, căci era mult trecut de miezul nopţii când Hilary ajunse la gara Invalizilor. Era moartă de frig şi fu fericită să-şi recupereze bagajele, fără prea multe dificultăţi şi să meargă la hotelul în care-şi rezervase o cameră. Prea obosită pentru a-i fi foame, făcu o baie caldă şi se culcă epuizată:

În principiu, avionul de Casablanca decola a doua zi, la orele 10:30, de pe aeroportul Orly. Dar şi acolo confuzia domnea. Pe toate liniile avioanele aterizaseră unde putuseră, iar orarele erau bulversate, atât la plecare cât şi la venire.

Hilary a avut de-a face cu un funcţionar obosit, care sfârşi prin a-i declara că nu trebuie să conteze pe locul pe care-l reţinuse, dar că, dacă dorea să aibă răbdare câteva clipe, va face tot ce poate pentru a aranja lucrurile. În final, o înştiinţă că ar putea să se îmbarce pe avionul de Dakar, care în mod excepţional, va face o escală la Casablanca.

— Dacă socotim, adăugă el, veţi fi acolo cu trei ore întârziere, nu mai mult!

Hilary nu mai protestă, lucru care-l încântă pe funcţionarul de la Air France.

— A vedea pe cineva rezonabil, spuse el, asta îţi face totuşi plăcere! Sunt pasageri care nu vor să realizeze că, dacă este ceaţă, nu este vina noastră! Trebuie să luăm vremea cum este, chiar dacă se opune proiectelor noastre. În sfârşit, doamnă, a fi la Casablanca cu trei ore mai devreme sau trei ore mai târziu, ce se poate întâmpla? Că soseşti cu un avion sau cu altul, este acelaşi lucru!

Fapt pe jumătate adevărat, aşa cum Hilary avea să descopere la Casablanca. Ea mergea alături de hamalul care-i purta bagajul spre ieşirea din aeroport, când acesta îi spuse:

— Aveţi noroc, doamnă, că nu aţi fost în avionul precedent, cel regulat!

— Ah! spuse ea. De ce?

— Pentru că s-a izbit de sol, răspunse el, coborându-şi vocea. Pilotul şi navigatorul au murit, ca şi majoritatea pasagerilor. Nu sunt decât patru sau cinci călători care au fost salvaţi. Au fost transportaţi la spital şi există mai mulţi, se pare, care sunt grav răniţi…

Hilary păstră tăcerea. Păcat să n-a fost în acel avion! Ar fi murit şi totul s-ar fi terminat! Toţi oamenii, care erau morţi, nu doreau decât să trăiască. De ce nu murise ea în locul lor, ea, cea pentru care viaţa nu mai reprezenta nimic din acest moment?

După formalităţile de la vamă, tradiţionale şi derizorii, luă o maşină care o conduse la hotel. Era o vreme splendidă,

cerul era senin, aerul uşor, soarele strălucitor. Se simţi inundată de o stare de satisfacţie. Lucrurile erau aşa cum sperase ea: ceaţa Londrei departe şi departe şi zilele mohorâte! Aici viaţa palpita în lumina caldă a soarelui.

Merse imediat în camera sa şi deschise obloanele pentru a privi în stradă. Apoi, se aşeză pe pat. Un cuvânt, pe care şi-l repeta de când plecase din Londra, îi veni pe buze: „Evadare”?

Şi-o spuse de mai multe ori şi îşi dădu seama, cu o luciditate care o îngheţa, că el nu corespundea cu nimic, că nu era evadare!

Nimic nu se schimbase. La Casablanca sau la Londra, ea era tot Hilary Craven. Ea dorea să scape de Hilary Craven, dar orice ar fi făcut, ea era tot Hilary Craven, o Hilary Craven care, în Maroc sau în Anglia, rămânea tot aceeaşi.

— Ce idioată, sunt! Murmură ea. Cum dracu am putut să cred că, mi-ar fi suficient să părăsesc Anglia, pentru a nu mai fi eu însămi?

Mormântul Brendei era în Anglia şi curând, tot în Anglia, Nigel se va căsători a doua oară. Cum putuse să-şi închipuie că aceste lucruri aveau mai puţină importanţă aici decât acolo? Ea crezuse acest lucru, pentru că voia să-l creadă, dar nu putea să se amăgească la infinit. Realitatea era acolo, faptele i se imprimau, trebuia să le privească în faţă. Erau lucruri pe care poţi să le suporţi, iar altele nu. Pe primele le accepţi atât timp cât ai pentru aceasta un motiv. Îndelungata sa maladie, abandonarea lui Nigel, în circumstanţe de o brutală cruzime, toate acestea, le suportase pentru Brenda. După aceea, a trebuit să ducă, pentru viaţa însăşi a Brendei, o luptă disperată. Brenda murise. Atunci, pentru ce să mai trăiască? La Londra, se gândea că, sub un alt cer, ar fi posibil să uite şi să-şi refacă viaţa. Venise, deci, în această ţară, unde nimic nu trebuie să-i reamintească trecutul şi care, prezenta atâtea atracţii, cu soarele său, cerul său totdeauna senin, peisajele sale de vis şi oamenii săi originali. Dar, puţin după sosirea sa, ea îşi

dădu seama de eroarea sa. Nimic nu se schimbase în fiinţa sa; aici ca şi aiurea, ea nu-şi regăsea dorinţa de a trăi.

Dacă călătoria sa, nu ar fi fost contrariată de ceaţă, dacă ea s-ar fi îmbarcat în avionul în care-şi reţinuse loc, ar fi fost acum eliberată de toate grijile sale. Ar fi acum în vreo capelă luminoasă, cu oasele rupte, desigur, poate desfigurată; dar cu pacea în suflet. Această serenitate. Putea încă s-o mai obţină. Şi aceasta nu era atât de greu de…

Se gândi la doctorul Grey şi la felul în care o privea când îi ceruse un somnifer.

— Ar fi mai bine să nu!… îi spuse el. Cel mai bun somn, este somnul natural. Dacă se face dorit, îl aştepţi. Sfârşeşte întotdeauna prin a veni.

— Se îndoia de ceva? Se întrebă Hilary…

Apoi, cu o uşoară înălţare din umeri, se ridică. Ceea ce doctorul Grey îi refuzase, v-a găsi, desigur, la Casablanca.

Hilary credea că în străinătate era uşor să cumperi droguri „periculoase”. Spre marea sa surpriză, descoperea că nu era nimic din ceea ce crezuse. Primul farmacist, la care intră, nu-i eliberă decât două casete, spunându-i că nu putea să-i dea mai multe fără reţetă. Surâse cu un aer care-l dorea indiferent şi se îndreptă repede spre uşă, izbindu-se de un bărbat tânăr, înalt, cu chipul grav, care se scuză în engleză. În timp ce ieşea, îl auzi cerând un tub cu pastă de dinţi.

Surâse aproape fără să-şi dea seama. Pastă de dinţi! Pentru ceilalţi viaţa continua, obişnuită, banală, prozaică. Avu o mică tresărire când, brusc, realiză că pasta de dinţi pe care acest domn o ceruse era marca preferată a lui Nigel. După ce traversă, intră în altă farmacie. Când ajunse la hotel, vizitase deja patru farmacii. Coincidenţă care o amuză, în a treia ea revăzu, acest tânăr englez, tot în căutare de pastă de dinţi. Fără îndoială, această marcă nu se afla în depozitul farmaciştilor francezi din Casablanca.

Hilary se simţea aproape eliberată de grijile sale când se îmbrăca pentru cină. Hotărâse să coboare la restaurant cât mai târziu posibil, în scopul de a nu întâlni pe niciuna din persoanele cu care călătorise. Ceea ce, în fapt, i se părea puţin probabil, căci credea că nici un alt pasager nu părăsise avionul la Casablanca.

Sala era aproape goală când se aşeză la masă. Remarcă prezenţa tânărului englez al cărui chip, îşi spuse ea, te făcea să gândeşti la o cucuvea. Cufundat în lectura unui jurnal francez, îşi terminase deja cina.

Hilary îşi comandă o masă bogată însoţită de o sticlă de o jumătate cu vin. Era chiar veselă, cu impresia pasionantă de a trăi ultima sa aventură. Terminând de mâncat, urcă direct în camera sa.

Puţin după aceea, i se aducea sticla cu apă de Vichy pe care o ceruse înainte de a părăsi restaurantul. Băiatul responsabil de etaj o puse pe noptieră, după ce îi scoase capsula; apoi se retrase, urându-i noapte bună lui Hilary. După plecarea sa, tânăra femeie scoase un suspin, se duse la uşă şi răsuci cheia în broască. Apoi îşi turnă un pahar cu apă de Vichy şi scoase din cutiuţa de carton casetele pe care le cumpărase. Imediat, le va înghiţi, va bea câteva guri de Vichy şi farsa va fi jucată!

Se dezbrăcă, îşi puse un capot şi se aşeză în fotoliu. Inima îi bătea foarte repede. Îi era teamă? Poate puţin, dar o teamă amestecată cu curiozitate şi care nu era de natură s-o facă să renunţe la proiectul său. Nu va abandona. Se simţea stăpână pe sine şi cu spiritul clar. Evada şi se simţea bine. Pe masă se afla o călimară cu toc şi hârtie. Să lase clasicul bilet? După ce reflectă, gândi că era inutil. Nu avea părinţi, prieteni adevăraţi, cărora să le spună adio. Cât despre Nigel, nu voia să-l copleşească cu remuşcări inutile. Va afla din jurnale că doamna Hilary Craven murise la Caşablanca, după înghiţirea unei doze masive de somnifer, o va plânge poate puţin şi, în străfundul lui, se va simţi eliberat. Căci, ea era convinsă, Nigel când se gândea la ea,

trebuia să nu fie foarte mulţumit de el, făcând parte dintre acei oameni cărora le place să fie împăcaţi cu conştiinţa lor.

De altfel, Nigel era deja foarte departe de ea şi toate acestea i se păreau a nu avea nici cea mai mică importanţă. Nu-i mai rămânea de făcut decât să-şi ia caşetele şi să se întindă pentru a adormi, fără a se mai trezi. Sentimentele sale religioase? Nu mai avea şi nu credea să fi avut vreodată. Cu moartea Brendei îşi pierduse credinţa. Era pregătită. Ca şi la aerodrom, era o călătoare aşteptându-şi plecarea, o călătoare care pleca spre o destinaţie necunoscută, fără bagaje şi fără să fi spus adio nimănui. Terminase cu trecutul.

Pentru prima dată în viaţa sa se simţea liberă să decidă asupra propriilor acte; absolut liberă…

Întinse mâna după casete. În acel moment cineva bătu la uşă cu câteva ciocănituri discrete. Îşi încruntă sprâncenele şi, lăsând gestul neterminat, cu braţul în aer, aşteptă. Era vorba de cameristă? Nu, patul era pregătit. Atunci, vreun funcţionar de la hotel care venea să-i ceară actele şi paşaportul? Ridică umerii. Nu va răspunde. La ce bun?

Se bătu din nou la uşă. De data asta, puţin mai tare. Nu se mişcă. Va reveni. În privinţa ei, nu mai era nici o grabă, privea cu ochii fixaţi pe uşă. Spre marea sa surpriză, văzu cheia întorcându-se uşor în broască, apoi, după o rotaţie completă, căzând pe podea, cu un scurt zgomot metalic, încet, uşa se deschise şi un bărbat intră. Cu stupoare, recunoscu tânărul englez, pe acela pe care-l văzuse prima dată în farmacia în care intrase să cumpere pastă de dinţi. Mută de uimire, îl privea. El închise uşa, luă cheia, o puse în broască şi făcu un tur. După care, venind spre Hilary, se aşeză într-un fotoliu, în faţa ei şi, cu o îndrăzneală deconcertantă, se prezentă:

— Mă numesc Jessop.

Roşie de mânie, stăpânită, Hilary spuse cu o voce tăioasă:

— Vă daţi seama de ceea ce faceţi!

El surâse.

— Ce caraghios! Este exact întrebarea pe care vroiam să v-o pun eu! spuse acesta, îndreptându-şi privirea în mod semnificativ pe caşete.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Sunt foarte sigur de contrariu.

Hilary păstră tăcerea câteva secunde, întrebându-se ce avea să-i răspundă. Sau, mai degrabă, în ce termeni să-şi exprime indignarea şi să-l dea afară pe insolent.

În final, ceea ce-i veni pe buze, fu o întrebare, pe care o puse din simplă curiozitate şi aproape fără să-şi dea seama:

— Cheia, cum aţi făcut pentru a o manevra din exterior?

O lumină maliţioasă se aprinse în ochii lui Jessop, care-şi scoase din buzunar un mic tub de oţel, pe care-l dădu tinerei femei pentru a-l examina.

— Instrumentul, îi explică el, este foarte practic. Îl introduceţi în gaura broaştei, el agaţă extremitatea, cheii… şi nu aveţi decât să răsuciţi!

Luând înapoi obiectul şi strecurându-l în buzunarul său, el adăugă:

— Acesta face parte din instrumentarul unui spărgător de meserie.

— Sunteţi spărgător?

— Să fim drepţi, scumpă doamnă, am bătut la uşa dumneavoastră, ceea ce nu face parte deloc din obiceiurile spărgătorilor. Nu aş fi recurs la el dacă aş fi avut certitudinea că mă veţi invita să intru.

— Dar ce doriţi de la mine?

Din nou, privirea lui Jessop se îndreptă spre caşete.

— În locul dumneavoastră, spuse el, nu aş face aşa ceva. Ştiţi că vă faceţi iluzii? Vă închipuiţi că dormiţi, că nu vă treziţi şi că totul s-a terminat? Ei bine, nu e deloc aşa! Câteodată apar convulsii şi chiar cangrenă. Cu condiţia să nu fii refractar la drog, el acţionează atât de lent, încât oamenii au tot timpul să sosească pentru a vă salva, cu toate supărătoarele consecinţe, pe care aceasta le implică:

spălarea stomacului, ulei de ricin, cafea fierbinte, palme etc. Toate astea nu au nimic plăcut, de acord?

Tolănită într-un fotoliu, cu ochii pe jumătate închişi, Hilary, ale cărei mâini se strângeau cu nervozitate, se forţă să surâdă.

— Mă distraţi! Deci, vă imaginaţi că voiam să mă sinucid?

— Eu nu-mi imaginez, replică el, sunt sigur. Trebuie să vă spun că intrasem la farmacie înaintea dumneavoastră. Negăsind acolo pasta de dinţi pe care o doream, am intrat într-alta unde v-am revăzut. Şi acolo, cumpăraţi tot un somnifer. Mi s-a părut curios şi v-am urmărit. Încă o farmacie şi încă un somnifer! Concluzia se impunea.

Tonul era amical, aproape vesel, dar era evident că Jessop era sigur de ceea ce afirma. Hilary socotea inutil să mai mintă mult timp.

— Şi, întrebă ea, nu vi se pare că este foarte deplasat din partea dumneavoastră să vă ocupaţi de o afacere care nu mă priveşte decât pe mine?

După un scurt moment de reflecţie, el clătină din cap.

— Deloc. Nu aveţi dreptul să faceţi asta!

Ea ripostă cu vivacitate:

— Mă veţi împiedica s-o fac pe moment, dacă veţi arunca aceste caşete pe fereastră o admit. Dar nu veţi putea să mă împiedicaţi să cumpăr altele mâine, sau poate prefer să mă arunc în gol din înălţimea unei clădiri sau sub un tren.

— Exact. Dar o veţi face? Vreau să spun, mâine?!

— Credeţi că mâine îmi voi schimba părerea? Era, în ton, un fel de ironie amară.

— S-a întâmplat şi la alţii!

Hilary reflectă.

— Poate! spuse ea în sfârşit. Fără îndoială disperarea lor nu avea cauze durabile. Iar cazul meu este cu totul diferit! Hotărârea mea n-am luat-o într-un moment de deznădejde, ci la rece, fără grabă şi este irevocabilă. Înţelegeţi, nu mai am nici o raţiune să trăiesc!

Jessop, cu capul înclinat într-o parte, închise ochii pe jumătate.

— Interesant!

— Nu, nici aşa! Nu sunt o femeie foarte interesantă, îmi iubeam soţul, el m-a părăsit. Nu avem decât un copil, o fetiţă pe care o meningită mi-a răpit-o. Nu am nici părinţi, nici prieteni. Nici o artă nu mă pasionează şi nu am nici o meserie. Atunci?

— Deloc amuzant! Murmură Jessop.

După o uşoară ezitară, el adăugă:

— Şi nu aveţi impresia că acest fapt este… rău?

Ea răspunse cu o voce seacă:

— Rău? Şi de ce? Viaţa mea îmi aparţine, cred.

— Desigur, desigur! spuse el foarte repede. Personal nu am nici o opinie despre această chestiune, dar sunt oameni care consideră…

Ea-l întrerupse:

— Nu sunt de părerea lor, asta-i totul!

Urmă o linişte, pe care ea o rupse.

— Fie!

— Nu vi se pare domnule, acum…

Ea îi căută numele.

— Jessop…

— Mulţumesc… Nu credeţi, domnule Jessop, că aţi putea să vă retrageţi?

El clătină din cap.

— Nu încă. Mi-aţi dat informaţiile pe care venisem să le caut şi văd acum situaţia cu destulă claritate. Existenţa nu vă mai interesează, nu mai aveţi chef să trăiţi şi ideea de a termina cu viaţa nu vă displace în nici un fel? Aşa e?

— Exact.

— Bine.

Cu o bună dispoziţie, el continuă:

— Acest punct este cucerit, să mergem mai departe! Ţineţi la somnifer?

— Nu înţeleg.

— Mă explic. V-am spus deja că este un mod de sinucidere penibil. Acelaşi lucru se poate spune şi despre celelalte două procedee despre care mi-aţi vorbit. Te poţi arunca de la al cincisprezecelea etaj şi să nu mori imediat. Trebuie să vă spun că sunt şi alte mijloace de a-ţi pune capăt zilelor.

— Vă înţeleg din ce în ce mai puţin.

— Printre aceste mijloace, cunosc unul care mi se pare destul de „sportiv” şi care ar avea, după mine, o latură pasionantă. Ca să fiu sincer, trebuie să recunosc că aţi avea o şansă dintr-o sută de a supravieţui. Nu vom ţine cont de astă.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ceea ce-mi vorbiţi!

— E foarte firesc, pentru că încă nu v-am spus nimic. Din nefericire, nu pot să vă povestesc totul în două cuvinte. Este o întreagă istorie! Vreţi s-o ascultaţi?

— Cred că nu am de ales.

Deşi nu considera răspunsul ca o încurajare, Jessop continuă:

— Îmi închipui că citiţi ziarele şi că sunteţi la curent, în mare, cu evenimentele. Trebuie să ştiţi, deci, ca din când în când, dispar şi savanţi fără a lăsa urme: un italian, anul trecut, dacă vă amintiţi şi aproximativ acum două luni, Thomas Betterton…

— Am văzut aceasta în ziare, într-adevăr.

— Presa n-a vorbit decât de câteva dispariţii, dar au mai fost şi altele: savanţi chimişti, medici şi chiar un avocat! Anglia este o ţară a libertăţii şi niciunul nu este forţat să rămână aici! Numai că în ceea ce priveşte aceşti „dispăruţi” este absolut indispensabil să ştim de ce au plecat, unde au plecat şi mai ales, cum au plecat. Au plecat de bună voie? Au fost răpiţi? S-au exersat presiuni asupra lor? Care este organizaţia care a intrat în legătură cu ei şi ce vrea ea? Atâtea întrebări la care trebuie să răspundem. Şi răspunsurile, aţi putea să ne ajutaţi să le găsim!

Hilary îl privea pe Jessop cu stupefacţie.

— Eu? Dar cum?

— Voi ajunge imediat şi la cazul care ne interesează în mod deosebit astăzi: la Thomas Betterton. A dispărut la Paris, acum mai mult de două luni, abandonându-şi soţia rămasă în Anglia. Ea a jurat că n-o prevenise şi că nu ştia nici de ce a plecat, nici unde a plecat. Adevărat sau nu? Eu sunt din cei care cred că este adevărat.

Hilary asculta cu atenţie, aplecată înainte. Povestirea o interesa.

Jessop urmă:

— Fireşte, fără a lăsa impresia că o facem, n-am slăbit-o din ochi pe doamna Betterton. Acum cincisprezece zile a venit să mă vadă şi să-mi spună că medicul său o sfătuia să meargă în străinătate pentru odihna pe care nu putea s-o găsească în Anglia, unde reporterii nu-i dădeau pace, iar prietenii foarte amabili nu încetau s-o inoportuneze.

— Înţeleg foarte bine că a vrut să plece!

— Era, într-adevăr foarte firesc!

— Aceasta este şi părerea mea.

— Numai că, în serviciul din care fac parte, suntem bănuitori. Nu am pierdut-o din vedere pe doamna Betterton. Ieri a părăsit Anglia pentru a veni la Casablanca.

— La Casablanca?

— Da, nu pentru a rămâne aici, desigur, ci pentru a pleca în orice oraş din Maroc. Nu se ascundea, ţin să adaug. Dar e posibil ca acest voiaj în Maroc să nu fie decât o etapă şi, ca acolo, doamna Betterton să dispară…

Hilary înălţă din umeri.

— Nu văd totuşi ce aş face eu în această istorie.

Jessop surâse.

— Aveţi, dragă doamnă, un minunat păr roşcat.

— Credeţi?

— Şi ceea ce doamna Betterton are mai remarcabil, este părul său tot roşcat şi foarte frumos. Ştiţi, fără îndoială, că avionul care-l preceda pe al dumneavoastră s-a prăbuşit la aterizare?

— O ştiu, cu atât mai mult cu cât trebuia să fiu la bordul lui. În acela îmi rezervasem loc.

— Doamna Betterton era printre pasageri. Nu a murit pe loc. A fost scoasă vie dintre resturi şi transportată la spital. Ea respiră încă, dar, după spusele medicilor, va muri mâine dimineaţă.

Hilary începea să înţeleagă. Jessop răspunse la întrebarea mută din privirea sa.

— Aceasta este forma de sinucidere pe care v-o propun. Veţi deveni doamna Betterton şi doamna Betterton îşi va continua călătoria.

— Dar e absolut imposibil. S-ar observa imediat că nu sunt ea!

— Totul depinde de cine reprezintă acest „cineva”? Dacă reprezintă totuşi o anume persoană, ceea ce noi ignorăm. Dacă se referă la oamenii la care ne gândim, sunt persoane care, pentru siguranţa personală, sunt obligate să lucreze în mici grupuri închise.

Dacă voiajul doamnei Betterton face parte dintr-un plan, dacă a fost dorit, organizat de o putere superioară, pot să vă certific că cei care se vor ocupa de doamna Betterton în Maroc nu cunosc nimic despre latura englezească a afacerii. Vor şti numai că, într-o zi, la o oră oarecare, vor trebui să intre în contact cu o anumită femeie, într-un loc dat şi s-o conducă în altă parte. Paşaportul o descrie pe doamna Betterton ca având 1,69 în, părul roşcat, ochii verzi, gura mijlocie, nici un semn particular. Nu s-ar putea cere mai mult!

— Dar autorităţile locale…

Jessop spulberă obiecţia cu un gest.

— Nu vor fi dificultăţi din partea asta. Francezii au văzut dispărând câţiva din tinerii lor savanţi, dintre cei mai distinşi şi putem conta pe întreaga lor colaborare. De fapt, iată cum se vor petrece lucrurile. Suferind de o comoţie, doamna Betterton a fost transportată la spitalul în care va fi adusă şi o altă pasageră a avionului, doamna Craven, grav

rănită. O zi sau două mai târziu, doamna Craven va muri la spital. Doamna Betterton, în schimb, va părăsi spitalul, puţin slăbită, dar totuşi destul de refăcută pentru a-şi continua călătoria. Catastrofa este autentică, şocul nervos nu mai puţin… poate fi foarte util, pentru că el justifică toate pierderile de memorie.

— Dar ar fi o afacere lipsită de sens! strigă Hilary.

— V-o acord, spuse Jessop. Este o misiune periculoasă şi dacă bănuielile noastre sunt fondate, riscăm mult dacă n-o câştigăm. Vă vorbesc sincer, căci, dacă cred cele ce mi-aţi spus, aceasta este o apreciere care trebuie să vă lase indiferentă. Dar recunoaşteţi că, pentru cine s-a săturat de viaţă, este mai amuzant să sfârşească astfel, decât să se arunce sub roţile unei locomotive.

Hilary izbucni într-un râs neaşteptat.

— Cred că aveţi dreptate.

— Atunci, da?

— De ce nu?

Jessop se ridică.

— În acest caz, nu mai avem un minut de pierdut!

Capitolul IV

Deşi nu era cu adevărat rece, la spital aveai totuşi impresia că frigul îţi pătrunde în corp. Un miros de antiseptic plutea în aer. Din timp în timp, când o masă rulantă trecea pe culoar, se auzeau zgomote de sticle şi instrumente metalice care se loveau unele de altele. Hilary Carven era aşezată într-un fotoliu tare, de fier, lângă un pat.

În pat, alungită perfect la orizontală, Olive Betterton zăcea inconştientă. Un fascicol voalat îi lumina capul, înfăşurat în pansamente. Un medic şi o infirmieră se aflau la căpătâiul ei, iar Jessop era aşezat într-un colţ al micii încăperi. Medicul se întoarse spre el şi îi vorbi în franceză:

— Nu mai are mult. Pulsul este din ce în ce mai slab.

— Nu-şi va reveni?

Medicul înălţă din umeri.

— Imposibil de ştiut. În ultimul moment, poate…
— Nu puteţi face nimic?
— Nimic.
Medicul se retrase, urmat de infirmieră. O soră o înlocui; ea rămase în picioare la capul patului; şi-şi trecea printre degete fiecare bob al rozariului. Se ruga.
Hilary îl privi pe Jessop şi la un semn se îndreptă spre el.
— Aţi auzit ce a spus doctorul? întrebă el cu o voce coborâtă.
— Da.
— Daca îşi revine, trebuie sa obţineţi de la ea toate informaţiile pe care va putea să vi le dea: o parolă, un semn de recunoaştere, un mesaj, orice, înţelegeţi? Se va confesa cu mai multă plăcere dumneavoastră decât mie…
— Astfel, spuse Hilary cu o voce alterată de emoţie, vreţi ca eu să trădez o nefericită femeie care este în agonie?
— Aşa vedeţi lucrurile?
— Desigur.
El o privi reflectând.
— Bine, spuse el. În aceste condiţii veţi acţiona cum veţi înţelege. În privinţa mea, nu pot să-mi permit să am scrupule. Înţelegeţi?
— Fireşte. Vă faceţi datoria. Îi veţi pune toate întrebările pe care le veţi dori, dar nu-mi cereţi s-o fac eu!
— Sunteţi liberă să refuzaţi şi nu voi insista.
— Altceva. Îi vom spune că va muri?
— Nu ştiu nimic. O să mă gândesc!
Ea se reaşează în fotoliu, plină de compasiune, acum, pentru cea care era în agonie. Biata femeie, ea care plecase să-şi găsească bărbatul pe care-l iubea şi care… De fapt, ce ştim? Nu era posibil ca ea să fi venit în Maroc pur şi simplu pentru a se odihni, fără să încerce să afle despre soarta soţului său, dacă murise sau trăieşte?
Trecură două ore. Sora încetă brusc să-şi mai treacă printre degete bobiţele rozariului şi se aplecă spre Hilary:

— Cred că sfârşitul se apropie, îi spuse dintr-o suflare. Voi căuta medicul.

Ieşi, Jessop veni lângă pat. Se aşează lângă perete, în afara câmpului vizual al agonizantei.

Pleoapele Oliviei Betterton se zbătură şi ea deschise ochii. Privirea sa păru, pentru început, să nu remarce nimic. Păru apoi să exprime o oarecare uimire.

— Unde…

Ea era atât de slăbită încât cuvântul abia se auzi şi nu-şi termină fraza începută. Medicul, care sosea, îi luă mâna, cu degetele pe pumnul său şi el fu cel care îi răspunse la întrebare:

— Sunteţi la spital, doamnă. Avionul dumneavoastră a avut un accident…

— Avionul meu?

Vocea abia se percepea.

— Se află în Casablanca, doamnă, cineva pe care aţi dori să-l vedeţi sau căruia i-am putea transmite un mesaj?

Ochii agonizantei se ridicară trist pe faţa medicului, aplecat asupra ei.

— Nu, murmură ea.

El întoarse privirea spre Hilary.

— Cine…

Hilary îi vorbi, foarte blând şi articulând cu grijă:

— Am venit şi eu din Anglia în acelaşi avion. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? Spuneţi, vă rog!

— Nu… Nimic… Numai dacă…

— Numai dacă?

— Nimic…

Pleoapele Oliviei Betterton se zbătură din nou, apoi se închiseră. Hilary ridică fruntea şi ochii ei întâlniră privirea imperioasă a lui Jessop. Hotărâtă, scutură din cap. Nu!

Jessop se plasă aproape de medic. Muribunda redeschise ochii. Ea îl recunoscu.

— Dumneavoastră, murmură ea, vă cunosc!

— Exact, doamnă Betterton. Aveţi să-mi spuneţi ceva în legătură cu soţul dumneavoastră?

— Nu. Din nou închise ochii. Jessop părăsi încăperea,. Medicul o privi pe Hilary.

— Este sfârşitul! spuse el cu un ton scăzut.

Agonizanta redeschise ochii şi privirea sa, după ce făcu înconjurul încăperii, se fixă asupra lui Hilary. Aceasta îi luă mâna într-ale sale. Medicul avu o uşoară ridicare din umeri, salută din cap şi se retrase. Cele două femei rămaseră singure. Olive Betterton încercă să vorbească.

— Spuneţi-mi…

Întrebarea pe care muribunda nu reuşea s-o pună, Hilary o înţelese şi, brusc, îi apăru foarte clar datoria ce-o avea. Aplecată deasupra patului, cu faţa foarte aproape de aceea a Oliviei Betterton, ea spuse:

— Da, veţi muri. Asta vreţi să ştiţi, nu-i aşa? Acum, ascultaţi-mă bine! Voi încerca să-l găsesc pe soţul dumneavoastră. Dacă reuşesc, aveţi un mesaj pe care i l-aş putea transmite?

— Spuneţi-i… să fie prudent! Boris… periculos…

Vocea lui Olive Betterton nu mai era decât un suflu.

— Nu puteţi să-mi spuneţi nimic care ar putea să mă ajute să-l găsesc pe soţul dumneavoastră?

— Zăpadă!

Cuvântul fusese spus foarte încet, dar distinct. Hilary îl repetă, surprinsă. Alte cuvinte ieşeau de pe buzele muribundei. Versuri!

— Zăpadă? Zăpadă, zăpadă admirabilă! Tu cazi în fulgi şi apoi dispari…

Hilary asculta stupefiată.

— Vedeţi-l şi spuneţi-i, pentru Boris. Nu-l credeam. Nu voiam să-l cred. Dar trebuie să fie adevărat… Şi atunci… Să evite…Un horcăit ieşi din gâtul nefericitei. Buzele sale rămaseră întredeschise.

Olive Betterton murise.

Cele cinci zile care urmară reprezentară pentru Hilary un serios efort intelectual. Închisă într-o cameră mică de spital lucra trecând în fiecare seară un fel de examen asupra a ceea ce învăţase ziua. I s-au dat note foarte detaliate despre Olive Betterton şi ea trebuia să le înveţe pe de rost, fără a neglija ceva. Trebuia să ştie totul: dispunerea interioară a casei acesteia, menajerele pe care le-a avut în serviciu, numele părinţilor ca şi al câinelui şi canarului, ceea ce fuseseră cele şase luni, timp în care a fost soţia lui Betterton, circumstanţele mariajului lor, cum erau toaletele domnişoarelor de onoare, culoarea covoarelor şi aceea a perdelelor, gusturile şi dezgusturile, mâncărurile care-i plăceau şi încă multe alte lucruri. Hilary rămânea stupefiată văzând câte informaţii fuseseră culese despre Olivia Betterton şi pe deasupra şi lipsite de interes.

— Nu e posibil ca toate astea să ne ajute! spuse ea într-o seară lui Jessop.

— Aveţi, desigur, dreptate îi răspunse el cu un ton liniştit. Dar, dacă trebuie să fiţi Olivia Betterton nu puteţi să vă mulţumiţi să fiţi doar parţial! Iată cum văd eu lucrurile. Presupun că scrieţi şi că vreţi să faceţi o carte despre o femeie care este Olive! Descrieţi scene din copilăria sa, vorbiţi despre adolescenţa sa, despre căsătoria sa, despre viaţa sa. Pe măsură ce lucrarea avansează, personajul capătă consistenţă în ochii dumneavoastră. Mai scrieţi unul despre acelaşi subiect, dar de data asta, sub formă de autobiografie, la persoana întâi. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Ea dădu din cap în sens afirmativ. El continuă:

— Pentru a vă considera Olive Betterton, trebuie să fiţi Olive Betterton. Rezultatul ar fi mai bun dacă aţi putea lucra fără grabă, dar suntem presaţi de timp. Astfel sunt obligat să vă încălzesc, aşa cum un student este încălzit înainte de examene!

Cu un surâs adăugă:

— Din fericire, înţelegeţi repede şi aveţi, mulţumesc lui Dumnezeu, o memorie excelentă.

O privea pe Hilary. Dacă, după semnalmentele înscrise în paşapoarte, Olive Betterton şi Hilary Craven se asemănau mult, în realitate, erau cu totul altfel, cel puţin în privinţa chipului. Olive Betterton fusese o fată drăgălaşă, insignifiantă şi de o frumuseţe destul de comună. Hilary, dimpotrivă, avea o figură „interesantă", cu ochii bleu-vert, strălucind de inteligenţă, sub linia aproape dreaptă a sprâncenelor.

„E multă voinţă în acest chip, gândea Jessop şi curaj! Şi apoi, o anumită voioşie mai puţin evidentă, dar totuşi reală, care făcea ca această fată să iubească viaţa şi să aibă gustul aventurii…"

— Va merge! spuse el foarte încet. Sunteţi o elevă bună.

Stimulată de dificultate, Hilary era foarte decisă să-şi vâre în cap tot ceea ce memoria sa trebuia să înmagazineze într-un timp record. Această decizie luată, ea voia acum s-o ducă la îndeplinire. Pentru că îi veniseră în cuget câteva obiecţiuni, i le împărtăşi lui Jessop:

— Îmi spuneţi că voi fi luată drept Olive Betterton, oamenii cu care voi avea de-a face neavând despre ea decât o descriere destul de vagă. Cum puteţi fi sigur de aceasta?

Jessop ridică din umeri.

— Nu suntem siguri de nimic. Numai că, suntem destul de informaţi, pe plan internaţional sunt contacte între o ţară şi alta. Ceea ce, de altfel, este un avantaj pentru ei. Să presupunem că descoperim în Anglia o verigă slabă, aşa cum sunt mereu şi pretutindeni. Această verigă slabă, nu ştie nimic din ceea ce se întâmplă în Franţa, în Italia, în Germania sau aiurea şi nu poate să ne spună nimic! Este acelaşi lucru peste tot. Sunt gata să pariez că veriga de aici, care se ocupă de Olive Betterton, ştie numai că ea trebuie să sosească cu un anume avion şi că îi va da cutare sau cutare instrucţiuni. Trebuie să înţelegem bine că personal ea nu are nici o importanţă. Dacă este adusă lângă soţul ei,

numai pentru că el a cerut-o, este că se estimează că acesta va face o lucrare mai bună când ea va fi acolo. În afacere, ea nu contează. Pe de altă parte, nu uitaţi că această substituţie este o improvizaţie! Pentru a gândi la acest lucru, a trebuit să fie un accident de avion şi culoarea părului dumneavoastră. Iniţial ne-am propus numai să „filăm” discret pe Olive Betterton, să vedem unde merge, cum va ajunge acolo, pe cine întâlneşte etc. Etc. Ei se aşteaptă la asta, desigur şi se feresc. Dar nu se aşteaptă la altceva…

— Nu aţi filat-o şi mai înainte? întrebă Hilary.

— Ba da, când a plecat în Elveţia. Am urmărit-o foarte discret, dar fără rezultate. Dacă acolo a „contactat” pe cineva, nu ne-am dat seama. Fireşte, vă gândiţi că „ei” sunt foarte siguri că noi nu o pierdem din vedere pe Olive Betterton. Ceea ce şi vom face, de altfel. Vom încerca numai ca aceasta să nu se prea observe!

— Mă veţi supraveghea?

— Desigur.

— Dar cum?

El surâse.

— Nu vă voi spune. E mai bine! Ceea ce nu se ştie, nu se povesteşte.

— Credeţi că aş povesti cuiva?

O privi, cu capul aplecat pe umăr, aşa cum făcea deseori.

— Nu ştiu dacă sunteţi o bună comediană, dacă minţiţi bine! E dificil, ştiţi. Pentru a te trăda nu e nevoie să vorbeşti. E suficient, câteodată, un lucru mărunt. O mişcare involuntară de surpriză, un gest pe care-l întrerupi. Braţul care se imobilizează când veţi aprinde o ţigara, de pildă. Nu trebuie mai mult. S-a înţeles că aţi recunoscut numele care tocmai a fost pronunţat în faţa dumneavoastră. Vă veţi sesiza imediat, dar este prea târziu! Răul e făcut.

— Altfel spus, trebuie să fiu tot timpul pe fază?

— Da. Şi acum să lucrăm! Nu aveţi impresia că aţi revenit la vârsta de şcoală?

Ea surâse, aşteptând prima lui întrebare. Aceasta veni urmată de multe altele. În zadar, îi întindea capcane, încercând s-o prindă pe picior greşit. Ea le evita cu abilitate, sigură pe toate răspunsurile. După câteva momente se ridică şi o bătu amical pe umăr, declarându-se satisfăcut.

— Sunteţi o excelentă elevă, Hilary. Ceea ce aş vrea să vă amintiţi este: în această aventură, dacă vi se întâmplă să vă credeţi singură, spuneţi-vă că probabil nu e nimic adevărat. Spun „probabil”, fără să mă angajez mai mult, pentru că avem de-a face cu un adversar puternici

— Şi dacă ating scopul? întrebă Hilary, ce se va întâmpla?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ce se va petrece când voi fi faţă în faţă cu Tom Betterton?

Jessop făcu o grimasă.

— Acesta este un moment dificil! Tot ce pot să vă spun, este că, dacă lucrurile au mers bine, dacă totul s-a petrecut cum sperăm, cineva ar trebui să fie acolo, pentru a vă proteja! Dar trebuie să vă amintesc că încercarea este una dintre acelea din care ai puţine şanse să te întorci.

— Aţi spus, cred, una la sută?

— Şi poate mai mult. Când v-am spus asta, nu vă cunoşteam.

— Da.

Gânditoare, ea adăugă:

— Pentru dumneavoastră era foarte simplu…

El termină în locul ei:

— O femeie având un păr frumos, roşcat şi pe care n-o mai interesa viaţa.

Ea roşi.

— Este o judecată sumară.

— Da, exact. Nu sunt din cei care compătimesc. Mai întâi, este, dezagreabil. Apoi, oamenii care se plâng pe ei înşişi nu-mi inspiră milă! Sunt prea mulţi în lumea de azi.

Ea rămase gânditoare.

— Poate aveţi dreptate, spuse ea. Exceptând acest fapt, vă veţi permite să mă plângeţi puţintel, dacă, în realizarea misiunii mele, voi fi „lichidată”? Aşa se spune, nu?

— Să vă plâng? Niciodată în viaţă! Voi jura ca un păgân, pentru că voi fi furios că am pierdut un excelent agent.

— În sfârşit, un compliment!

Ea nu voia să lase să se vadă, dar era foarte mulţumită de ceea ce el spusese. Pe un alt ton, ea reluă:

— Altceva. Spuneţi că nimeni nu e susceptibil să descopere că nu sunt Olive Betterton, fie! Dar… dacă voi fi recunoscută ca fiind Hilary Craven? Nu am relaţii la Casablanca, dar oamenii care au călătorit cu mine în avion? Şi, printre turiştii care sunt aici, cine ştie dacă nu sunt şi prieteni de-ai mei?

— În privinţa pasagerilor din avion, nici o grijă să nu aveţi. Nu erau decât oameni de afaceri pentru Dakar, precum şi un tip care a coborât la Casablanca şi care, de atunci s-a întors la Paris. Ieşind de aici veţi merge la hotelul unde doamna Betterton reţinuse o cameră. Veţi fi coafată aşa cum era ea, veţi purta hainele sale şi veţi avea pe faţă o bandă sau două de tifon care vă vor modifica subtil fizionomia. Am uitat să vă spun, un chirurg va veni imediat şi se va ocupa de dumneavoastră. Cu anestezie locală nu veţi simţi nimic! Accidentul nu poate să nu fi lăsat câteva urme.

— Vă gândiţi la tot!

— Trebuie!

— De fapt, nu m-aţi întrebat niciodată dacă Olive Betterton mi-a vorbit înainte de a muri.

— Am crezut că trebuie să înţeleg că aveţi scrupule.

— Iertaţi-mă!

— De loc! Scrupule, le respect! Aş dori să am şi eu. Numai că este un lux pe care nu pot să mi-l permit!

— Mi-a spus ceva ce trebuie să vă raportez cu privire la soţul ei: „spuneţi-i să fie prudent, că Boris este periculos!”

— Boris?

Jessop repetă numele cu satisfacţie. Adăugă:

— E vorba de maiorul Boris Glydr.

— Îl cunoaşteţi? Cine este?

— Un polonez. A venit să mă vadă la Londra. Ar fi un verişor prin alianţă cu Tom Betterton.

— Ar fi?

— Să spunem, pentru a fi mai corecţi, că, dacă a zise adevărul, este un verişor al defunctei prime doamne Betterton. Aşa spune el, dar nimic n-o dovedeşte.

— Olive Betterton se temea de el. Descrieţi-mi-l. Aş dori să-l pot recunoaşte…

— Un metru şi 80 cm, sau nu prea departe, 80 kg aproximativ. Blond cu ochii albaştri. Cam dur ca alură, cu o faţă de lemn. Aer militar. Vorbeşte o engleză corectă, dar cu un accent pronunţat.

După o scurtă linişte, Jessop adăugă:

— Desigur, când a ieşit din biroul meu, am pus să fie urmărit. N-am obţinut nimic. S-a dus direct la ambasada SUA. Se prezentase la mine cu o scrisoare de introducere semnată de ambasadă, o scrisoare de pură curtoazie, neangajând responsabilitatea nimănui. Îmi închipui că a părăsit ambasada într-o maşină sau pe o uşă de serviciu. Cert e că l-am pierdut. Ceea ce m-ar face să cred că Olive Betterton are dreptate şi că Boris Glydr este un om periculos.

Capitolul V

În micul salon al hotelului Saint-Louis trei doamne erau aşezate, toate fiind ocupate cu altceva.

Mică, planturoasă şi cu părul de un bleu frumos, doamna Calvin Baker scria scrisori cu energia pe care o punea în tot ceea ce făcea. Era imposibil să nu recunoşti în ea, de la prima vedere, o americană cu venituri confortabile, şi, pe deasupra, curioasă.

Instalată într-un fotoliu, domnişoara Hetherington care, nu putea fi decât englezoaică, tricota unul din acele veşminte obişnuite şi informe care par scumpe tuturor englezoaicelor

de o anumită vârstă. Domnişoara Hetherington era slabă, cu un gât de găinuşă, cu o coafură fără graţie şi un aer dezgustat.

Domnişoara Jeanne Maricot era aşezată lângă fereastră şi căsca în timp ce privea în stradă. Era o blondă nu tocmai frumoasă, dar bine machiată, îmbrăcată elegant şi se părea că celelalte două doamne, care se găseau în încăpere, nu existau pentru ea. Jeanne Maricot reflecta la o schimbare în viaţa sa sentimentală, iar turiştii străini nu o interesau deloc.

Domnişoara Hetherington şi doamna Calvin Baker, fiind de două nopţi sub acoperişul hotelului, făcuseră deja cunoştinţă. Doamna Calvin Baker, cu cordialitatea obişnuită a compatrioţilor săi, vorbea cu toată lumea. Domnişoara Hetherington, deşi îi plăcea mult conversaţia, nu se adresa decât englezilor şi americanilor de un anumit rang. În privinţa francezilor îi ignora, cu excepţia cazului în care onorabilitatea vieţii lor familiale era atestată, în sala de mese, de prezenţa copiilor la masa părinţilor.

Un francez având aerul unui industriaş sau al unui comerciant aruncă o privire în salon şi, pe drept cuvânt, îngheţă la vederea domnişoarei Hetherington şi a doamnei Baker; făcu stânga-mprejur, nu fără a fi lăsat să se strecoare o privire încărcată de regrete în direcţia domnişoarei Jeanne Maricot.

Domnişoara Hetherington socotea ochiurile cu jumătate de voce:

— – 38, 39… Nu mai ştiu unde am ajuns!

O femeie destul de înaltă cu părul roşcat se opri o clipă în uşa salonului, ezită, apoi se îndreptă pe culoar spre sala de mese.

Doamna Calvin Baker şi domnişoara Hetherington se animară. Prima întoarse capul spre cea de-a doua. Ochii săi străluceau de plăcere.

— Aţi văzut-o pe această femeie, domnişoară Hetherington? întrebă ea cu o voce joasă. Cred că este

supravieţuitoarea accidentului de avion de săptămâna trecută. În emoţia sa, domnişoara Hetherington lăsă să-i scape un ochi.

— Eram la hotel în după-amiaza când a sosit, spuse ea. Într-o ambulanţă.

— Venea direct de la spital, aşa mi-a spus directorul. Poate a ieşit prea devreme. A suferit o serioasă comoţie. I-aţi văzut pansamentul de pe faţă? Cioburi de geam, fără îndoială. A avut totuşi şansa de a nu fi fost arsă.

— Prefer să nu mă gândesc la aşa ceva! Biata femeie! Soţul său a dispărut poate în accident.

— Nu cred. I-ar fi apărut numele în jurnal.

— Într-adevăr, îmi amintesc. Doamna Beverly? Nu, Betterton! Asta el Betterton.

Cu fruntea uşor încreţită, domnişoara Hetherington continuă:

— Este un nume care-mi spune ceva, un nume pe care l-am citit undeva…

Domnişoara Jeanne Maricot se ridică. Se hotărâse „cu atât mai rău pentru Pierre, îşi spunea. Este într-adevăr insuportabil. Jean, cel puţin este amabil. Tatăl său are o situaţie foarte bună”.

Nu fără graţie, domnişoara Maricot ieşi din salon şi, în mod nesemnificativ, din povestire.

Doamna Betterton părăsise spitalul într-o după-amiază la cinci zile după accident. O ambulanţă o condusese la hotelul Saint-Louis. Era palidă şi avea o parte a feţei ascunsă sub un bandaj. Directorul ţinu s-o însoţească, chiar el în cameră, întrebând-o cu solicitudine dacă-i plăcea încăperea, apoi, după ce aprinse fără să fi fost necesar toate luminile, îi spuse că era încântat s-o primească la el.

— Aţi trăit momente terifiante şi este un adevărat miracol că mai sunteţi încă în viaţă. Dacă sunt bine informat, există numai trei persoane salvate. Se pare că mai există încă una care este în pericol.

— Da, am avut o mare şansă, spuse ea alunecând cu toată greutatea într-un fotoliu. Câteodată mă întreb dacă nu cumva visez. Nu-mi amintesc nimic. Nu am decât o vagă idee despre ceea ce s-a petrecut în cele douăzeci şi patru de ore care au precedat catastrofei.

— Asta e comoţie! Aprobă directorul cu o oarecare simpatie. Am avut o soră care a trecut prin aşa ceva. S-a întâmplat la Londra în timpul războiului. În urma unui bombardament a căzut. După ce şi-a revenit, a pornit-o pe străzi, a luat trenul la gara din Euston şi s-a trezit la Liverpool, fără să-şi fi amintit nimic. Curios, nu-i aşa?

Hilary îl aprobă.

După plecarea directorului, Hilary se privi în oglindă. Aşa de mult intrase în pielea noii sale personalităţi, încât se simţea slăbită întocmai ca cineva care ieşea din spital după operaţie.

Întrebase la birou dacă sosise scrisori pe adresa sa ori dacă îi fusese lăsat vreun mesaj. I se răspunsese că nu. Îşi juca rolul orbeşte. Olive Betterton primise instrucţiuni şi trebuia să întâlnească pe cineva la Casablanca sau să sune la un telefon anume? Hilary ignora acest lucru. Trebuia să se descurce numai cu ceea ce poseda, altfel spus, paşaportul Olivei Betterton, scrisoarea acesteia de credit şi carnetul agenţiei Cook, biletul de tren şi „rezervări” la hotel: două zile la Casablanca, şase la Fez şi cinci la Marrakech. Fireşte, aceste „rezervări” nu valorau mare lucru. Va vedea ce este de făcut. În privinţa paşaportului, scrisorii de credit şi de identificare ce îl însoţeau, totul era în ordine. Fotografia de pe paşaport era acum aceea a lui Hilary, scrisoarea de credit semnată „Olive Betterton” cu scrisul lui Hilary, toate aceste acte erau în regulă. Nu-i rămânea decât să aştepte derularea evenimentelor, fără să comită vreo imprudenţă şi fără să uite că avea un important atu: accidentul de avion, cu consecinţele sale; pierderea memoriei şi oboseală generală. Catastrofa avusese loc, iar Olive Betterton se afla la bordul avionului. Comoţia, în urma

căreia nu se refăcuse încă, putea explica eventual faptul că uitase instrucţiunile pe care fusese posibil să le fi primit. Era firesc ca Olive Betterton să aştepte noi ordine şi să se odihnească.

Hilary se întinse pe pat şi timp de două ore îşi trecu în revistă tot ceea ce învăţase în cele cinci zile. Bagajele Olivei fuseseră distruse în accident. Hilary nu poseda decât câteva mărunţişuri care-i fuseseră date la spital. Îşi trecu pieptenele prin păr, îşi puse ruj pe buze şi coborî pentru cină.

Remarcă faptul că prezenţa sa nu trecea neobservată. Mai multe mese erau ocupate de oameni de afaceri care nu-i acordară decât o privire fugară: Avu însă impresia că la celelalte mese, acelea ale turiştilor, se vorbea despre ea, în şoaptă, fiind privită discret.

După masă luă loc în micul salon fiind curioasă să afle dacă cineva va veni la ea. Se aflau acolo trei sau patru doamne, printre care şi una mică şi durdulie, cu părul bleu. Cum o văzu, aceasta îşi deplasă fotoliul, apropiindu-se de Hilary şi adresându-i-se pe un ton amabil cu un accent american:

— Scuzaţi-mă, dar nu pot să nu vă adresez două cuvinte! Dumneavoastră sunteţi, nu-i aşa, aceea care aţi supravieţuit în mod miraculos teribilului accident de avion?

— Eu sunt, într-adevăr, spuse Hilary lăsând alături revista magazin pe care o citea.

— Dumnezeule! Şi nu sunt, se pare, decât trei supravieţuitori! Nu-i aşa?

— Numai doi. Mai este un deces la spital.

— Este îngrozitor! Aş fi indiscretă, doamnă…

— Betterton…

— Mulţumesc. Pot să vă întreb pe ce loc vă aflaţi exact aşezată în avion? În faţă sau în spate?

Întrebarea n-o încurcă pe Hilary. Cunoştea răspunsul.

— În spate, spuse ea.

— Se pare că, cu cât eşti mai în spate cu atât mai puţine sunt riscurile în caz de accident. Eu, insist întotdeauna să

fiu plasată în spate. Aţi auzit domnişoară Hetherington?
Întorcându-şi capul spre englezoaica cu chip hipofagic, care tricota la trei metri de ea, adăugă:
— Exact ceea ce vă spuneam, ieri! Când călătoriţi în avion să nu vă instalaţi niciodată în faţă.
— Aceste locuri din faţă trebuie totuşi să fie ocupate de cineva! spuse Hilary cu un surâs discret.
— Lăsaţi-le celor care le vor! Replică americanca. Scuzaţi-mă, nu m-am prezentat. Mă numesc Baker, doamna Calvin Baker. Vin din Mogador, iar domnişoara Hetherington din Tanger, continuă ea, fără a-i lăsa timp de replică lui Hilary. Ne-am cunoscut aici. Mergeţi la Marrakech?
— Mă gândeam să merg, dar acest accident mi-a dat peste cap tot programul.
— Fireşte. Nu este însă un motiv să rataţi vizitarea oraşului Marrakech. Nu credeţi, domnişoară Hetherington?
— Dar este îngrozitor de scump, spuse englezoaica. Aceste restricţii privind exportarea devizelor complică totul!
— Se află acolo un hotel excelent, Mamounia, reluă doamna Baker.
— Este excesiv de scump! Declară englezoaica, cel puţin pentru mine. Pentru dumneavoastră desigur, doamnă Baker, este cu totul altfel. Când ai dolari… Din fericire, mi s-a dat adresa unui hotel mic, bun, foarte curat şi unde, se pare, nu s-ar mânca deloc rău. Doamna Baker se întoarse către Hilary.
— Doamnă Betterton veţi vizita şi alte oraşe?
— Aş vrea să văd Fez-ul. Trebuie să mă înţeleg cu agenţia.
— Trebuie să vedeţi neapărat Fez-ul şi, de asemenea Rabatul.
— Le-aţi vizitat?
— Nu încă. O vom face însă curând.
— Conversaţia mai continuă câteva momente, apoi, pretinzând că este obosită, Hilary se ridică şi urcă în camera ei.

Această seară nu-i oferise nimic nou. Cele două femei cu care se întâlnise păreau a fi turiste: Era greu să le atribui vreun rol. Decise ca a doua zi dimineaţa, dacă nu-i va parveni nici un mesaj, să meargă la agenţia Cook, pentru a-şi organiza viitoarele sejururi la Fez şi la Marrakech.

— A doua zi spre unsprezece se afla la agenţie. Trebui să stea la o coadă destul de mult timp, dar, când în sfârşit îi veni rândul, un funcţionar de o vârstă incertă îl înlocui pe tânărul căruia tocmai îi explica de ce venise.

Surâzându-i din spatele ochelarilor, acesta i se adresă cu o foarte mare amabilitate:

— Doamna Betterton, cred? Toate „rezervările” dumneavoastră sunt făcute, doamnă.

— Erau, corectă Hilary. Însă, cu acest accident, mă tem…

— Fiţi liniştită, doamnă şi permiteţi-mi să vă felicit că aţi scăpat atât de miraculos de la moarte! De cum am primit telefonul dumneavoastră am şi făcut noi „rezervări”… şi totul este pregătit.

Hilary remarcă cum se accelerau bătăile pulsului său. După câte ştia nu telefonase la agenţie. Dacă s-a telefonat deja, asta însemna o dovadă certă că cineva dirija şi „superviza” călătoria Olivei Betterton.

— Nu eram sigură că s-a telefonat

— S-a telefonat, doamnă. Iată biletele de tren şi iată rezervările pentru hotel.

Hilary află astfel că trebuia să plece a doua zi la Fez.

Doamna Calvin Baker nu apăru în sala de mese, nici la dejun, nici la cină. Domnişoara Hetherington răspunse cu o mişcare de cap la salutul lui Hilary, fără a încerca să angajeze o conversaţie.

A doua zi, după ce a cumpărat lenjerie şi haine, Hilary luă trenul pentru Fez.

În aceeaşi zi, doamna Calvin Baker se întoarse la hotel cu pas hotărât când fu oprită de domnişoara Hetherington, care, cu privirea strălucind de satisfacţie, o anunţă că ştia, în sfârşit, ceea ce îi amintea numele de „Betterton”.

— Betterton este un tânăr savant englez care a dispărut. Toate ziarele au vorbit de asta. Acum aproape două luni.

— Aveţi dreptate, îmi amintesc. Plecase la Paris, pentru o conferinţă ştiinţifică?

— Aşa este! Mă întreb dacă această doamnă Betterton nu este cumva soţia sa! Am consultat registrul de hotel şi am văzut că a dat drept adresă localitatea Harwell. Ori, Harwell este centrul de cercetări atomice. Eu sunt absolut împotriva acestor bombe atomice şi împotriva bombelor cu cobalt! Un atât de frumos bleu, cobaltul! Şi ei fac bombe cu el şi cele mai nimicitoare! Cu ele se pare nu rămân supravieţuitori. De altfel, lumea întreagă este condamnată. Una din prietenele mele mi-a spus recent că verişorul său, care este bine plasat pentru a şti acest lucru, i-a mărturisit că lumea ar putea foarte bine să devină radioactivă, nu peste mult timp.

— Doamne! Murmură doamna Calvin Baker.

Capitolul VI

Hilary fusese oarecum decepţionată de Casablanca. Dacă misteriosul Orient abia se făcea remarcat, Europa era prezentă în mod vizibil! De aceea pleca cu plăcere spre nord.

Aşezată lângă fereastră, Hilary privea peisajul care fugea. Cerul era senin, timpul minunat. În faţa ei se afla un francez scund, care părea a fi un comis-voiajor. O călugăriţă, care-şi spunea rugăciunea cu un aer reprobator, ocupa un colţ al compartimentului în care se găseau doi arabi, încărcaţi de pachete şi care discutau cu animaţie.

După ce i-a oferit loc lui Hilary, care-şi dusese ţigara la buze, francezul angajă conversaţia. Cunoştea bine regiunea şi tânăra femeie îl găsea inteligent şi interesant.

— Ar trebui să mergeţi la Rabat, spuse el. Trebuie să vedeţi Rabatul.

— Voi încerca, dar nu am mult timp, spuse Hillary care, în timp ce surâdea, adăugă:

— Şi apoi nu prea am bani! Nu putem lua cu noi niciodată atât cât am vrea.

— Se poate aranja cu un prieten rezident în această ţară!

— Din păcate se întâmplă să nu cunosc pe nimeni în Maroc.

— Data viitoare, doamnă, mă aveţi pe mine. Vă voi da cartea mea de vizită. Merg adesea în Anglia, mi-i veţi rambursa acolo. Este simplu!

— Vă mulţumesc anticipat şi voi profita de oferta dumneavoastră, mai ales că doresc să revin în Maroc.

— Este o ţară care diferă vizibil de a dumneavoastră. E atât de frig în Anglia! Cu ceaţă… Reţineţi că la Paris, unde mă aflam încă acum trei săptămâni, era aproape acelaşi lucru! Când am plecat, era mohorât. Sosesc aici! Soare peste tot! O să remarcaţi faptul că aici aerul este destul de tare câteodată. Dar este totdeauna curat! Asta contează! Cum era vremea când aţi părăsit Anglia?

— Aşa cum aţi descris-o. Frig şi ceaţă.

— Este şi sezonul. Aţi văzut zăpadă în acest an?

— Zăpadă? Nu, Hilary, amuzată, se întreba dacă acest mic francez, care părea să fi călătorit mult, realiza că se comporta absolut ca un englez, purtând o conversaţie aproape exclusiv despre vreme. Ea îi puse două sau trei întrebări despre situaţia politică din Maroc şi din Anglia, iar el îi răspunse cu bunăvoinţă şi ca un om bine informat.

Când au ajuns la Fez se înnoptase.

Hilary numai ce pusese piciorul pe peronul gării, că hamalii arabi îi şi luară bagajele. Puţin zăpăcită din pricina zgomotului, tânăra femeie nu prea ştia ce să facă. Tovarăşul său de călătorie îi veni, din fericire, în ajutor.

— Coborâţi, îmi închipui, la Palais Jamail?

— Da.

— Perfect. Ştiţi că este la opt kilometri de aici?

— Opt kilometri! Atunci înseamnă ca este în afara oraşului?

— Este lângă vechiul oraş. Eu sunt obligat să mă instalez în cartierul comercial al noului oraş, dar, dacă aş călători pentru plăcerea mea, m-aş instala la Palais Jamail. Este o fostă reşedinţa seniorială, cu minunate grădini şi vechiul Fez, care a rămas aproape la fel ca cel de altă dată, este alături. Nu cred că hotelul să fi trimis o maşină la gară. Dacă doriţi însă vă procur un taxi.

— Sunteţi foarte amabil.

Câteva minute mai târziu Hilary era instalată într-un taxi, cu bagajele lângă ea. Francezul îi spuse cât trebuie să dea hamalilor arabi şi, pentru că aceştia protestau împotriva modestei retribuţii, se angajă să-i disperseze el însuşi, adresându-se acestora în limba lor, pe un ton fără replică. După care, scoţând o carte de vizită din portofelul său, i-o dădu lui Hilary.

— Dacă vă pot fi util, doamnă, nu ezitaţi să apelaţi la mine. Sunt la Grand Hotel pentru patru zile.

Salută şi se îndepărtă. De îndată ce maşina demară, Hilary profită de luminile din gară şi aruncă o privire pe cartea de vizită. Amabilul francez se numea Henri Laurier.

Taxiul ieşi din oraş şi se îndreptă spre Palais Jamail. Hilary încercă să privească prin geamurile maşinii, dar era prea întuneric pentru a putea distinge ceva, cu excepţia, din când în când, a unui building luminos. Hilary cugeta. Oare aici călătoria sa înceta să fie o banală plimbare, oare aici pătrundea în necunoscut? Domnul Laurier era un simplu comis-voiajor sau reprezentantul misterioasei organizaţii care, l-a putut face pe Thomas Betterton să-şi abandoneze lucrările, căminul, soţia şi ţara? Hilary se simţea oarecum neliniştită. Unde o ducea acest taxi?

O ducea pur şi simplu şi pe drumul cel mai scurt, la Palais Jamail. Ea descoperi cu încântare că era o somptuoasă reşedinţă orientală, cu divanuri lungi, cu măsuţe joase şi cu covoare indigene. De la biroul de recepţie fu condusă pe o terasă înflorită, după ce trecu printr-o serie de săli, iar de acolo, pe o scară ajunse în camera sa, o încăpere vastă,

mobilată în stil oriental, de un „confort modern” indispensabil călătorului secolului XX.

Servitorul, care o conduse, o informă asupra orei la care se servea cina: începând cu orele şapte şi jumătate. Deschise una din valize, se aranjă şi coborî în restaurant, care dădea spre terasă.

Hilary avu o cină excelentă. Destul de obosită, nu-şi dădu osteneala să examineze mai bine persoanele care erau la celelalte mese, dar câteva îi reţinură totuşi atenţia. Remarcă în special un domn în vârstă, cu un ten foarte palid, care avea cioc şi pe care personalul îl servea cu un zel ce nu putea să treacă neobservat. Ea se întrebă cine era. Ceilalţi păreau să fie toţi turişti. Era un german, care ocupa singur o masă mare. În mijlocul restaurantului se găsea o tânără femeie frumoasă, care trebuie să fi fost suedeză sau daneză, însoţită de un domn destul de în vârstă. Mai erau câţiva englezi, americani şi trei familii franceze.

Servi cafeaua pe terasă. Aerul era proaspăt, răcoros, iar florile răspândeau un parfum pătrunzător. Se culcase devreme.

A doua zi dimineaţă, aşezată la umbra unei umbreluţe pe terasa inundată de soare, Hilary cugeta la neadevărul privind identitatea sa. Preluând identitatea unei moarte ea se afla acolo, aşteptând evenimentele excepţionale în timp ce era posibil ca nimic să nu survină. De ce biata Olive Betterton nu ar fi fost foarte simplu o femeie nefericită care, încercată de viaţă, venea în Maroc numai pentru a găsi linişte şi peisaje care s-o distragă de la gânduri sumbre?

Dacă stăm să ne gândim, cuvintele pe care le rostise înainte de a muri nu spuneau nimic deosebit. Ea voia să-i spună soţului să fie prudent faţă de un oarecare Boris. Mai mult decât firesc nu poate fi. Delirând pe jumătate, ea recitase două versuri, apoi spuse: „Nu voiam să cred!” Să creadă ce? Desigur că soţul său sfârşise prin a asculta pe

cei care îl sfătuiseră să părăsească Anglia şi să dispară. Cu cât se gândea la asta, cu atât Hilary se convingea că Olive Betterton nu ştia nimic.

În grădina din partea inferioară a terasei nişte copii se jucau şi alergau sub supravegherea mamelor lor. Timpul era minunat. Blonda suedeză se aşează la masă, destul de departe de Hilary şi căscă, după care îşi scoase din poşetă un ruj foarte pal şi-şi făcu, fără să fi fost necesar, câteva retuşuri la buzele deja perfect desenate. Însoţitorul său – poate soţul său, sau poate tatăl său – veni lângă ea. Răspunse sec la salut, apoi aplecată spre el, îi vorbi, în mod vizibil cu indispoziţie. Hilary avu impresia că el se scuza.

Venind dinspre grădini, omul în vârstă, cu chipul palid şi cu cioc, apăru pe terasă. Se aşează lângă zidul din spate, încă nu apucase să ia loc în fotoliu că un şef de sală şi apăru pentru a-i lua comanda.

Hilary ceru un Martini. Reţinându-şi pe chelner, îl întrebă pe un ton coborât cine era domnul în vârstă cu cioc.

— Este domnul Aristides. Este foarte bogat. Foarte!

Chelnerul pronunţase numele cu respect şi făcuse aluzie la averea personajului cu un fel de extaz. Hilary îl privi pe omul vârstnic. Un biet eşantion de umanitate! Ridat, slab, precum o mumie. Dar bogat! Banii săi te făceau să uiţi tot. Un semn făcut de el şi întregul personal al hotelului se prosterna la picioarele sale! făcu o mişcare şi ochii săi întâlniră pe cei ai lui Hilary. Chiar la distanţă, ea fu frapată de strălucirea şi inteligenţa privirii sale. Omul, desigur, nu era banal.

Suedeza şi însoţitorul său se ridicară pentru a intra în restaurant. Chelnerul, care o informase pe Hilary, îi spusese despre ei, deşi n-o ceruse:

— El este suedez, un industriaş foarte bogat. Şi femeia o vedetă de cinema, o altă Garbo, după cât se, pare. Foarte frumoasă, dar insuportabilă. Nimic nu-i place şi nu încetează de a-i face scene. Ea spune că s-a săturat să tot stea la Fez. Probabil, pentru că nu sunt magazine de

bijuterii şi destule femei pentru a-i invidia toaleta. În orice caz, se plictisea şi a decis să plece mâine. Pe el îl contrariază această decizie, dar cedează. „Ah – nu este suficient să ai bani pentru a avea linişte!”

Pe această reflecţie filosofică, chelnerul demară brusc, ca un adevărat campion de atletism, pentru a lua comanda domnului Aristides. Omul foarte bogat îl chemase cu o mişcare a arătătorului.

Majoritatea musafirilor de la Palais Jamail erau acum în restaurant. Dar Hilary, care-şi luase micul dejun destul de târziu, nu se grăbea să se aşeze la masă. Comandă un al doilea aperitiv. Un tânăr francez, îmbrăcat foarte elegant, ieşi din bar şi se îndreptă spre grădini. Trecând pe lângă tânăra femeie, o privi cu insistenţă. Se îndepărtă fredonând două versuri dintr-o operă franceză, pe care Hilary o recunoscu:

La long des lauriers-roges, Revant de douces chosses…

Ea-şi încruntă sprâncenele. LAURIER? Nu era numele francezului pe care-l întâlnise în tren? Coincidenţă sau?… Scotocind în poşetă, căută, cartea de vizită pe care el i-o lăsase. HENRI LAURIER, 3 RUE DU CROISSANT, CASABLANCA. Pe dosul cărţii, câteva cuvinte fuseseră scrise cu creionul, apoi şterse cu guma destul de imperfect. Ea le descifră pe primele două: „Unde sunt” şi pe penultimul: „Altă dată”. Un mesaj? Se îndoia. Era mai degrabă un citat, pe care Laurier îl notase, apoi îl şterse. În picioare, lângă balustrada care domina grădinile, domnul Aristides privea în depărtare colinele care închideau orizontul. Surprins, se întoarse şi, cu un gest neîndemânatic, răsturnă paharul care se găsea pe masa lui Hilary. Se scuză în franceză. Ea îi replică amabilă că nu era o mare nenorocire.

— Îmi permiteţi, doamnă, să vă înlocuiesc aperitivul?

Comanda făcută chelnerului, domnul Aristides îşi reînnoi scuzele faţă de Hilary, o salută foarte curtenitor, apoi plecă spre restaurant.

Tânărul francez revenea dinspre grădini tot fredonând. Trecând pe lângă Hilary, încetini în mod vizibil pasul. Constatând că ea nici măcar nu-i observase prezenţa, avu o uşoară ridicare din umeri şi-şi continuă drumul spre bar. Chelnerul sosea aducându-i lui Hilary un nou Martini. Ea îl întrebă dacă domnul Aristides călătorea singur. Întrebarea păru să-l şocheze.

— O, doamnă; cum! Singur, un om atât de bogat? Are cu el pe valetul său, doi secretari şi şoferul.

Domnul Aristides nu călătorea neînsoţit, dar la restaurant mânca singur. Hilary remarcă, la o masă vecină cu a sa, doi bărbaţi tineri, care trebuiau să fi fost secretarii săi, judecând după atitudinea lor. Ei nu-l slăbeau din ochi pe domnul Aristides şi erau pregătiţi să alerge la el la cel mai mic semn. Domnul Aristides părea să nu-i observe. Un secretar pentru domnul Aristides era numai o fiinţă umană?

După-amiaza trecu ca un vis. Coborând din terasă în terasă, Hilary făcu o lungă plimbare în grădini. Cu artezienele lor strălucind în soare, cu verdeaţa lor, ca şi cu parfumurile lor, aceste grădini erau exact ceea ce trebuiau să fie grădinile, o incintă liniştită pe care pereţii săi o protejează de zgomotele şi de agitaţia din afară. Ar fi vrut să rămână acolo mereu… Ceea ce o încânta, era mai puţin decorul decât ceea ce el simboliza în ochii săi: calm şi o linişte sufletească. Un calm şi o linişte sufletească ce îi fuseseră mult timp refuzate şi care îi veneau chiar în momentul în care ea se aruncase într-o aventură plină de pericole. Numai dacă nu ar fi aventură. Poate va rămâne acolo un timp pentru a constata că nu se va întâmpla nimic. Când spre seară se întoarse la hotel, Hilary avu surpriza să întâlnească în hol pe doamna Calvin Baker, cu părul său blond, tot şic şi tot volubilă.

— Am venit cu avionul, spuse ea lui Hilary. Am oroare de trenuri! Nu numai că nu avansează, dar pe deasupra mai transportă şi oameni care ignoră total ceea ce este igienă. Aţi remarcat norii de muşte care se aşează pe carnea

vândută în bazare? Este de necrezut! Dar, să vorbim de dumneavoastră! Îmi închipui că aţi vizitat deja vechiul oraş?

Hilary mărturisi că n-a văzut nimic din ceea ce trebuie să fi văzut.

— M-am mulţumit să lenevesc la soare.

— Am uitat că abia ce-aţi ieşit din spital.

Pentru doamna Calvin numai o maladie trebuia să scuze o astfel de indiferenţă vis-à-vis de lucrurile pe care nu ai dreptul să nu le vezi. Ea urmă:

— Sunt stupidă! După şocul pe care l-aţi avut, ar fi trebuit să rămâneţi lungită în întuneric de dimineaţă până seara. Vom face împreună câteva expediţii. Veţi vedea! Mie îmi plac mult zilele încărcate. Totul este prevăzut, totul este organizat. Nu pierdem un minut.

Era puţin ca o prefigurare a infernului, asta cel puţin pentru Hilary.

— Mărturisesc că pentru o femeie de vârsta mea, mă ţin foarte bine, spuse americanca. Nu mă simt niciodată obosită. Dar, v-am spus că domnişoara Hetherington soseşte astă seară? Ştiţi, englezoaica aceea care era la Casablanca. A preferat să ia trenul… Vă las. Trebuie să mă ocup de camera mea. Cea care mi s-a dat nu-mi place şi este de la sine înţeles că trebuie să-mi găsesc alta.

Toate acestea fiind zise, doamna Calvin Baker, tourbillon în miniatură, plecă. Prima persoană pe care Hilary o remarcă în acea seară, când intră în restaurant, fu domnişoara Hetherington. Aceasta nu ascundea deloc faptul că blonda vedetă suedeză şi bătrânul său cavaler nu-i inspirau nici o simpatie.

— Este evident, adăugă ea, că nu sunt căsătoriţi. Este dezgustător! Din fericire, nu întâlneşti decât cupluri. Familia franceză, care se află la masa vecină, este foarte bine. Copiii mi s-au părut încântători. Ceea ce mă uimeşte mereu, este faptul că îşi culcă copiii foarte târziu. După părerea mea, un copil trebuie să fie în pat la orele zece, maximum. De asemenea, consider că seara nu trebuie să i

se dea decât biscuiţi înmuiaţi în lapte. Aceşti copii francezi au mâncat din toate.

— Regimul pare să le priască, spuse Hilary râzând.

Domnişoara Hetherington dădu din cap.

— Vor plăti mai târziu. Închipuiţi-vă, au băut vin! Şi chiar părinţii le-au turnat în pahare!

Domnişoara Hetherington era afectată de acest fapt.

— Ar trebui să ne gândim la ceea ce vom face mâine, spuse doamna Calvin Baker. Nu cred să vizitez din nou vechiul oraş. Este foarte interesant, dar l-am vizitat ultima dată când am venit aici. Este un adevărat labirint şi, fără ghidul meu, niciodată n-aş putea să mă întorc la hotel. Era un băiat fermecător, care mi-a spus o mulţime de lucruri interesante. El are un frate în Statele Unite, la Chicago, dacă-mi amintesc bine. După plimbarea noastră în oraş m-a condus într-un han-salon aproape de vârful colinei unde se serveşte ceai. De acolo ai o panoramă minunată asupra tuturor împrejurimilor. Fireşte, nu am putut să nu beau puţin din ceaiul lor cu mentă. Era oribil! Şi voiau să mă convingă să cumpăr amintiri. Se aflau şi din cele care nu erau deloc urâte. Dar altele! Din fericire nu m-a clintit. Nu trebuie să te laşi antrenată, nu credeţi?

— Oh, ba da, strigă domnişoara Hetherington. Şi adăugă cu amărăciune:

Cu atât mai mult cu cât este greu să cumperi amintiri cu puţinii bani cu care ni se aprobă să ieşim din Anglia!

Capitolul VII

Hilary spera să nu fie nevoită să viziteze bătrânul oraş Fez, în deprimanta companie a domnişoarei Hetherington. Avu noroc: întâmplarea făcu ca doamna Baker s-o invite pe domnişoara Hetherington într-o excursie cu maşina, care, văzând că-i scad fondurile vertiginos, acceptă repede invitaţia, mai ales că americanca luase asupra sa toate cheltuielile.

Însoţită de un ghid, prin amabilitatea hotelului, Hilary porni la drum pentru o vizită pe care era încântat s-o facă

singură… Dincolo de poarta vechiului Fez, Hilary avu impresia că pătrunde într-un alt univers. În jurul ei simţea oraşul arab, care clocotea de viaţă. Hoinărind pe străduţele sinuoase, populate de o mulţime zgomotoasă şi pestriţă, Hilary uită drama care-i bulversase existenţa şi, cucerită de pitorescul unui spectacol din care nu voia să piardă nimic, i se părea că se plimbă într-o lume de vis. Un singur lucru umbrea tabloul: vorbăria permanentă a ghidului său, care insista s-o convingă să intre în diverse boutique-uri în care, ea gândea că nu ar avea ce să facă.

— Acest om, doamnă, are lucruri frumoase, o să vedeţi! Vechi şi deloc scumpe. Are şi rochii şi ţesături de mătase. Vă plac perlele?

Nu mai trebuia ca lui Hilary să-i dispară orice plăcere de a se plimba. Deja se simţea „pierdută”, neştiind în ce direcţie merge, incapabilă chiar de a spune dacă nu cumva se regăsea pe o stradă pe care o parcursese mai înainte. Începea să se simtă obosită, când ghidul său îi dădu o ultimă sugestie, bineînţeles, inclusă în programul obişnuit.

— Doriţi să vă conduc, acum, într-o frumoasă casă, unde veţi bea ceai cu mentă? Sunt prietenii mei şi or să vă arate lucruri frumoase.

Bănui să era vorba de acel han-salon unde se servea ceai, loc despre care îi vorbise doamna Baker. Acceptă totuşi, angajându-se în sinea ei să revină a doua zi, dar fără ghid, pentru a hoinări după propria-i fantezie pe străzile vechiului Fez. Trecură printr-o poartă şi, urmând o potecă ce urca pieptiş, se găsiră curând pe o colină, în afara zidurilor vechii cetăţi. Sosiră, în sfârşit, la o frumoasă casă, înconjurată cu grădini imense.

Hilary rămase într-o încăpere vastă, de unde privirea descoperea întregul oraş. I se aduse imediat o ceaşcă cu ceai de mentă. Pentru ea, care nu-şi îndulcea niciodată ceaiul, a sorbi această băutură fu o încercare penibilă. Totuşi, spunându-şi că nu era ceai ceea ce ea bea, ci un fel de limonadă necunoscută, ea îl suportă onorabil. Încercă o

oarecare plăcere văzând cum defilează sub ochii ei covoare, mătăsuri şi coliere care i se prezentau. Făcu chiar câteva mici cumpărături, din simplă politeţe.

— Acum, îi spuse ghidul, desigur neobosit, vom face o scurtă plimbare de o oră cu maşina. Veţi vedea peisaje minunate şi după aceea ne vom întoarce la hotel. Apoi, plecându-şi cu pudicitate privirea, adăugă:

— Mai întâi, această tânără vă va conduce la toaletă.

Tânăra care servise ceaiul o aştepta pe Hilary. Surâzătoare, ea spuse într-o engleză corectă, dar chinuită:

— Dacă doriţi să mă urmaţi. Toaletele noastre sunt curate. La fel ca şi cele de la New York sau Chicago. Veţi vedea.

Amuzată şi disimulând un surâs, Hilary o urmă pe tânără. Ghidul exagerase vizibil, dar instalaţia era acceptabilă; era şi apă caldă. Hilary îşi spălă mâinile şi gândind că prosopul aşezământului era de o curăţenie îndoielnică şi le şterse cu propria-i batistă. După care se îndreptă spre uşă şi constată cu surprindere că era imposibil s-o deschidă. În zadar scutură de mâner. S-ar fi putut ca cineva să fi închis uşa din exterior? Ideea i se părea absurdă. Privind în jurul ei, zări o altă uşă. Aceasta se lăsă deschisă fără a opune rezistenţă. Hilary se trezi într-o încăpere mobilată „à l'orientale" şi iluminată prin fante lungi, foarte sus tăiate în zid. Pe un divan jos era aşezat un bărbat care fuma. Ea îl recunoscu pe micul francez pe care-l întâlnise în tren, domnul Henri Laurier.

— Bună ziua, doamnă Betterton!

Nu se ridică pentru a o saluta şi ea avu impresia că timbrul vocii sale era schimbat.

Stupefiată, rămase câteva clipe incapabilă de a face o mişcare. Îşi reveni repede… Înţeleg! îşi spuse ea. Ceea ce aşteptai a venit. Nu ai decât să te comporţi cum s-ar fi comportat „ea". Înaintând un pas spuse, cu o voce neliniştită:

— Aveţi să-mi daţi veşti?

— El clătină din cap.

— Mi se pare, doamnă, răspunse el, pe un ton de reproş, că, în acel tren, n-aţi dat dovadă de o inteligenţă foarte vie. Fără îndoială, prea aveţi obiceiul să vorbiţi de timp.

Ea nu înţelegea ce spusese, deci, despre vreme, în tren? Fusese vorba de frig, despre ceaţă, despre zăpadă… Despre zăpadă? Se gândi la Olive Betterton, la acele două versuri pe care le murmurase înainte de a-şi da sufletul!

Zăpadă, zăpadă, zăpadă admirabilă!

Tu cazi în fulgi şi-apoi dispari…

Ea le repetă cu voce tremurătoare.

— Iată, strigă Laurier. De ce nu le-aţi spus în tren? Aveţi totuşi instrucţiuni!

— Trebuie să înţelegi că am fost bolnavă, replică ea. Eram în acel avion care s-a avariat, la Casablanca şi am suferit o depresie nervoasă, fiind nevoită să mă internez. De atunci am tulburări de memorie. Îmi amintesc foarte bine lucruri din trecut, dar am „găuri” teribile… Ducându-şi mâinile la frunte, ea continuă cu o emoţie ce părea sinceră:

— Nu puteţi să înţelegeţi! Este îngrozitor! Am sentimentul să am uitat lucruri importante, extrem de importante. Şi cu cât încerc să-mi amintesc, cu atât mai mult constat că nu-mi vor reveni niciodată în memorie. Este neplăcut!

— Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse el cu o voce foarte calmă, acest accident este foarte regretabil. Problema este de a şti dacă aveţi sau nu destulă voinţă şi curaj pentru a vă putea continua călătoria.

— Dar, înţeleg, desigur, o s-o continui! strigă ea. Soţul meu!…

Vocea sa se întrerupse. El surâse mai mult nelinişti decât simpatic.

— Soţul dumneavoastră, după câte ştiu, vă aşteaptă cu nerăbdare

— Nu vă puteţi închipui ce a fost viaţa mea după plecarea sa!

— După părerea dumneavoastră, autorităţile britanice au ajuns la o concluzie definitivă în privinţa a ceea ce ştiţi sau

nu ştiţi?
Ea îndepărtă, mâinile într-un gest de ignorare.
— Ce să vă spun? Păreau satisfăcute.
— Totuşi…
— Cred că este foarte posibil, reluă Hilary, să fi fost urmărită până aici. Nu am reperat pe nimeni, dar am avut impresia, în repetate rânduri, de când am părăsit Anglia, că am fost supravegheată.
— Evident. Ne aşteptam la aşa ceva.
— Am considerat că trebuie să v-o spun.
— Dragă doamnă Betterton, nu suntem copii. Noi ştim ceea ce facem.
— Scuzaţi-mă! spuse ea umil. Sunt foarte recunoscătoare.
— Nici o importanţă. Esenţial este să fiţi ascultătoare.
— Voi fi.
— Aţi fost supravegheată în Anglia, sunt convins de asta, din ziua plecării soţului dumneavoastră. În ciuda acestui fapt, mesajul nostru v-a parvenit, nu-i aşa?
— Da.
— Bine.
— Tonul era al unui businessman care trata o afacere. Urmă:
— Acum vă voi da instrucţiunile, doamnă.
— Vă rog.
— Poimâine veţi părăsi Fez-ul pentru Marrakech. Este, cred, ceea ce socoteaţi să faceţi?
— Exact.
— A doua zi de la sosirea dumneavoastră la Marrakech, veţi primi o telegramă care vine din Anglia. Ceea ce va conţine, nu ştiu, dar va trebui imediat, să vă întoarceţi la Londra.
— Trebuie să mă întorc la Londra?
— Lăsaţi-mă să termin, vreţi? Veţi reţine un loc în avionul care părăseşte Casablanca în ziua următoare.
— Şi dacă este imposibil? Dacă toate locurile sunt reţinute?

— Nu vor fi. Totul este prevăzut. Aţi înţeles bine instrucţiunile?

— Da.

— Atunci, nu vă mai rămâne decât să vă regăsiţi ghidul De fapt sunteţi în relaţii amicale, cred, cu o englezoaică şi o americană care au coborât la Palais Jamail?

— Exact. Nu am putut face altfel. Am greşit?

— Deloc! Dimpotrivă, ne avantajează. Dacă veţi putea convinge pe una din aceste doamne să vă însoţească la Marrakech, va fi perfect!

— La revedere, domnule!

— Dacă vreţi, spuse el cu indiferenţă. Dar mă îndoiesc că ne vom reîntâlni.

Hilary ieşi pe unde intrase. De data asta, uşa toaletelor se deschise fără dificultate.

— Deci, spuse domnişoara Hetherington, mergeţi la Marrakech mâine? Nu veţi rămâne mult timp la Fez! Nu aţi fi fost interesată să începeţi cu Marrakech-ul, pentru a veni apoi la Fez, înainte de a vă întoarce la Casablanca?

— Cred, răspunse Hilary. Numai că, nu-ţi planifici întotdeauna călătoriile aşa cum ai dori. Este atâta lume în hoteluri şi în avioane!

— Atâta lume, poate. Dar nu englezi! Poţi să mergi oriunde, nu întâlneşti mai mulţi!

Plimbându-şi privirea circular în jurul salonului, domnişoara Hetherington adăugă, cu un ton de regret:

— Nimic decât francezi!

Hilary surâse. Că Marocul fusese pământ francez, domnişoara Hetherington nu-şi făcea probleme câtuşi de puţin. Pentru ea, unde se afla un hotel trebuia să fie populat de englezi. Doamna Baker avu un râs scurt.

— Nimic decât francezi, printre care disting germani, greci şi americani. Acel bătrân, acolo, de exemplu, este grec. Cel puţin, aşa cred.

— Mi s-a spus că este american, remarcă Hilary.

— În acest caz, reluă Baker, este un personaj important. Personalul se ocupă cu promptitudine de el.

— Se vede că nu este englez, spuse domnişoara Hetherington, tricotând cu energie furioasă. Englezii nu sunt destul de bogaţi pentru ca cineva să se ocupe într-atât de ei.

— Aş vrea să vă conving şi pe una şi pe cealaltă, să mă însoţiţi la Marrakech, spuse Hilary. Sunt atât de fericită că v-am cunoscut şi este plicticos să călătoreşti singură.

— Dar, la Marrakech am fost deja, strigă domnişoara Hetherington.

Doamna Calvin Baker părea să fi primit sugestia cu simpatie.

— Este o idee, declară ea. Eram la Marrakech acum o lună, dar voi reveni cu plăcere şi voi fi bucuroasă să vă fac să vizitaţi oraşul, ceea ce vă va scuti de neplăcerea de a avea ghizi indigeni, care sunt nişte hoţi. Să spunem ca ne-am înţeles! Voi merge la birou să aranjez.

După plecarea doamnei Baker, domnişoara Hetherington remarcă pe un ton înţepat că aceste americance sunt toate la fel.

— Ele nu stau locului şi le este imposibil să rămână undeva. Astăzi sunt în Egipt, mâine în Palestina şi poimâine, aiurea. Câteodată ajung să mă întreb dacă ele ştiu în ce ţară se găsesc.

Brusc, se ridică şi strângându-şi lucrul lângă piept, se retrase, nu înainte de a o saluta pe Hilary cu o scurtă mişcare de cap.

Hilary îşi privi ceasul. Nu avea chef să-şi schimbe rochia pentru dineu, aşa cum făcea întotdeauna. Nu se mişcă. Un chelner intră şi aprinse două lămpi. Ele nu răspândeau în încăpere decât o lumină discretă şi locul avea un fel de intimitate foarte amuzantă şi foarte orientală. Tolănită pe pernele divanului, Hilary gândea.

În ajun încă se întreba dacă nu se lansase într-o aventură lipsită de sens. Astăzi nu se mai punea problema: adevărata

sa călătorie începea şi venise timpul să fie atentă! Nu putea să-şi permită nici cea mai mică eroare. Trebuia să fie doamna Olive Betterton, o tânără femeie, nu foarte instruită, complet indiferentă la lucrurile de artă şi literatură, foarte îndrăgostită de soţul său.

Îşi dădu brusc seama că domnul Aristides era la doi paşi de ea. O salută foarte curtenitor, înainte de a se aşeza într-un fotoliu, lângă divan.

— Îmi permiteţi, doamnă?

— Vă rog.

Îi oferi o ţigară, pe care ea o primi. El îi dete foc şi, timp de o clipă, fumară în tăcere.

— Vă place această regiune, doamnă? spuse el deodată.

— Nu sunt decât de puţin timp aici, răspunse ea, dar până în prezent mărturisesc că mă încântă.

— Aţi vizitat oraşul vechi?

— Da. E minunat!

— Sunt de aceeaşi părere. Se regăseşte acolo trecutul, misterul său, intrigile sale, măreţia sa. Ştiţi la ce mă gândesc, doamnă, când mă plimb pe străzile Fez-ului?

— Cum aş putea şti?

— Mă gândesc la Londra şi mai precis la Great West Road, pe care-l revăd seara, cu building-urile sale iluminate. Nu sunt perdele la ferestre, şi, când treci cu maşina, zăreşti oamenii care sunt în case. Nimic nu e ascuns, nimic nu este secret! Toată lumea poate să privească, toată lumea poate să vadă.

— Îmi închipui, spuse Hilary, interesată, că ceea ce vă frapează este contrastul.

— Exact. Căci, la Fez, totul este umbră şi mister. Nu vezi nimic, dar…

Aplecat înainte şi lovind cu arătătorul pe măsuţa joasă, repetă:

— Nu se vede nimic, dar, aici ca şi acolo totul se petrece strict în aceeaşi manieră. Aceleaşi ambiţii, aceleaşi negoţuri, aceleaşi cruzimi…

— Vreţi să spuneţi că natura umană este aceeaşi pretutindeni?

— Chiar aşa! Nu au fost niciodată în lume decât două forţe, răutatea şi bunătatea. Când una, când cealaltă domină. Totuşi, câteodată ele coexista…

Aproape pe acelaşi ton, el continuă:

— Mi s-a spus, doamnă, că v-aţi aflat în acel avion care s-a izbit de sol, la Casablanca?

— Este exact.

— Vă invidiez.

Cum ea-l privea cu oarecare stupoare, el adăugă:

— Este o experienţă pe care poţi s-o invidiezi, credeţi-mă! Să simţi moartea atingându-te şi să supravieţuieşti, merită să trăieşti acele clipe. De la acel accident, vă simţiţi… diferită?

Hilary avu un surâs.

— Diferită, dacă vreţi! Am migrene atroce şi tulburări de memorie.

— Mă gândeam la altceva. Vedeţi altfel viaţa?

Hilary se gândea la o anumită sticlă cu apă de Vichy şi la o cutiuţă cu somnifer.

— Poate, spuse ea.

— Vedeţi!

Domnul Aristides se ridică, se înclină din nou în faţa tinerei femei şi se retrase.

Capitolul VIII

De aproape o jumătate de oră, Hilary era în sala de aşteptare a aeroportului şi, tot de atâta timp, doamna Calvin vorbea aproape fără oprire. Hilary, care-i răspundea mai mult sau mai puţin maşinal, remarcă deodată că doamna Backer nu i se mai adresa, dar că părea acum să acorde întreaga sa atenţie celor doi călători aşezaţi alături. Ei erau şi unul şi celălalt, înalţi, tineri şi blonzi. Cu surâsul său larg şi cordial, primul nu putea fi decât un american. Al doilea, destul de înţepat, trebuia să fie un danez sau un norvegian. Se exprima într-o engleză studiată, lent,

articulând exagerat. Americanul părea încântat să fi întâlnit pe una din compatrioatele sale.

Doamna Calvin Baker se întoarse către Hilary.

— Doamnă Betterton, trebuie să vă prezint pe domnul…

— Andrew Peters, Andy, pentru prieteni.

Al doilea tânăr se ridică, salută cu o anumită rigiditate şi se prezentă:

— Torquil Ericsson.

Doamna Calvin Baker ţinu să sublinieze.

— Deci, cunoştinţele sunt făcute! strigă ea cu cordialitate. Mergem cu toţii la Marrakech, cred? Prietena mea merge prima dată…

— Şi eu, spuse Ericsson.

— Şi eu, adăugă Peters.

Difuzorul începu deodată să urle răguşit în franceză, cuvinte greu de înţeles, din care se ghicea totuşi că invitau călătorii să se îndrepte spre avion.

Acesta ducea, în afară de Hilary, doamna Calvin Baker, Andrew Peters, Ericsson şi alţi pasageri: un francez înalt şi slab şi o călugăriţă cu un aspect sever.

Soarele strălucea pe un cer senin şi condiţiile atmosferice erau excelente. Aşezată în fotoliul său, cu ochii pe jumătate închişi, Hilary îşi studia însoţitorii de călătorie, singurul mijloc de a scăpa de întrebările angoasante care îi veneau mereu în minte.

Chiar în faţa ei, pe cealaltă parte, era doamna Baker, în costumul său gri de călătorie, americana semăna unui răţoi îndopat şi satisfăcut de soarta sa. O pălăriuţă, ornată în mod curios cu două pene de porumbel, era agăţată pe părul său bleu. Ea citea o revistă magazin de lux şi, din timp în timp, îl lovea pe umăr pe călătorul care ocupa locul aflat în faţa ei, pentru a-i atrage atenţia. Era Peters. El îşi întoarse frumosul său chip către ea şi, surâzător, asculta remarca pe care ea ţinea să i-o facă, răspunzând cu politeţe.

Hilary nu putu să se împiedice, încă o dată, de a admira aerul fericit al americanilor, total diferiţi de englezi

totdeauna foarte rezervaţi mai ales în călătorii. De pildă, n-o vedea pe domnişoara Hetherington conversând în avion cu un tânăr abia cunoscut, chiar admiţând c-ar fi fost englez.

Ericsson era de cealaltă parte, în spatele doamnei Calvin Baker. Întâlnindu-i privirea lui Hilary, el o salută cu o scurtă mişcare de cap şi îi oferi o revistă pe care abia o închisese. Ea o primi şi îi mulţumi. Francezul era aşezat în spatele lui Ericsson, cu picioarele întinse şi cu braţele încrucişate pe piept, părea că doarme.

Întorcând uşor capul, Hilary privi în spatele ei. Călugăriţa era acolo, imobilă, ţeapănă, cu mâinile împreunate în poală. Faţa sa nu exprima nimic, privirea sa vidă părea să nu vadă nimic. Hilary gândi că viaţa era curioasa, că ea reunea, pentru câteva ore, la bordul aceluiaşi avion, şase călători care, sosiţi la o destinaţie comună, se vor separa probabil şi nu se vor mai revedea poate niciodată. Citise un roman în care o observaţie similară servea ca punct de plecare. Şase persoane, fără legătură între ele, a căror existenţă autorul o cunoştea. Hilary presupuse că francezul, care părea foarte obosit, trebuie să fie în vacanţă, tânărul american, un student şi Ericsson, un inginer care urma să-şi ia postul în primire. În privinţa călugăriţei, ea se întorcea la mănăstire. Aceasta îşi închise ochii şi, uitând de însoţitorii săi, începu să se gândească la instrucţiunile pe care le primise de curând. Îi păreau lipsite de sens. Să se întoarcă în Anglia! Nu era o nebunie? Numai dacă n-o fi comis vreo eroare! Poate nu furnizase parola pe care adevărata doamnă Betterton ar fi pronunţat-o la momentul dorit? Ea suspină şi se consolă, zicându-şi că făcuse totul şi că nu putea mai mult.

Îi veni o altă idee. Henri Laurier părea să găsească firesc că fusese urmărită şi „filată”. Era posibil ca această întoarcere în Anglia să aibă ca obiect faptul de a dovedi că bănuielile, care puteau fi în privinţa ei, sunt fără fundament. Doamna Betterton, întoarsă brusc la Londra,

demonstra că nu plecase în Maroc pentru a dispărea acolo, cum făcuse soţul ei. Nu va mai fi suspectată, va fi lăsată să călătorească în voie. Şi, într-o zi, avionul Air France o va duce la Paris. Şi acolo…

Nu se înşela. Aceasta era. La Paris, Tom Betterton dispăruse. Imensitatea oraşului facilita lucrurile. Poate Betterton era încă acolo…

Obosită de-a construi ipoteze inutile, Hilary sfârşi prin a adormi. Când se trezi, avu impresia că avionul descrise mari cercuri şi pierdea din înălţime. Se uită la ceas; era departe de a fi ora prevăzută pentru sosire la Marrakech. Privi prin hublou; nici cea mai mică urmă de aerodrom. Se simţi puţin neliniştită.

Francezul se ridică în picioare, se destinse printr-un căscat, privi în afară şi spuse, în limba sa maternă, câteva cuvinte pe care ea nu le înţelesese.

— Coborâm, constată Ericsson. Aş vrea să ştiu de ce?

— S-ar părea că aterizăm.

Ţinutul era deşertic. După câteva cercuri, avionul se aşeză. Roţile atinseră solul destul de brusc şi, după ce aparatul făcu două sau trei salturi, se opri. Avarie? Pană de benzină? Se întrebă Hilary când pilotul francez ieşi din cabina din faţă.

În limba franceză invită pasagerii să iasă din avion. Se regăsiră afară, un mic grup, tremurând în vântul rece ce sufla dinspre munţii care se zăreau în depărtare. Pilotul veni şi el.

— Toată lumea este aici? Perfect! Cred că va trebui să aşteptăm puţin. Nu fiţi supăraţi! Dar, nu! Iată camionul…

Degetul său arătă la orizont un mic punct negru, care creştea.

— Dar de ce am aterizat? întrebă Hilary. Ce se petrece? Vom rămâne aici mult?

— Dacă înţeleg bine, îi spuse pasagerul francez, ceea ce soseşte este un camion cu care noi ne vom continua călătoria.

— Am avut pană de motor?

Întrebarea lui Hilary îl făcu pe Andy Peters să surâdă.

— Mă îndoiesc, răspunse el. Dacă urechea mea nu mă înşeală, motorul torcea rotund. Ceea ce nu înseamnă că nu se poate vorbi de pană de motor… Ea îl privi fără să înţeleagă.

— E răcoare, murmură doamna Calvin Baker. Ce apăsător este acest climat. Din momentul în care soarele apune, temperatura devine glacială.

Pilotul înjura printre dinţi şi Hilary crezu că-l aude exprimându-şi nemulţumirea cu privire la „întârzieri insuportabile”.

Camionul ajunse cu toată viteza. Se opri lângă grup, printr-un scrâşnet de frâne. Şoferul, un berber, sări jos şi începu imediat o conversaţie animată cu pilotul; spre marea surprindere a lui Hilary. Doamna Baker, vorbind franţuzeşte, interveni în dezbatere.

— Inutil să pierdem timp! Declară ea cu autoritate. La ce bun să mai discutăm? Nu ţinem să rămânem o veşnicie aici!

Şoferul ridică din umeri şi întorcându-se la camion, deschise obloanele din spate. În interior era o ladă mare, pe care o puse jos cu ajutorul pilotului, al lui Peters şi Ericsson. Judecând după eforturile lor, era grea. Cum berberul se pregătea să-i scoată capacul, doamna Calvin Baker îşi strecură braţul pe sub cel al lui Hilary.

— În locul dumneavoastră, draga mea, nu aş privi. Nu este ceva frumos de văzut!

O îndepărtă puţin pe Hilary de partea cealaltă a camionului.

Francezul şi Peters le însoţiră.

— Ce se întâmplă? întrebă francezul.

— Sunteţi doctorul Barron? se interesă doamna Baker.

Francezul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Încântată că vă cunosc, spuse americana, luându-i mâna.

Se putea spune că este stăpâna casei ce-şi primeşte invitaţii la un garden party. Hilary privea stupefiată scena.

— Dar ce se află în acest cufăr şi de ce este mai bine să nu privesc? îi puse ea întrebarea lui Andy Peters.

Tânărul îi era simpatic, privirea sa emana sinceritate.

— Pilotul m-a informat, răspunse el. Încărcătura este destul de macabră, dar nu putem face nimic.

Cu o voce calmă adăugă:

— În acest cufăr sunt cadavre.

— Cadavre?

Hilary abia mai putea vorbi.

— Oh! reveniţi-vă! Reluă el. Nu este vorba de oameni care au fost asasinaţi! Aceste corpuri au fost obţinute legal. Au fost date la medicii care aveau nevoie pentru lucrările lor… lucrări de disecţie.

— Nu înţeleg, murmură Hilary.

— Reflectaţi! Reluă Andy Peters. Aici se termină călătoria…

— Călătoria?

— Înţeleg prin asta, pe cea cu avionul. Corpurile vor fi instalate în aparat şi restul îl priveşte pe pilot, care va face ceea ce este necesar, în timp ce noi vom fi departe. De departe noi nu vom vedea decât strălucirile incendiului. Sesizaţi? Un avion? Un avion a căzut în flăcări şi nu mai este nici un supravieţuitor.

— Dar este fantastic!

— În sfârşit, dragă doamnă, îmi închipui că ştiţi încotro mergem?

Cel care vorbea era doctorul Barron.

— Desigur că o ştie! strigă doamna Calvin Baker cu bună dispoziţie. Numai că evenimentele o surprind puţin. Nu se credea atât de aproape de final!

Hilary se întoarse spre americancă.

— Vreţi să spuneţi că… toţi…

Îşi plimbă privirea în jurul ei.

— Dar, da, spuse blând Peters, suntem tovarăşi de drum până la capăt.

Ca un erou cu o voce pe care entuziasmul o făcea să vibreze, Ericsson repetă:

— Da, tovarăşi de drum, până la capăt!

Capitolul IX

Pilotul veni spre ei.

— Dacă doriţi, spuse el, puteţi pleca acum. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine! mai sunt multe de rezolvat şi suntem în întârziere în privinţa orarului.

Hilary se îndepărtase de micul grup. Cu nervozitate îşi duse mâna la gât. Trase de colierul său de perle, le puse în buzunar şi veni lângă ceilalţi. Urcară cu toţii în camion. Hilary era aşezată pe o bancă, între Peters şi doamna Baker.

— Deci, spuse ea americancei, dumneavoastră sunteţi ofiţerul de legătură?

— Exact, şi, deşi n-ar trebui s-o afirm eu însămi, trebuie să-ţi mărturisesc că alegerea este bună. Nimeni n-ar putea să se arate surprins că vede o americană, care călătoreşte tot timpul.

Hilary o observa. Doamna Baker era tot timpul surâzătoare, dar nu mai era chiar aceeaşi. Nu mai era o oarecare femeie fără importanţă, vorbăreaţă şi nesemnificativă. Se ghicea în ea o femeie de acţiune într-adevăr lipsită de scrupule.

— Ştiţi, urmă ea râzând, că veţi fi pe prima pagină a ziarelor? Da, dumneavoastră! Pentru că vor vedea în dumneavoastră o nefericită urmărită de neşansă, rănită la Casablanca într-un prim accident de avion şi arsă de vie într-un al doilea.

Hilary îşi dădu seama că planul fusese bine pus ia punct. Coborând vocea, ea o întrebă pe americană dacă „ceilalţi” erau cei care pretindeau să fie.

— Desigur, răspunse doamna Baker. Doctorul Barron. Este un bacteriolog, cred. Domnul Ericsson, un tânăr fizician

foarte strălucit şi domnul Peters, un chimist specializat în cercetări. Evident, domnişoara Needheim nu este o călugăriţă. Ea se ocupă de endocrinologie. În ceea ce mă priveşte nu sunt aşa cum aţi ghicit, decât un ofiţer de legătură. Eu nu fac parte din trupa ştiinţifică.

Izbucnind în râs, adăugă:

— Biata domnişoară Hetherington! Nu are clasă!

— Domnişoara Hetherington? Deci ea…

Doamna Calvin Baker dădu din cap cu încetineală.

— Pentru că vreţi s-o ştiţi şi pe asta, vă voi mărturisi că o interesaţi teribil. Succedând nu ştiu cui, căci fireşte aţi fost urmărită la plecarea din Anglia, ea a început să vă fileze la Casablanca.

— Dar a refuzat să vină cu noi la Marrakech! Totuşi am insistat să ne însoţească.

— Nu putea să accepte, dat fiind că fusese deja la Marrakech. Personajul său îi interzicea să se întoarcă acolo şi ea a trebuit să se mulţumească să trimită, prin telegramă sau prin telefon, instrucţiuni unuia dintre colegii săi pentru a vă lua urma imediat ce veţi fi la Marrakech. Riscă să vă aştepte mult timp. Nu vi se pare amuzant? Repede! Priviţi într-acolo!

Hilary întinse gâtul pentru a zări ceva pe geamul camionului. Ea văzu o lumină roşiatică ce îmbrăţişa cerul. În acelaşi timp, auzea foarte departe zgomotul surd al unei explozii. Andy Peters se întoarse.

— Avionul de Marrakech se zdrobeşte de sol. Şase morţi!

Râdea.

— Este teribil! Murmură Hilary.

— Să intri în necunoscut? întrebă Peters. Sunt de acord, dar este singura soluţie. Întoarcem spatele trecutului şi mergem spre viitor.

Cu o voce ardentă, el adăugă:

— Trebuie să terminăm cu vechiturile, cu guvernele corupte şi cu cei care sprijină războaiele. Noi vrem să

construim o lume nouă, care va fi curată şi imaculată, lumea ştiinţei!

Hilary respiră profund.

— Soţul meu spunea acelaşi lucru, declară ea pe un ton sigur.

— Soţul dumneavoastră?

El o privi.

— Aţi fi, oare, soţia lui Tom Betterton?

Ea răspunse printr-un semn cu capul.

— Dar e nemaipomenit! strigă el. În Statele Unite, nu l-am văzut niciodată, deşi ar fi trebuit să ne întâlnim de multe ori. Fisiunea ZE este una din marile descoperiri ale epocii şi îmi scot pălăria în faţa lui. Lucrase cu bătrânul Mannheim, nu-i aşa?

— Da.

— Mi se pare chiar că mi s-a spus că se căsătorise cu fiica lui Mannheim. Nu este posibil să fiţi dumneavoastră!

Hilary roşi uşor.

— Nu, spuse ea. Eu sunt a doua soţie. Prima, Elsa, a murit în America.

— Îmi amintesc, acum. După ce a rămas văduv, a plecat să lucreze în Anglia, pentru ca în final să-i înşele dispărând. A plecat la Paris pentru nu ştiu ce conferinţă şi acolo, hop! S-a volatilizat.

— Chestiune de organizare. Trebuie să recunoaştem că „ei” sunt puternici.

Hilary conveni asupra acestui fapt. Însăşi perfecţiunea acestei organizări făcea s-o treacă mii de fiori. La ce mai putea să mai servească acum dispoziţiile reţinute atât de minuţios înainte de plecarea sa? La ce bun coduri, parole şi semne de recunoaştere din moment ce pista fusese întreruptă? Se aranjase astfel încât toţi pasagerii avionului să fie în drum pentru această „destinaţie necunoscută”, aceea a lui Tom Betterton. Călătorii dispăruseră cu toţii fără a lăsa urme. Se va găsi un avion distrus de foc şi câteva cadavre calcinate. Jessop şi oamenii săi vor descoperi că

Hilary nu era printre pseudovictimele unui accident „regizat’? Se îndoia. Regizarea fusese bine făcută.

— Ceea ce aş dori să ştiu, spuse deodată Peters, este ceea ce se va întâmpla când vom ajunge!

Se simţea în tonul lui un fel de entuziasm copilăresc. Peters avea sufletul liniştit. Ceea ce lăsa în spatele lui nu-l mai interesa, dar se grăbea să ştie ce avea să-i rezerve viitorul.

Hilary împărtăşea curiozitatea sa, dar pentru cu totul alte raţiuni.

— Adevărat! spuse ea. Ce se va întâmpla cu noi? Ce vom deveni?

Întrebarea se adresa doamnei Calvin Baker şi Hilary avusese grijă s-o pună pe un ton foarte liniştit.

— O să vedeţi! Răspunse americana.

Vorbise cu amabilitate, dar Hilary se gândi că fraza era încărcată de ameninţare.

— Soarele cobora spre orizont. Curând noaptea căzu. Camionul rula mereu, pe drumuri proaste care nu erau adesea decât piste. Hilary rămase trează mult timp. Sfârşi prin a cădea într-un somn din care fu smulsă de douăzeci de ori de zdruncinăturile camionului, dar numai pentru scurt timp. Era teribil de obosită.

Peters o scutură blând pe Hilary de braţ.

— Treziţi-vă! Cred că am ajuns undeva.

Cu membrele greoaie şi înţepenite, călătorii coborâră. Camionul se oprise în faţa unei case înconjurate de palmieri. La o oarecare distanţă se zăreau lumini. Un sat, desigur. Conduşi de un ghid indigen, care avea o lanternă, intrară în casă. Două femei berbere, foarte agitate, măsurară cu insistenţă şi curiozitate pe doamna Calvin Baker şi pe Hilary. Călugăriţa nu părea să le intereseze. Cele trei femei fură conduse la primul etaj, într-o cămăruţă în întregime goală. Pe jos erau trei saltele şi o grămadă de cuverturi.

— Sunt rigidă ca o bucată de lemn, declară doamna Baker. O călătorie ca aceasta, nimic mai bun pentru a avea crampe.

— Confortul, îi răspunse călugăriţa, contează?

Vocea sa era răguşită şi guturală; engleza sa era corectă, dar cu un accent defectuos.

— Sunteţi perfect în pielea personajului dumneavoastră, domnişoară Needheim, spuse americana. Vă văd foarte bine într-o mănăstire, îngenunchiată pe dalele din chilia dumneavoastră, la ora patru dimineaţa!

Domnişoara Needheim avu un surâs dispreţuitor.

— Religia, replică ea, a ridiculizat femeia. Ea a glorificat slăbiciunea lor, iar ele au acceptat prosteşte această umilire. Femeile păgâne erau puternice. Le plăcea să comande, să domine. O satisfacţie care merită toate sacrificiile! Pentru a o obţine trebuie să înduri totul!

Doamna Baker căscă.

— Pentru moment, spuse ea, ceea ce mi-ar place, ar fi să mă aflu la Fez, la Palais Jamail, în patul meu. Ce părere aveţi doamnă Betterton? Îmi închipui că această plimbare, într-un camion cu o proastă suspensie, n-a făcut prea bine durerilor dumneavoastră de cap!

— Desigur că nu!

— Vom mânca puţin şi, după aceea, veţi lua nişte aspirină ca să petreceţi, totuşi, o noapte liniştită.

Puţin după aceea, cele două femei arabe intrară în încăpere.

Ele aduceau masa: peşte şi carne fiartă. Puseseră platourile pe jos, dispărură o clipă şi reveniră curând cu un lighean plin cu apă şi cu un prosop. Pipăind stofa din mantoul lui Hilary, prima dintre ele schimbă câteva cuvinte rapide cu cealaltă, care-i răspunse cu un torent de cuvinte şi începu să pipăie şi ea. Doamna Baker le goni cu câteva onomatopee şi cu gesturi largi de mână. Ele se retraseră râzând şi vorbind.

— Nu sunt rele, spuse doamna Baker, dar mă agasează. În viaţă, ele par să nu fie interesate decât de copii şi de haine.

— Nu sunt bune decât de aşa ceva, se lansă domnişoara Needheim cu un ton viu. Ele aparţin unei rase de sclave. Sunt utile pentru că îşi servesc stăpânii, dar asta-i tot!

— Nu credeţi că sunteţi prea dură? întrebă Hilary, puţin iritată de aerele de superioritate ale pretinsei călugăriţe.

— Nu-mi plac sentimentalismele, replică domnişoara Needheim. Pentru mine există cei care comandă, şefii, care sunt puţini: Şi apoi ceilalţi, aceia care sunt făcuţi pentru a servi…

— Totuşi…

Cu autoritate, doamna Calvin Baker puse capăt discuţiei:

— În această privinţă fiecare dintre noi are propriile sale idei, dar nu e momentul să le confruntăm. Mai bine să ne odihnim.

Femeile arabe reapărură. Ele aduceau ceaiul de mentă. Hilary înghiţi câteva caşete de aspirină fără a se lăsa rugată, căci migrena sa era perfect autentică. Cele trei călătoare se întinseră pe saltele şi adormiră pe loc.

Se treziră târziu, a doua zi având în faţa lor o zi lungă, urmând să pornească la drum spre seară. Din camera unde dormiseră, urca o scară ce ducea la o terasă de pe care se putea descoperi o bună parte a ţinutului. Satul nu era prea departe, dar casa în care se aflau era izolată, în mijlocul unei plantaţii cu palmieri. Ele văzură lângă uşă trei pachete cu haine.

— Lăsăm aici ceea ce am purtat ieri, explică doamna Baker. Pentru etapa următoare, vom fi femei indigene…

Despre această nouă apariţie vorbiră pe terasă o mare parte din zi.

— Domnişoara Needeheim era mai tânără decât gândea Hilary. Nu avea mai mult de treizeci şi trei sau treizeci şi patru de ani. Era ceva pur în ea, dar, în pupilele sale cu privire de oţel se aprindea câteodată o flacără neliniştită. Vorbea cu o anume brutalitate şi atitudinea ei lăsa să se

înţeleagă clar că ea le considera pe doamna Baker şi pe Hilary ca fiind nedemne de a se afla împreună la acest drum. Această atitudine părea să-i scape doamnei Baker, dar Hilary o găsea exasperantă. Era, de altfel, evident că nemţoaica nu-şi făcea griji de ceea ce se putea gândi despre ea. Se ghicea la ea o nerăbdare pe care o disimula prost. Pe Hilary n-o interesa doamna Baker. Se grăbea doar să-şi continue călătoria. În privinţa doamnei Calvin, problema era mult mai complexă. Lângă această nemţoaică quasi inumană, doamna Baker dădea mai întâi impresia de a fi o persoană comună şi inumană. Dar, în timp ce privea soarele coborând spre asfinţit, Hilary se întreba dacă doamna Baker nu-i era şi mai antipatică decât Helga Needheim. În rolul de gazdă, care i se potrivea puţin, ea atingea perfecţiunea unui robot: comentariile sale, remarcile sale erau ceea ce trebuiau să fie şi de o banalitate evidentă. Cu timpul însă, îi veni o bănuială. Nu se ascundea în ea o comediană, care-şi juca rolul ţinut poate de sute de ori? O actriţă dând replici, care nu erau nicidecum reflectarea propriilor gânduri sau adevăratele sale sentimente? Hilary îşi punea întrebări. Care era adevărata stare civilă a doamnei Baker? Era şi ea, ca Helga, o fanatică? Visând la o societate ideală, dorea şi ea revoluţia care avea să demoleze sistemul capitalist? Oare din convingere politică renunţase la viaţa normală pentru a duce o existenţă aventuroasă? Imposibil de răspuns, imposibil de ghicit.

La căderea nopţii porniră la drum, nu cu camionul, ci cu un autocar turistic. Toată lumea purta costum indigen; bărbaţii purtau djellaba albă şi femeile aveau faţa acoperită. Au călătorit până în zori.

— Cum vă simţiţi, doamnă Betterton?

Hilary surâse lui Andy Peters. Soarele începea să răsară, iar ei se opriră pentru un breakfast: ouă, pâine şi ceai, pregătite pe un reşou cu petrol.

— Ca cineva care ar avea impresia că trăieşte un vis, răspunse ea.

— Este şi puţin vis.

— Unde ne aflăm?

El ridică din umeri.

— Cine ne-ar putea spune? Doamna Baker, desigur.

— Practic suntem în deşert!

— S-a dorit acest lucru!

— De ce?

— Pentru că trebuie să se piardă urma. Trebuie să fim de acord că totul a fost magistral organizat. Fiecare etapă a periplului nostru a fost, în realitate, independentă de aceea care a precedat-o. Un avion se prăbuşeşte în flăcări. Un camion vechi rulează noaptea: O plăcuţă vizibilă indică aparenţa la o expediţie arheologică ce face săpături în regiune. A doua zi un autocar turistic plin cu arabi. Se găsesc multe pe aici. Care va fi etapa de mâine şi cum o vom face? Mister.

— Dar unde mergem?

Andy Peters clătină din cap.

— De ce să ne întrebăm? Vom vedea.

Doctorul Barron veni lângă ei.

— Vom vedea, spuse el, dar de ce nu am căuta să aflăm? Suntem occidentali, nu avem dreptul să spunem „destul pentru astăzi”! Toate gândurile noastre trebuie să fie întoarse spre mâine. Noi trebuie să-l lăsăm pe ieri în spatele nostru şi să mergem spre viitor.

— Dacă înţeleg bine, doctore, găsiţi că lumea nu evoluează destul de repede?

— Sunt atâtea de făcut şi viaţa este atât de scurtă; ar trebui să avem timp! Să avem timp!

Peters se întoarse spre Hilary.

— Amintiţi-mi, deci, cele patru condiţii ale fericirii, despre care se vorbeşte în ţara dumneavoastră! A fi eliberat de necesitate, eliberat de teamă…

— Şi mai ales, spuse francezul, eliberat de imbecili! În ceea ce mă priveşte este tot ceea ce cer. Nu pentru mine, ci pentru lucrările mele. Pentru că am nevoie să termin odată pentru totdeauna cu economiile nesemnificative, cu toate restricţiile idioate care-i împiedică pe savanţi să-şi continue opera!

— Sunteţi bacteriolog, doctore?

— Da. Bacteriologia este o ştiinţă pasionantă, într-un grad pe care nu-l puteţi nici măcar bănui. Numai că ea necesită o răbdare infinită, experienţe repetate şi bani, mulţi bani! Probleme, laboratoare, asistenţi, materiale. Din momentul în care vi se dă tot ceea ce trebuie, nu devine oare totul posibil?

— Chiar şi fericirea? Riscă o întrebare Hilary.

Preţ de o clipă doctorul deveni om.

— Este o întrebare specifică femeilor, spuse el cu un surâs. Numai femeile cer fericirea.

— Şi o obţin rar?

— Posibil!

— Fericirea individului contează mai puţin, declară Peters. Ceea ce contează este fericirea colectivităţii. Ceea ce noi vrem, este o societate cu muncitori liberi şi uniţi, care vor poseda mijloacele de producţie şi se vor găsi eliberaţi de cei ce vor război şi de toate persoanele nesătule şi sordide care conduc în prezent lumea! Descoperirile ştiinţei aparţin întregii omeniri şi nu trebuie să rămână privilegiul exclusiv al unei puteri sau alteia.

— Întru totul de acord, spuse Ericsson. Savanţii trebuie să conducă lumea. Sunt oameni superiori şi numai asta contează. Sclavii trebuie trataţi bine, dar nu ar putea fi decât sclavi.

Hilary se depărtase de grup. Peters o ajunse.

— S-ar spune ca vă este teamă? îi spuse el râzând.

— S-ar putea foarte bine! Răspunse ea. Evident, doctorul Barron are perfectă dreptate: nu sunt o intelectuală şi, cum

a spus-o doctorul, singurul lucru care mă interesează este fericirea mea!

— Şi atunci? Este perfect normal!

— Da, poate. Dar fac notă discordantă cu cei în a căror companie sunt acum. Ce vreţi? Nu sunt decât o femeie care-şi va regăsi soţul.

— Bravo! Reprezintă ceva esenţial.

— Sunteţi amabil că mi-o spuneţi!

— Este o simplă constatare.

Coborând vocea, el adăugă:

— Vă iubiţi soţul?

— Dacă nu l-aş iubi, m-aş mai afla aici?

— Probabil că nu. Împărtăşiţi ideile sale? Dacă sunt bine informat, este comunist?

Ea evită întrebarea.

— În legătură cu comunismul nu există ceva care v-a frapat în micul nostru grup?

— Ce anume?

— Nu aţi remarcat că, deşi călătoria trebuie să-i ducă pe toţi în acelaşi loc, însoţitorii noştri sunt departe de a avea gânduri comune?

— Nu mă gândeam la asta, dar trebuie să fie un adevăr în ceea ce spuneţi?

— Nici un dubiu, reluă Hilary, politica, de pildă, nu-l interesează pe doctorul Barron. Nu are decât o idee în cap: a găsi bani pentru a-şi continua cercetările. Helga Needheim vorbeşte ca şi cum ar fi fascistă şi nu comunistă. În privinţa lui Ericsson…

— Referitor la Ericsson?

— Mă înfricoşează. Mă face să mă gândesc la acei savanţi nebuni pe care-i vedem la cinema…

— În ceea ce mă priveşte, eu cred în fraternitate umană; dumneavoastră sunteţi o soţie iubitoare şi fidelă iar doamna Calvin Baker?… Cum o catalogaţi?

— Nu pot spune nimic. E dificil s-o fac.

— Nu este şi părerea mea.

— Ce gândiţi despre ea?
— Că mica sa grijă este banul şi că ea nu este decât o rotiţă… bine unsă din organizaţie.
— Îmi provoacă teamă şi ea.
— Glumiţi? Nu are nimic înfricoşător!
— Exact, este foarte comună, este la fel ca toată lumea şi ca oricine… dar este amestecată în toate aceste acţiuni misterioase.
— Partidul are simţul realităţii, spuse cu gravitate Peters. Când cineva este calificat pentru un post, i se dă!
— Era ea bine calificată, ea care nu se gândeşte decât la bani? Ea poate să dezerteze şi să trecă la inamic.
— Periculos. Doamna Calvin Baker nu e nebună. Este un risc pe care nu şi-l va asuma.
Hilary tremura.
— Vă este frig?
— Aproape.
— Atunci să mergem puţin.
Făcură câţiva paşi în lung şi-n lat. Peters se aplecă să ia ceva de jos.
— Ţineţi-o, spus el, era s-o pierdeţi!
Ea luă perla pe care el i-o întinse.
— Mulţumesc. Alaltăieri mi-am rupt colierul. Vreau să spun „ieri”. Încep să nu mai am noţiunea timpului.
— Sper că nu sunt perle veritabile?
Hilary avu un uşor surâs.
— Bineînţeles că nu! În fond e vorba de o bijuterie banală de teatru…
Peters îşi scoase din buzunar un etui cu ţigări.
— Fumaţi?
— Cu plăcere! Ce caraghios etui aveţi!
— E de plumb. O amintire de război. A fost făcut dintr-o bucată de bombă care era să mă coste viaţa.
— Aţi făcut războiul?
— Făceam parte dintr-o echipă a cărei misiune era de a manipula lucruri pentru a vedea dacă ele sfârşesc prin a

face „bum”. Dar să nu mai vorbim despre asta! Să ne gândim la ziua de mâine!

— Unde vom fi conduşi? Nu ni se spune nimic şi nu ştim nici…

— Ipotezele nu sunt recomandate, spuse Peters. Mergeţi unde vi se spune şi faceţi ceea ce vi se spune, asta-i tot!

Hilary fu indignată.

— Şi dumneavoastră vă place acest lucru? Să primiţi ordine şi să nu aveţi dreptul de a spune orice aţi dori?

— Accept inevitabilul şi acest lucru este inevitabil. Pentru ca lumea să cunoască pacea, trebuie să admită disciplina.

— Credeţi…

— Cred că trebuie să terminăm cu mocirla în care ne bălăcim. Orice ni se va da, va fi oricum mai bine decât ceea ce avem! Nu împărtăşiţi aceeaşi părere?

Ea trebui să răspundă că nu, să-i spună că lumea nu-i părea atât de rea, că sunt mulţi oameni buni, că libertatea individuală e preţul pe care contează şi că ea ar prefera întotdeauna umanitatea, cu imperfecţiunile şi tarele sale unor roboţi dotaţi cu o inteligenţă superioară, dar lipsiţi de suflet şi fără milă. Îşi dădu seama că era mai bine să păstreze aceste idei pentru sine.

— Aveţi dreptate, spuse ea. Nu avem decât un lucru de făcut: să ne supunem şi să mergem acolo unde suntem conduşi.

Surâzând, el spuse simplu:

— Iată, ce este mai bine să şi facem!

Capitolul X

Hilary avea, acum, impresia că a călătorit „dintotdeauna” cu bizarii însoţitori pe care destinul i-i oferise.

Continuau s-o neliniştească. Erau cinci, foarte diferiţi unul de celălalt, toţi în urmărirea unui ideal care le absorbea toate gândurile. Doctorul Barron, de pildă, nu avea decât o ambiţie: să se găsească din nou într-un laborator unde ar putea să-şi reia cercetările, dispunând de resurse nelimitate. Ce spera el să descopere? Nici ea nu era prea

sigură dacă el ştie, cu adevărat, ce doreşte. Într-o zi îi vorbise lui Hilary de o bombă, nu mai mare decât un flacon de parfum, a cărei putere ar fi suficientă să distrugă un întreg continent.

— Şi, îl întrebase, această bombă aţi putea într-adevăr s-o fabricaţi?

El o privi puţin surprins.

— Desigur, răspunse el. Dacă acest lucru ar fi necesar…

Şi, fără patimă, adăugase:

— Ar fi extraordinar de interesant să vedem cum s-ar petrece lucrurile. Avem încă atâtea de aflat!

Hilary nu insistase. Oricât de inuman ar fi fost punctul de vedere al savantului, ea îl înţelegea şi chiar recunoştea că nu-i lipsea o oarecare măreţie. Pentru Barron sacrificarea câtorva milioane de vieţi omeneşti nu avea importanţă. Numai ştiinţa conta.

Atitudinea arogantă a Helgăi Needheim o îndepărtă pe Hilary de tânăra femeie. Se simţea în largul sau cu Peters, care nu-i displăcea deloc, în ciuda flăcării neliniştite care i se aprindea câteodată în ochi.

— Nu ţineţi cu tot dinadinsul să construiţi o lume nouă, îi spusese ea într-o zi. Dar aţi încercat o mare bucurie s-o distrugeţi pe cea care există.

El îi răspunse că se înşeală.

— Deloc! îi replicase ea. În privirea dumneavoastră se citeşte ura. Se simte. Vă place să distrugeţi!

Şi Ericsson o intriga. Vedea în el un visător animat de un curios fanatism.

— Trebuie să cucerim mai întâi lumea! Repetă el cu plăcere. După aceea îi vom impune legea noastră.

Într-o zi, ea îl întrebă la cine se referă acest „noi”.

— Câteva creiere, răspunse el. Restul nu contează.

Hilary îi considera pe toţi tovarăşii săi de drum ca fiind atinşi de un fel de nebunie, care-i conducea spre miraje diferite de la unul la altul. Excepţie făcea doamna Baker în care nu vedea nici fanatism, nici ură, nici ideal, ci o femeie

fără suflet, fără conştiinţă, devenită agentul eficace şi devotat al unei mari forţe necunoscute.

A treia zi seara, călătorii ajunseră într-un orăşel şi petrecuseră noaptea într-un han indigen. Hilary află de la doamna Baker că a doua zi îşi vor pune din nou hainele, europene. Dimineaţa americanca veni s-o scoale.

— Grăbiţi-vă! Plecăm! Avionul aşteaptă!

— Avionul?

— Desigur. Revenim, în sfârşit, mulţumesc lui Dumnezeu, la mijlocul de transport al oamenilor civilizaţi!

Găsiră avionul la o oră distanţă de oraş, un aparat care aparţinuse armatei şi pilotat de un francez. Survolară un lanţ de munţi, apoi o regiune pe care nu putea s-o identifice. Călătoriră apoi pe deasupra norilor. La începutul după-amiezii aterizară.

Terenul părea să fie un aerodrom. Se îndreptară spre o clădire mare, albă. Două automobile aşteptau, având fiecare şoferul său. Nici un funcţionar nu se zărea, fapt pentru care Hilary concluzionă că era vorba de un aerodrom privat.

— Călătoria noastră se apropie de sfârşit, declară voioasă doamna Baker. Ne aranjăm puţin ţinuta, după care la maşini!

— Dar nu am survolat marea?

Uimirea tinerei femei păru să amuze americana.

— Unde vă imaginaţi că mergem?

— Nu prea ştiu, dar mi se părea…

Hilary roşi pentru confuzia ce-o făcea şi nu mai spuse nimic.

— Nu sunteţi prima care-şi face iluzii, reluă doamna Baker cu bună dispoziţie. Se spun multe prostii referitoare la „cortina de fier”. Ca şi cum n-ar putea fi oriunde! Este evidenţa însăşi, dar nimeni nu gândeşte în acest sens.

Primiţi de doi servitori arabi, călătorii îşi făcură toaleta, apoi luară o gustare: cafea, sandvişuri, biscuiţi. Doamna Baker îşi consultă ceasul.

— Vă părăsesc! Anunţă ea sec.

— Vă întoarceţi în Maroc? întrebă Hilary contrariată.

Americana surâse.

— Uitaţi că am pierit carbonizată într-un accident de avion?

— Dar, unde o să mergeţi, riscaţi să fiţi recunoscută de oamenii întâlniţi la Casablanca, la Fez sau aiurea?

— S-ar înşela, asta-i tot! Răspunse doamna Baker. Paşaportul meu va dovedi acest lucru, dacă este nevoie. Li se va demonstra că era sora mea, o doamnă Calvin Baker cu care semănam mult şi care a murit în accidentul în chestiune. De altfel, pentru oamenii pe care îi întâlnesc în hoteluri nu există nimic care să semene mai mult unei americance în călătorie decât unei alte americance în călătorie.

Hilary trebui să recunoască sincer că doamna Baker avea dreptate. Fizionomia doamnei Baker era admirabilă. Semnalmentele sale le găseai la mulţi dintre compatrioţii săi. În zadar s-ar căuta în ea ceva care să dea vreo indicaţie asupra adevăratei sale personalităţi! Nu avea nici semne particulare. Cine era în realitate? Imposibil de ghicit. Cum cele două femei erau la o oarecare distanţă de ceilalţi călători, Hilary nu putu să se reţină de a face cunoscut americancei că nu ştia nimic despre ea.

— Ce importanţă are? întrebă doamna Baker.

— Nimic, desigur, dar e caraghios! Am călătorit împreună şi nu ştiu nimic din ceea ce vă interesează… În sfârşit, nimic!

Doamna Baker surâse.

— Vă place să înţelegeţi! spuse ea. În locul dumneavoastră n-aş cultiva această tendinţă.

— Gândiţi-vă, nu ştiu nici măcar din ce regiune a Statelor Unite sunteţi!

— Ce importanţă are acest lucru? Cu atât mai mult cu cât am renunţat la ţara mea şi am avut motive temeinice de a fi

făcut acest lucru. Am o socoteală cu ea şi voi fi întotdeauna încântată să o prejudiciez.

Chipul americancei căpătă o expresie de ură, iar vocea îi deveni aspră şi dură. Îşi regăsi amabilitatea obişnuită pentru a adresa lui Hilary un ultim la revedere.

— Şi unde mai pui că nu ştiu nici măcar unde mă aflu, murmură tânăra englezoaică!

— Asupra acestui punct, spuse doamna Baker, nu mai e nimic de ascuns. Sunteţi într-un colţ pierdut din înaltul Atlas. Ca precizare, este suficient…

Doamna Baker merse să-şi ia la revedere de la ceilalţi călători, după care, salutându-i pentru ultima dată, ieşi. Hilary simţi în inimă o mică înţepătură. Momentul în care va fi izolată definitiv de lume, nu mai întârzia. În picioare, alături de ea, Peters părea să ghicească ceea ce ea simţea.

— Călătorie fără întoarcere, spuse el cu o jumătate de voce.

— Regretaţi? întrebă doctorul Barron, adresându-se şi el lui Hilary. Vă simţiţi destul de puternică să continuaţi, doamnă, vreţi să alergaţi după prietena dumneavoastră americancă pentru a lua împreună avionul şi să ajungeţi în lumea pe care tocmai aţi părăsit-o?

— Dacă aş dori-o, ar mai fi posibil?

Francezul ridică din umeri.

— Mă întreb şi eu.

— Vreţi s-o chem?

Cel care punea întrebarea era Andy Peters.

— Desigur ca nu! Răspunse Hilary sec.

— Nu avem decât să fim slabi! Declară Helga Needheim.

— Dacă ne întrebăm, asta nu înseamnă că suntem slabi, interveni doctorul Barron. A gândi este specific oricărei femei inteligente.

Insistase asupra ultimului cuvânt, dar Helga ştia cât valorează şi-i dispreţuia pe francezi. Insinuarea n-o putea afecta.

— Când, în sfârşit, am găsit „iertarea”, spuse Ericsson, este oare posibil să gândim să ne întoarcem?

— Dacă nu putem să ne întoarcem, dacă nu avem dreptul să alegem, putem oare vorbi de libertate?

Întrebarea lui Hilary rămase fără răspuns. Un servitor arab veni să-i prevină că ora plecării sosise. Se instalase într-un Cadillac. Pe drum, Hilary schimbă câteva cuvinte cu şoferul ce se afla lângă ea. Era un francez fericit să vorbească cu cineva care se exprima destul de bine în limba sa.

— Este departe? îl întrebă pe şofer.

— Spitalul? răspunse el. Două ore de drum, nu mai mult.

„Spitalul”. Cuvântul o surprinse pe Hilary într-un mod destul de neplăcut. Remarcase că Helga Needheim se îmbrăcase ca o infirmieră, dar nu trăsese din acest amănunt nici o concluzie.

— Vorbiţi-mi despre spital! spuse ea.

— O minune, doamnă! Cel mai modern echipament din lume! Vin medici de pretutindeni şi pleacă entuziasmaţi de ceea ce au văzut aici. Ceea ce s-a făcut acolo pentru omenire, doamnă, este uluitor!

— Într-adevăr?

— Gândiţi-vă că aceşti bieţi oameni erau trimişi altădată să moară într-o insulă! Noi, cu noul tratament al doctorului Kolini, noi, îi salvăm pe toţi. Chiar şi atunci când maladia este foarte avansată…

— Dar, a instala un spital în plin deşert…

— Nu era deloc posibil să facem altfel. În altă parte ni s-ar fi refuzat autorizaţiile. În rest, aerul aici este excelent.

Drumul părăsise câmpia pentru a escalada primele contraforturi ale unui lanţ de munţi. Cu degetul, şoferul îi arătă lui Hilary o imensă clădire albă adăpostită după o colină.

— Iată spitalul! spuse el. O astfel de construcţie într-un loc ca acesta, vă daţi seama ce reprezintă? Din fericire, marii filantropi nu sunt la fel de economi aşa cum sunt guvernele.

Trebuiau milioane şi milioane! Au fost cheltuite fără a se ezita. Patronul, desigur, este unul dintre oamenii cei mai bogaţi din lume, dar poate să se laude că a făcut ceva pentru omenire!

Maşina mai rulă câteva momente, apoi se opri în faţa unei enorme porţi de fier.

— Coborâţi, aici, doamnă! spuse şoferul. Maşina nu merge mai departe, garajul este la un kilometru de aici.

Toţi călătorii coborâră. Deja porţile se şi deschideau încet. Un negru, îmbrăcat într-o robă albă, se înclină în faţa celor sosiţi şi, cu un surâs, îi invită să intre. Aceştia se supuseră.

După ce trecu dincolo de poartă, Hilary întoarse capul spre dreapta. Zări în spatele unei bariere metalice o curte vastă în care nişte oameni se duceau şi veneau. Văzu câteva feţe şi păli îngrozită.

Aceşti oameni erau leproşi.

Capitolul XI

Porţile spitalului de leproşi se închiseră în spatele călătorilor. Hilary tremura, în timp ce un vers din Dante îi veni în minte.

„Abandonaţi orice speranţă voi cei care intraţi!”

Acum totul se sfârşise. Retragerea era imposibilă. Era singură, înconjurată de duşmani şi, peste puţin timp, va fi demascată şi învinsă. Ea îşi dădea seamă că, în sinea sa, era deja de multă vreme convinsă de acest lucru şi că numai optimismul incurabil, inerent naturii umane, o împiedica de a şi-o fi mărturisit mai devreme. S-ar putea crede vreodată că momentul în care aş înceta să mai exist se apropie? La Casablanca ea îi spusese lui Jessop: „şi ce se va întâmpla când voi fi faţă în faţă cu Tom Betterton?” El îi răspunsese că acela era momentul în care situaţia ar putea deveni critică. Adăugase că spera să fie în măsură să-i asigure protecţia, dar acum, avea categoric impresia că el nu putuse să facă nimic în acest sens. Dacă „domnişoara Hetherington” era agentul pe care el contase, se lăsase

manevrată şi, la Marrakech, eşuase în misiunea sa. În plus, ce-ar fi putut să facă domnişoara Hetherington?

Hilary era la capătul călătoriei, jucându-se cu moartea şi pierzând. Trebuia să recunoască sincer că Jessop avusese dreptate: nu mai simţea nici cea mai mică dorinţă de a muri. Dorea să trăiască. Se gândea, tot cu aceeaşi tristeţe, la Nigel şi la înmormântarea Brendei, dar n-o mai încerca aceeaşi sumbră disperare care o împinsese la sinucidere. „Trăiesc, îşi repetă Hilary, clar sunt ca un şoricel prins într-o capcană. Numai dacă aş putea să găsesc un mijloc de a scăpa de aici!" Dar acest mijloc nu există, iar ea prea reflectase la această problemă pentru a n-o şti. Când îl va vedea pe Betterton, totul se va termina pentru ea. El ar privi-o şi ar spune: „Dar nu este soţia mea!" şi nu va trebui nimic mai mult. Ochii s-ar întoarce spre ea. Se va înţelege că este o spioană… şi urmarea va veni de la sine.

Există un alt deznodământ? Poate… Ea putea s-o ia înaintea lui Betterton, să nu-i lase timp să plaseze nici măcar un cuvânt, iar din momentul în care l-ar vedea să strige: „Cine sunteţi? Nu sunteţi soţul meu!" Ar trebui să simuleze cu abilitate, să joace surprinderea, indignarea, iar comedia putea să reuşească. O îndoială s-ar ridica totuşi. Oare Betterton era chiar Betterton? Sau un alt savant care se dădea drept Betterton? Dar ce importanţă ar avea, dacă bărbatul ar fi un trădător gata să vândă secretele ţării sale? Dar era el un trădător? Se putea presupune, dar nimic n-o confirma.

Toate aceste gânduri Hilary le răsucea în capul ei, în timp ce-şi urma tovarăşii de drum. Un bărbat înalt, distins, le ura acum, „bine aţi venit". Un poliglot, fără îndoială, căci se adresa fiecăruia în propria sa limbă. După ce a strâns mâna doctorului Barron, s-a întors către Hilary.

— Sunt fericit, doamna Betterton, să vă văd printre noi! Soţul dumneavoastră este sănătos şi nu mai e nevoie să vă spun că vă aşteaptă cu nerăbdare. Cu un surâs adăugă: îmi

închipui că şi dumneavoastră sunteţi nerăbdătoare să-l întâlniţi!

Hilary îşi simţea tâmplele zvâcnind. Ochii i se înceţoşară şi crezu că i se va face rău. Andy Peters, care era lângă ea, îi prinse cotul pentru a o susţine.

— Doamna Betterton, replică el, a avut un teribil accident de avion la Casablanca, călătoria a obosit-o… şi cred că ceea ce-i va face bine în acest moment ar fi să se întindă în întuneric…

Peters vorbise pe un ton blând. Hilary închise ochii. Tentaţia era mare. Nici un efort de făcut. A se abandona pur şi simplu. A cădea în genunchi, a simula o prăbuşire. Astfel ar fi transportată într-o cameră cu obloanele închise. Ar fi câştigat câteva clipe de destindere. Foarte puţin de altfel. Betterton prevenit, ar alerga la căpătâiul ei, s-ar apleca asupră-i şi, imediat, în ciuda penumbrei, şi-ar da seama că ea nu este soţia lui…

Hilary se încrâncenă şi deschise ochii. Curajul îi revenea încet, încet, şi-şi ridică bărbia. Chiar învinsă s-ar lupta până la capăt. Când Betterton ar acuza-o de impostură, ar merge către el cu încăpăţânare şi ar încerca o ultimă minciună: „Desigur, nu sunt Olive Betterton”! Iar spune. Sunt dezolată să v-o spun, dar biata dumneavoastră soţie a murit în urma unui groaznic accident. Eram lângă ea când şi-a dat sufletul şi i-am promis să vin până la dumneavoastră pentru a vă transmite mesajul pe care mi l-a lăsat. Sunt de acord cu dumneavoastră, înţelegeţi? Împărtăşesc aceleaşi idei politice. Vreau să servesc şi eu… Acest plan nu era foarte solid şi multe detalii foarte dificile erau de explicat, ca falsul paşaport, de pildă. Dar minciunile cele mai îndrăzneţe pot să reuşească, dacă le spui cu siguranţă, cu accentul sincerităţii.

Hilary vroia să cadă luptând. Vorbi pe un ton ferm:

— Nu, spuse ea. Vreau să-l văd pe Tom! Imediat, dacă e posibil!

Bărbatul, care-i primea pe călători, luă această declaraţie ca fiind normală şi sinceră.

— Vă înţeleg sentimentele, doamnă. Ah! Iat-o pe domnişoara Jennson…

O tânără femeie cu ochelari intră în cameră.

— Domnişoară Jennson, continuă el, vi-i prezint pe doamna Betterton, Fräulein Needheim, doctorul Barron, domnul Peters şi doctorul Ericsson. Conduceţi-i, vă rog, la Fichier. Vin şi eu peste o clipă. Numai s-o conduc pe doamna Betterton la soţul ei şi revin.

Se întoarse spre Hilary.

— Dacă doriţi să veniţi cu mine, doamnă…

Hilary îl urmă. În momentul părăsirii încăperii, aruncă o privire în spate. Ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Peters. Părea neliniştit şi ea, avu impresia fugitivă că el se întreba dacă n-ar trebui s-o însoţească. Ea îşi spuse că el trebuia să realizeze „că ceva nu merge” şi că desigur se întreba ce putea fi acest „ceva”. Gândi că nu-l va revedea niciodată. Adresă un semn de adio tuturor şi ieşi.

În timp ce mergeau, ghidul îi vorbea cu o amabilitate vizibilă.

— Pe aici, doamnă. Toate aceste culoare se aseamănă între ele: La început, puteţi să vă pierdeţi, o să vedeţi.

Hilary surâse forţat.

— Nu mă aşteptam să debarc într-un spital!

— Dar ce v-aţi închipuit atunci?

El adăugă:

— Mă numesc Van Heidem… Paul Van Haidem.

Hilary îşi continuă gândul.

— Aceşti leproşi…

El râse:

— Pitoresc, nu-i aşa? şi neaşteptat! Când ajungi aici eşti surprins. Dar te obişnuieşti. În ceea ce mă priveşte, găsesc că este o glumă excelentă.

Se aflau la piciorul unei scări.

— Reveniţi-vă doamnă Betterton! Încă un etaj şi ajungem!

În timp ce urca, Hilary număra maşinal treptele. Fiecare din paşii care-i făcea o apropiau de moarte.

Van Heidem se oprise în faţa unei uşi. Bătu, aşteptă câteva secunde, apoi, împingând anunţă:

— Betterton, v-am adus soţia!

Se retrase pentru a-i face loc lui Hilary să treacă. Ea avansă, cu capul sus, fermă.

Un bărbat blond şi mărunt era în picioare, în faţa ferestrei. Deşi era cu lumina în ochi, ea îşi dădu seama că era un bărbat foarte frumos şi nu semăna deloc cu Tom Betterton, a cărui fotografie îi fusese arătată. Surprinsă, decisă să joace comedioara la care se gândise deja, îşi luă avânt pentru a alerga spre el şi, după doi paşi, rămase locului.

— Dar nu este Tom! Ce înseamnă asta?

Îl chestionă din privire pe Van Heidem. Era mulţumită de ea: tonul adevărat, atitudinea perfect normală.

Brusc se întoarse. Betterton izbucni în râs.

— Ce spuneţi de asta Van Heidem. Nu-i rău, nu-i aşa? Soţia mea nu mă mai recunoaşte!

Încă nu-şi revenise din stupoarea ce-o cuprinsese, că el o şi strângea în braţe.

— Olive, scumpa mea!… Linişteşte-te! Nu mai am chiar acelaşi chip, dar „eu sunt”! Îmbrăţişează-mă!

Îi adăugă într-un suflet!

— Pentru Dumnezeu spune ca mine! Îmi risc pielea.

Hilary îi simţea buzele aproape de urechea sa.

După ce slăbi strânsoarea, el zise din nou:

— Scumpo! E atâta timp!

O ţinu îmbrăţişată îndelung, apoi, în timp ce o îndepărta de el şi-o contempla, cu cele două mâini puse pe umerii ei, spuse cu un surâs ciudat:

— Nu-mi vine să cred! Totuşi, acum, mă recunoşti?

În privirea lui se putea citi o rugăminte.

Hilary nu înţelegea nimic din ceea ce se petrecea, dar pentru că un miracol părea că trebuie să o salveze, comportarea ei fu conformă cu instructajul primit.

— Tom! Murmură ea cu o voce strangulată de emoţia, pe care nu avea de ce s-o simuleze. Tom al meu! Dar îmi vei explica…

— Chirurgie estetică, dragostea mea! Herz, din Viena, este aici. Este minunat! Să nu-mi spui că regreţi nasul meu de pugilist!

O mai sărută o dată, apoi, întorcându-se spre Van Heidem, se scuză:

— Iertaţi-mă, Van! Aceste efuziuni…

Olandezul surâse.

— Sunt foarte fireşti!

Hilary îşi trecu dosul mâini peste frunte. Ea se clătină.

— Picioarele nu mă mai ascultă!

Betterton se grăbi să-i ofere un scaun.

— Eşti frântă, scumpa mea şi ai de ce! O astfel de călătorie, după accident de avion… Ai scăpat cu bine! Când mă gândesc…

Deci Betterton era la curent. Ştirile ajungeau până aici.

— Am rămas cu migrene îngrozitoare, spuse Hilary. Uit lucruri, confund totul!

Cu discreţie Van Heidem se retrase.

— Mă scuzaţi, da? Betterton, o conduceţi pe doamna la birou. Nu vă supăraţi dacă rămâneţi singuri, pentru moment…

Ieşi închizând uşa după el. Betterton căzu în genunchi şi ascunse faţa în umărul tinerei femei.

— Scumpa mea…

Mâna sa o strângea pe a lui Hilary.

— Jucaţi comedia, murmură el. Poate există un microfon. Nu se ştie niciodată.

Avertizarea lui n-o surprinse. El continuă cu jumătate de voce.

— Este atât de minunat să te revăd! Am impresia că trăiesc un vis. Eşti fericită că eşti aici?

— Îndrăzneşti să mă întrebi?

Ea îi surâse. Se simţea foarte liniştită în prezenţa acestui bărbat torturat de teamă, pe care se părea că nu poate s-o domine. Era evident că nu putea să facă mai mult. O zdreanţă? Nu chiar, dar un învins. În privinţa ei, foarte fericită de a fi trecut cu bine o probă atât de dificilă, era mai mult ca niciodată să rămână Olive Betterton. Ea era Olive Betterton şi trebuia să se comporte aşa cum ar fi făcut Olive. Hilary Craven îşi găsise moartea într-un accident de avion.

Ea făcuse apel la toate „amintirile” pe care şi le însuşise la Casablanca.

— Fairbanks, spuse ea, mi se pare atât de departe! Îţi aminteşti de Whiskers? Ea a avut pisici imediat după plecarea ta. Ah! Voi avea multe să spun. Sunt fără importanţă, dar ca tu să nu le ştii, mi se pare atât de amuzant…

— Ce vrei? am rupt cu o existenţă pentru a începe o alta!

— Şi… eşti mulţumit? Totul e-n ordine?

Întrebare firească. Logic, o soţie trebuia s-o spună. Faţa lui Tom se lumină de un surâs la comandă. Afişa o bucurie strălucitoare, dezminţită de tristeţea din privirea sa.

— Este pur şi simplu minunat! Avem toate facilităţile, nimic nu este prea scump şi lucrăm în condiţii ideale. În privinţa organizării, este perfecţiunea însăşi.

— Nu mă îndoiesc. Cum ai venit? Călătoria ta şi a mea…

— Despre aceasta nu vom mai vorbi! Nu o spun pentru a te supăra şi nu trebuie să-mi porţi pică. Numai că, înţelegi, ai multe de aflat!

— Într-adevăr, aici este o colonie de leproşi?

— Desigur! Cu o echipă de medici care fac o muncă excelentă. De altfel, fii sigură, nu ai de ce să te temi! Spitalul de leproşi este separat. Nu este decât un abil camuflaj…

— Am înţeles.

Hilary aruncă în jurul ei o privire circulară.

— Este… apartamentul nostru? întrebă ea.

— Da. Această mare încăpere, o sală de baie, acolo în spate, dormitorul. Vino, să-ţi arăt totul!

Sala de baie era foarte bine instalată. În dormitorul destul de spaţios erau două paturi, o masă, etajere pentru cărţi şi, în zid, două dulapuri mari. Hilary deschise pe unul dintre ele.

— Nu am mare lucru de pus înăuntru, remarcă ea. Tot ce am pe mine!

— Fii liniştită, vei găsi aici tot ceea ce vei dori. Rochii, creme, parfumuri, tot ce poţi să-ţi doreşti! Avem totul la discreţie. Nu ai niciodată nevoie să ieşi!

În tonul său se observă o bună dispoziţie afectată. Hilary avea un simţ prea fin pentru a nu înţelege: niciodată nevoie de a ieşi. Şi, de asemenea, nici cea mai mică şansă de a ieşi.

„Abandonaţi orice speranţă voi cei care intraţi!”

O cuşcă confortabilă, dar o cuşcă! Pentru asta, deci, ei toţi abandonaseră totul! Toţi, doctorul Barron ca şi Andy Peter, îngâmfata de Helga Needheim ca şi blândul Ericsson! Venind aici, ştiau şi ei ceea ce vor găsi? Această cuşcă era chiar ceea ce ei îşi doriseră? întrebările îi veneau pe buze, dar se ferea să le spună. Cineva, poate, îi asculta. Personal ea nu credea, dar Betterton părea sigur de contrariu. Oare mai era el sigur pe sine? Nu lăsa impresia. Aceasta viaţă ciudată îl obosise mult. „Peste şase luni, gândi ea cu amărăciune, poate voi fi ca el…”

O întrebare a lui Tom o smulse din meditaţie.

— Vrei să te întinzi puţin?

Ea ezită înainte de a spune nu.

— Atunci, reluă el, poate am face bine să mergem la Fişier.

— Fişier?

— Este serviciul care centralizează toate datele privind pe cei care trăiesc aici. Totul este notat. Starea de sănătate, tensiunea, grupa sanguină, gusturile lor, aversiunile lor, aptitudinile, preferinţele, etc.

— Toarte milităresc… sau aş spune medical?

— Ambele! ca organizare este formidabil!

— Da, spuse Hilary. Dincolo de „cortina de fier” ai geniul organizării. Hilary se silise să facă, această declaraţie pe tonul unui entuziasm convenabil. După toate probabilităţile, Olive Betterton, fără să fie înscrisă în partid, era probabil comunistă convinsă.

— Vei descoperi multe lucruri, spuse Tom. Nu încerca să înţelegi totul dintr-o dată!

Îi dădu o sărutare, foarte tandru în aparenţă, dar în realitate cu răceală glacială.

Capitolul XII

La Fişier, femeia care dirija operaţiunile semăna cu o guvernantă demnă şi austeră. Ea purta un lornion, iar cocul său era de un ridicol incontestabil. Clătină din cap a satisfacţie, în momentul în care Betterton intră în încăpere.

— Mi-o aduceţi pe doamna Betterton, doctore? Vă aşteptam.

Engleza sa era corectă, dar articulată cu o precizie mecanică ce revela că nu era limba sa maternă. De fapt era de naţionalitate elveţiană. Ea o aşeză pe Hilary pe un scaun, luă o fişă medicală dintr-un sertar al biroului său şi începu să scrie.

Tom Betterton nu ştia ce să facă.

— Micuţa mea Olive, spuse el în sfârşit, te las!

Femeia ridică privirea.

— Este de preferat, doctore. Vom termina imediat cu toate formalităţile…

După ce plecă Betterton, ea mai scrise câteva clipe, apoi cu o voce impersonală începu un interogatoriu interminabil.

— Numele şi prenumele? Data şi locul naşterii? Numele părinţilor? Maladii grave? Titluri universitare? Profesii succesive? Gusturi? Distracţii? Chestionarul nu se mai termina şi Hilary era bucuroasă că a fost bine instruită de Jessop la Casablanca. Răspunsurile îi veneau aproape automat, fără a fi nevoită să reflecteze.

— Am terminat, spuse femeia, după o ultimă întrebare. Vă voi conduce la doctorul Schwartz, pentru examenul

medical…

— Credeţi că este necesar?

— Indiscutabil. Ne facem datoria cu seriozitate şi nu trebuie să lipsească nimic din dosarul dumneavoastră. Sunt, de altfel, sigură că doctorul Schwartz vă va fi simpatic. Apoi, veţi vedea pe doctorul Rubec.

Doctorul Schwartz era o frumoasă blondă, foarte amabilă, care se achita cu conştiinciozitate de misiunea sa.

— Acum, spuse ea, vă voi duce la doctorul Rubec.

— Încă un medic?

— Un psihiatru.

— Un psihiatru? Am oroare de psihiatri.

— Nu vă enervaţi, doamnă Betterton! Nu este vorba de nici un tratament, ci doar de aprecierea calităţii dumneavoastră intelectuale şi de determinarea grupei psihice.

Doctorul Rubec era un elveţian de vreo 40 de ani, înalt şi melancolic. O salută pe Hilary curtenitor, aruncă o privire pe fişa pe care doctorul Schwartz i-o dăduse şi spuse:

— Sunt fericit să constat că sunteţi sănătoasă. Aţi avut un accident recent, nu?

— Da, la Casablanca. Am rămas patru-cinci zile la spital.

— Patru sau cinci zile nu este suficient. Aţi fost lăsată să ieşiţi prea devreme.

— Mă grăbeam să-mi continui călătoria.

— Înţeleg foarte bine, dar după un dezechilibru nervos, trebuie repaus, mult repaus. Te crezi perfect sănătos şi nu-i chiar aşa: De aceea, constat că reflecţiile dumneavoastră nu sunt chiar ceea ce ar trebui să fie. Aveţi dureri de cap?

— Da, migrene groaznice. Cu pierderi de memorie, câteodată…

Psihiatrul aprobă.

— Nu aveţi de ce să vă neliniştiţi. Va trece. Acum, dacă vreţi, vom proceda la câteva teste, bazate pe asocierile de idei… Ele îmi vor permite să vă clasez din punct de vedere psihiatric.

Hilary se resemnă. Testele erau, de altfel, simple şi totul se termină cu bine. Doctorul Rubec, care nu încetase să ia notiţe, îşi puse jos stiloul.

— Este o plăcere, scumpă doamnă, să ai de-a face cu cineva ca dumneavoastră. Vreau să spun – iertaţi-mă şi nu mi-o luaţi în nume de rău – cu cineva care nu are nimic dintr-un geniu!

Hilary nu se putu opri să nu râdă.

— Oh! Nu sunt un geniu!

— Şi este foarte bine pentru dumneavoastră! Cel puţin dumneavoastră să trăiţi în pace şi linişte.

Scoase un suspin şi continuă:

— Aici, îmi închipui că v-aţi dat seama, nu se întâlnesc decât indivizi care toţi sunt lipsiţi de echilibru şi mai mult, de serenitate. Omul de ştiinţă calm, flegmatic, ponderat, nu există decât în romane. În viaţă, în raportul hipersensibilităţii nu există, practic, nici o diferenţă între un jucător de tenis internaţional, o mare primă doamnă şi un specialist în fizică nucleară. Constatăm acest lucru zilnic cu ocazia neînţelegerilor de tot felul în care suntem amestecaţi. Gelozii, susceptibilităţi, nimic nu lipseşte aici. Din fericire veţi face parte dintr-o mică minoritate, după părerea mea, foarte favorizată.

— Care?

— Aceea a soţiilor. Ele nu sunt numeroase, dar, din fericire, nu au geniu.

— Şi ce fac ele aici?

— Distracţiile nu le displac, veţi vedea! Sper să vă placă.

Întrebarea era îndrăzneaţă şi, o secundă, Hilary se întrebă dacă nu comise o imprudenţă. Dar doctorul Rubec amuzat se mulţumi să surâdă.

— Desigur, spuse el, duc o viaţă calmă şi extrem de interesantă.

— Nu regretaţi Elveţia?

— Nu. E adevărat că eu sunt un caz puţin particular. M-am căsătorit, am avut copii, dar nu eram făcut pentru viaţa de

familie. Este mai bine aici, unde sunt bine plasat să fac asupra sufletului omenesc anumite cercetări care mă interesează, în vederea unei cărţi ce urmează s-o scriu. Scap de grijile familiale, de distracţii, de oameni inoportuni. Totul mă avantajează admirabil.

Se ridică. Hilary îl imită.

— Şi acum cui mă predaţi?

— Domnişoarei Laroche, care se ocupă de departamentul „Haine”. Vă va place, sunt convins.

Domnişoara Laroche fu pentru Hilary o surpriză fericită. Lucrase ca vânzătoare la Paris, într-o mare casă de modă şi era femeie până în vârful unghiilor.

— Sunt fericită să vă cunosc, spuse ea lui Hilary şi sper că veţi fi mulţumită de mine. Cum călătoria v-a obosit, nu ne vom ocupa azi, dacă sunteţi de acord, decât de ceea ce este indispensabil şi, în rest, vom vedea mâine şi în zilele următoare. Consider că ne decidem întotdeauna foarte repede noi femeile. După părerea mea, pentru a gusta plăcerea de a ne îmbrăca, ne trebuie timp. Pentru astăzi vă voi sugera doar puţină lenjerie, o rochie pentru dineu şi poate un taior.

Hilary era încântată.

— Nu puteţi şti, strigă ea, cu câtă bucuria vă ascult! Nu vă puteţi închipui cât poate fi de jenant să afirmi că nu ai decât o perie de dinţi şi o mănuşă de toaletă.

Domnişoara Laroche râse din inimă, apoi, după ce luă câteva măsuri rapide, o conduse pe Hilary într-o încăpere mare, dotată cu dulapuri mari care conţineau haine de toate felurile şi de toate taliile, toate de o calitate excelentă. Hilary alese, apoi trecu în departamentul „Parfumuri”, unde o negresă, îmbrăcată cu o bluză de un alb imaculat, îi oferi tot ce putea să-şi dorească în materie de pudre, creme, loţiuni şi accesorii de toaletă.

— Totul, doamnă, va fi depus în apartamentul dumneavoastră…

Hilary credea că trăieşte un vis.

— Şi sper, adăugă domnişoara Laroche, că ne vom revedea curând. Voi fi atât de fericită să vă arăt modelele noastre. Între noi fie spus, munca mea nu este totdeauna amuzantă. Aceşti oameni de ştiinţă nu se interesează deloc de toaletă. Nu este o jumătate de oră de când am avut aici o doamnă care a călătorit cu dumneavoastră.

— Helga Needheim?

— Exact! Pentru o nemţoaică nu arată rău. Numai că nu-i pasă. Dacă ar lua lucruri care-i vin, ar fi bine, dar ea se îmbracă oricum. După câte am înţeles, ar fi medic specialist de nu ştiu ce! Cred că se interesează mai mult de şobolanii ei decât de hainele sale.

Domnişoara Jennson, tânăra femeie cu ochelari care-i primise pe călători la sosirea lor, intră în salon. Venea să-i comunice doamnei Betterton că directorul adjunct o aştepta. Hilary o abandonă pe domnişoara Laroche şi o urmă pe domnişoara Jennson.

— Cum se numeşte directorul adjunct? O întrebă ea în scurtul traseu făcut împreună.

— Doctorul Nielson.

— Medic?

— Oh! Nu. El se ocupă numai de administraţia Unităţii! Se întreţine întotdeauna cu noii sosiţi, ca apoi, să nu-i mai revadă. Cel puţin dintr-un motiv extraordinar…

Hilary îşi stăpâni un surâs: domnişoara Jennson o pusese cu amabilitate la punct.

După ce traversară două anticamere, Hilary şi ghidul său ajunseră la sanctuarul doctorului Nielson. La intrarea doamnei Betterton, directorul se ridică. Era un om cu o talie frumoasă, cu tenul colorat şi cu maniere de curtoazie. Accentul său american, mai mult decât lejer, lăsă să se ghicească originea sa. Veni în întâmpinarea lui Hilary.

— Sunt încântat, doamnă Betterton, să vă urez bun venit printre noi! Am aflat de accident cu tristeţe şi sunt fericit că nu a avut urmări grave. Se poate spune că aţi avut şanse.

Multă şansă! Soţul dumneavoastră vă aştepta cu o nerăbdare legitimă şi sper să fiţi fericită aici.

— Vă mulţumesc, doctore!

Hilary se aşează într-un fotoliu pe care i-l oferise doctorul. Reinstalându-se la birou, acesta reluă pe un ton amabil:

— Există vreo întrebare, pe care aţi dori să mi-o puneţi?

Hilary avu un surâs scurt.

— Îmi este foarte dificil să vă răspund, spuse ea. Sunt atâtea lucruri despre care aş dori să vă întreb, dar nu ştiu de unde să încep!

— Nu sunt deloc surprins. În locul dumneavoastră, dacă îmi permiteţi un sfat, pe care aveţi dreptul să nu-l urmaţi, eu n-aş pune nici o întrebare. Instalaţi-vă şi adaptaţi-vă noii dumneavoastre existenţe! Nu este, repet, decât un sfat, dar credeţi-mă este bun!

— Sunt sigură, spuse Hilary. Dar mă aşteptam atât de puţin…

— Nu eşti prima care mi-o spune. Majoritatea timpului oamenii, care sosesc aici, îşi închipuie că voiajul lor trebuia să se termine la Moscova. Ei sunt foarte uimiţi că se află în mijlocul deşertului! Ce vreţi? Nu putem să le spunem prea multe lucruri de la început. Unii ar putea avea limba puţin ascuţită, iar aici, suntem pentru discreţie. Totul fiind spus, veţi descoperi repede că puteţi şi aici, să vă organizaţi o existenţă foarte confortabilă. Dacă ceva vă displace, semnalaţi-mi! Dacă veţi dori ceva, faceţi-ne cunoscut, vom încerca să vă oferim acel ceva. Dacă veţi dori să pictaţi, să sculptaţi sau să faceţi muzică, avem un departament „Artistic” unde veţi găsi tot ceea ce vă place.

— Nu am avut niciodată nici cea mai mică activitate artistică.

— Preferaţi sporturile? Avem centre de tenis. În linii mari noii sosiţi au nevoie de o săptămână sau două pentru a se adapta. Desigur, soţul dumneavoastră, care are munca sa, nu va avea posibilitatea să vă consacre mult timp; în scurt

timp vă veţi înţelege foarte bine cu alte femei, soţii de savanţi şi ele, pe care le veţi găsi aici.

— Dar… rămânem… tot timpul aici?

— Rămânem? Nu înţeleg prea bine întrebarea dumneavoastră, doamnă Betterton.

— Vreau să spun… voi rămâne tot timpul aici, sau voi merge în altă parte?

Răspunsul fu vag.

— Depinde mult de soţul dumneavoastră, spuse Nielson. Posibilităţile sunt diverse şi, desigur, este preferabil să nu le examinăm, pentru moment. Dacă veţi dori, puteţi veni să mă revedeţi peste trei săptămâni. Îmi veţi spune cum v-aţi aranjat…

— Dar se… poate ieşi?

— Să ieşim! Doamnă Betterton?

— Da. Se poate ieşi din incită? Să trecem dincolo de porţi?

Doctorul Nielson surâse cu bunăvoinţă.

— Întrebarea este foarte frumoasă, spuse el, toţi noii veniţi mi-o pun. Le răspund că ceea ce caracterizează Unitatea noastră, este tocmai faptul că ea însăşi constituie o lume în miniatură şi cei care vin aici nu au nici un motiv să „iasă”. În plus, unde ar merge? Dincolo de ziduri se află deşertul. Notaţi, dragă doamnă. Că nu vă jignesc! Această nevoie de a ieşi au mai încercat-o şi alţii înaintea dumneavoastră şi, după părerea doctorului Rubec, nu este decât o uşoară manifestare de claustrofobie. Ea dispare foarte repede. Aţi văzut vreodată un furnicar, doamnă Betterton? Este un studiu foarte interesant şi foarte instructiv. Sute şi sute de mici insecte negre, care merg şi vin, întotdeauna foarte grăbite, foarte preocupate, ca şi cum ar şti foarte exact ceea ce vor să facă. Totuşi, furnicarul, când îl examinezi, este o dezordine şi o mocirlă. Este exact imaginea acestei lumi vechi pe care aţi părăsit-o de curând. Aici, noi ştim ce facem şi avem eternitatea în faţa noastră.

Cu un suspin concluzionă:

— Pe scurt, este un paradis terestru.

Capitolul XIII

— Am impresia că mă aflu din nou la colegiu, spuse Hilary. Se întorsese în apartamentul său şi-şi aranjă în dulap hainele pe care domnişoara Laroche i le adusese.

— Această impresie va trece, răspunse Betterton.

Cuvintele lor rămâneau prudente. Nu credeau să fie vreun microfon ascuns în încăpere, dar, de comun acord, preferau să nu rişte.

Hilary reuşea cu greu să accepte că nu era jucăria unui coşmar fantastic. Împărţea camera cu un străin şi se simţeau şi unul şi celălalt, înconjuraţi de astfel de pericole, încât admiteau amândoi această intimitate, neprevăzută, fără ca ea să-i stânjenească.

— Trebuie să te obişnuieşti, reluă Betterton. Să trăim ca şi cum am fi încă acasă!

Ea înţelese că el continua să joace rolul. Raţiunea o cerea. Nu în această cameră. Betterton putea să explice de ce părăsise Anglia, să-i spună deziluziile sale şi, dacă avea, speranţele sale.

— Am fost supusă la tot felul de formalităţi, spuse ea. Examen medical, psihologic şi altele.

— Acesta-i obiceiul. Destul de firesc, de altfel.

— Apoi am fost primită de directorul adjunct. Acesta este titlul său?

— Da! Are mână liberă peste tot. Este un administrator remarcabil.

— Dar nu el este marele şef?

— Deasupra lui este directorul.

— Am să-l văd?

— Posibil, într-o zi. Dar nu se arată decât foarte rar. Din când în când vine să ne vorbească. Este de un dinamism extraordinar. Personalitatea sa are ceva stimulativ.

Betterton părea îngrijorat. După expresia feţei sale, Hilary îşi dădu seama că subiectul era dintre acelea care ar trebui mai bine să fie evitate. Aruncând o privire asupra ceasului de mână el spuse:

— Cina se serveşte între orele douăzeci şi douăzeci treizeci. Dacă eşti gata putem coborî.

Hilary îşi luă una din „achiziţiile” sale de după amiază, o rochie de o tentă gris-vert, care-i evidenţia frumuseţea părului său roşcat. Îşi puse în jurul gâtului un frumos colier-fantezie şi câteva minute mai târziu, domnul şi doamna Betterton erau în sala de mese. Domnişoara Jennson îi întâmpină.

Tom, se adresă lui Betterton, spunându-i că a fost instalat la o masă puţin mai mare.

— Veţi fi cu doi dintre tovarăşii de călătorie ai doamnei Betterton şi cu familia Murchinson, bineînţeles.

Încăperea era mare, având mese de patru, de opt şi zece persoane. Se îndreptară spre cea pe care domnişoara Jennson le-o desemnase. Andy Peters şi Ericsson deja aşezaţi se ridicară la apropierea lor. Hilary le prezentă pe „soţul” ei. Puţin după aceea sosiră doctorul Murchinson şi soţia sa. Betterton făcu prezentările, adăugând:

— Simon şi cu mine lucrăm în acelaşi laborator.

Foarte subţire şi de o paloare anemică, Simon Murchinson, care trebuie să fi avut în jur de douăzeci şi şase de ani, contrasta cu soţia sa, o brunetă destul de puternică, al cărei prenume era Bianca, pronunţat cu un uşor accent italian. Hilary remarcă faptul că, deşi se arăta politicoasă, Bianca îi arăta o oarecare răceală.

— Mâine, spuse Bianca lui Hilary, o să vi le prezinte şi pe celelalte doamne. Sunteţi om de ştiinţă, nu?

— Nu. Când m-am căsătorit eram secretară.

— Bianca a urmat studiile juridice, declară Murchinson. S-a interesat în special de economie politică şi de drept comercial. Ţine discursuri, dar cu toate astea, i se pare dificil să se ocupe de acest lucru.

Bianca ridică din umeri.

— Se va aranja, spuse ea. Nu am venit aici decât pentru a fi cu tine. Ar fi multe lucruri de ameliorat, sub raportul organizării, iar acum, tocmai acest lucru îl studiez. Poate

doamna Betterton, dacă nu va avea nimic mai bun de făcut, va putea să mă ajute.

Hilary se grăbi să afirme că va fi încântată s-o facă. Andy Peters făcu pe toată lumea să râdă, spunând că i se pare a fi un băieţandru care venea la colegiu şi că ar fi fost fericit să se întoarcă acasă. Mai adăugă faptul că ar vrea să înceapă lucrul.

— Veţi vedea, locul este minunat pentru lucru! Se entuziasmă Simon Murchinson. Niciodată nu eşti întrerupt şi ţi se pune la dispoziţie tot materialul de care ai nevoie.

— De ce vă ocupaţi? întrebă Andy Peters.

Conversaţia celor doi bărbaţi luă o turnură tehnică pe care Hilary o considera descurajantă. Se întoarse către Ericsson, care părea că visează.

— Şi dumneavoastră? spuse ea. Sunteţi tot un băieţel care-şi regretă familia?

El reveni pe pământ.

— Nu. Nu am nevoie de familie. Părinţii, copiii, căminul, toate astea nu sunt făcute pentru oameni de ştiinţă. Pentru a lucra trebuie să fii liber.

— Credeţi că aici veţi fi liber?

— Încă nu ştiu nimic. Sper.

Bianca se adresă lui Hilary.

— După cină, avem posibilitatea de a alege între diferite distracţii. Există un salon de jocuri, pentru bridge. Există un cinematograf şi, de trei ori pe săptămână, avem teatru. Câteodată se şi dansează.

Ericsson îşi încruntă sprâncenele dezaprobator.

— Aceste lucruri sunt inutile. Ele înmoaie.

Bianca protestă.

— Femeilor le sunt totuşi necesare.

El nu răspunse, dar privirea îi trăda gândurile. Bianca era în ochii săi o creatură nesemnificativă, lipsită de interes.

Hilary căscă şi anunţă că se va culca devreme.

— Nu am chef nici să joc bridge, nici să văd un film.

— Te înţeleg, spuse Betterton. O noapte bună îţi va face bine. Nu uita ca ai făcut o călătorie foarte obositoare!

Ridicându-se de la masă adăugă:

— Este foarte frumos astă seară! În general, după cină, înainte de a ne ocupa seara într-un fel sau altul, vom lua puţin aer pe terasă. Vreau să ţi-o arăt şi ţie. După aceea vei putea să te odihneşti…

Manevrat de un superb negru îmbrăcat într-o robă lungă, albă, un ascensor îi duse pe terasă. Aici fuseseră amenajate grădini, a căror frumuseţe o lăsară pe Hilary mută de admiraţie. Aceste splendori, demne de „1001 de nopţi”, costau, desigur, o avere. Printre palmieri şerpuiau poteci, iar murmurul numeroaselor izvoare se adăuga la magia decorului. Pe jos era mozaic reprezentând gigantice flori din Persia.

— Este de neînchipuit! spuse în sfârşit, Hilary. Asemenea minunăţii în mijlocul deşertului!

— Aprob uimirea dumneavoastră declară Murchinson. Dar, trebuie s-o ştiţi, oriunde ar fi, nimic nu este imposibil când ai apă şi bani! Multă apă şi mulţi bani.

— Dar această apă de unde vine?

— Din izvoarele captate în munte.

Se plimbară prin grădini, după care familia Murchinson îşi ceru permisiunea să se retragă. Trebuiau să asiste la o reprezentaţie de balet. Nu mai rămăsese aproape nimeni pe terasă. Betterton o luă pe Hilary de braţ şi o duse într-un colţ mai depărtat al terasei. Deasupra lor pe cer se aprindeau stelele. Hilary se aşează pe o bancă de piatră, Betterton era în faţa ei.

— Şi acum, întrebă el pe un ton surd, îmi veţi spune cine sunteţi?

Ea îl privi lung, fără a zise nimic, gândindu-se că nu putea să-i răspundă, înainte ca şi ea să-i pună o întrebare.

— De ce n-aţi spus că nu sunt soţia dumneavoastră?

Urmă o tăcere care se prelungi. Niciunul dintre ei nu voia să vorbească primul. Voinţele lor se înfruntau. Hilary

aşteptă, fiind sigură că-l va domina. De luni şi luni, Betterton nu mai dăduse dovadă de voinţă. Viaţa sa era dirijată de alţii. Îi era suficient să se supună. Hilary trebuise să lupte pentru a începe o nouă existenţă. Ea era cea mai tare…

De fapt, după câtva timp el fu cel care cedă.

— O idee ca asta, spuse el cu o voce înceată, nu-i impuls. Am gândit că cineva vă trimite pentru… a mă scoate de aici.

— Vreţi deci să ieşiţi de aici?

— Mă mai întrebaţi?!

— Dar cum aţi ajuns aici de la Paris?

El surâse fals.

— Să nu credeţi că m-au răpit sau că m-au forţat. Am venit pentru că am vrut să vin. Am vrut-o cu încăpăţânare şi entuziasm.

— Când aţi părăsit Parisul, ştiaţi că plecaţi în Africa?

— Nu. Am fost îndoctrinat cu minciunile obişnuite. Visam la pacea universală, la o lume în care savanţii vor pune în comun toate descoperirile lor, la o societate debarasată de capitalism şi de susţinătorii războiului. Aceleaşi „gogoşi” le-au vândut şi lui Peters, cel care a venit cu dumneavoastră!

— Şi v-aţi dat seama, abia aici, că aţi fost victima… unui miraj.

El avu un surâs stupid.

— Veţi judeca şi dumneavoastră înşivă după câtva timp. În ceea ce priveşte, afirm numai că nu am găsit ceea ce speram. Nu am găsit libertatea!

Se aşează şi continuă.

— Ceea ce m-a dezgustat în Anglia, vedeţi, este tocmai această impresie de a fi continuu supravegheat, spionat. Mi se cerea socoteală de toate gesturile mele, de toţi cei frecventaţi, de prieteniile mele. Este necesar, nu pretind contrariul, dar cu timpul această tutelă devine insuportabilă. Atunci când apare cineva, care are să-ţi facă o ofertă, îl asculţi. Găseşti lucrul acesta interesant… şi sfârşeşti prin a ajunge aici!

— Dacă înţeleg bine, spuse ea cântărindu-şi cuvintele, vă regăsiţi aici, în însăşi situaţia de care voiaţi să scăpaţi? Sunteţi supravegheaţi, sunteţi spionat, exact la fel?

El îşi trecu mâna prin păr.

— Nu ştiu nimic. Cinstit, nu ştiu nimic. Nu sunt sigur de acest lucru. Poate imaginaţia mea este de vină. Nu pot să afirm că sunt supravegheat. De ce ar face-o? Ei nu au de ce să-şi facă griji. Mă aflu aici. Ei mă ţin în închisoare!…

— Nu este deloc ceea ce v-aţi închipuit a fi?

— Vi se va părea ciudat, dar dintr-un punct de vedere, cred că da. Se lucrează în condiţiile ideale. Dispui de toate facilităţile, de tot materialul dorit. Lucrezi cât vrei, te opreşti când vrei. Griji materiale, nu se pune problema lor. Eşti hrănit, cazat, îmbrăcat. Ai totul, dar nu poţi nici măcar o clipă să uiţi că eşti în închisoare!

— Vă înţeleg. Am simţit un fior rece pe spinare la venirea noastră aici, după ce s-au închis porţile.

Betterton suspină.

— Acum, pentru că tot am răspuns la întrebarea dumneavoastră, reluă el, dacă aţi răspunde la a mea? De ce vă daţi drept Olive?

— Olive…

Ea se opri, căutând modalitatea de a-i explica ceea ce avea de spus.

— Da, Olive! Ce vă împiedică să vorbiţi? I s-a întâmplat ceva?

Ea îl privi cu tristeţe.

— De când sunt aici m-am temut de acest moment.

— A avut un… Accident?

Adunându-şi întreg curajul Hilary spuse:

— A murit! E teribil. Venea să vă caute. Avionul său s-a zdrobit de sol. A fost transportată la spital şi a murit două zile mai târziu.

Betterton nu avu nici măcar o tresărire. Rămase imobil, cu ochii ficşi, hotărât să nu lase să se vadă nimic din sentimentele ce-l frământau.

— Bine, spuse el după o lungă tăcere. Olive a murit. De ce i-aţi luat locul?

Hilary avea răspunsul gata pregătit. Betterton îşi imaginase, desigur, că ea venise să-l smulgă din ceea ce el numea închisoare. Dar nu era nimic din toate astea! Ea venea să culeagă informaţii, nu să ajute la evadarea unui om, care ajunsese singur în situaţia în care se afla. În plus, ea nu avea nici un mijloc de a-l elibera. Ca şi el şi ea se afla în „închisoare”. Faptul că el dorea să fugă nu era un motiv suficient pentru ca ea să-i acorde încrederea. Epuizat deja, el putea să se prăbuşească brusc, dintr-un moment în altul. Ar fi fost o nebunie să te aştepţi la el că ar putea să păstreze un secret.

— Mă aflam la spital în acelaşi timp cu soţia dumneavoastră, fapt pentru care m-am oferit să-i iau locul pentru a vă găsi. Ţinea mult să vă parvină un mesaj.

El îşi încruntă sprâncenele.

— Dar…

Ea se grăbi să continue, în speranţa că el nu-şi va da seama de fragilitatea povestirii sale.

— Este mai puţin incredibil decât se parfe. Aceste idei despre care mi-aţi vorbit sunt demult, mai mult sau mai puţin şi ale mele, fapt pentru care nu am căutat să fug de ele. Apoi, aveam vârsta Oliviei şi eram roşcată ca şi ea. Puteam să trec drept Olive. Soţia dumneavoastră a insistat. Am decis să încerc lovitura. Ea ţinea mult la acest mesaj.

— De fapt, da, acest mesaj! Ce era?

— Trebuia să vă recomand prudenţă, să vă spun că sunteţi ameninţat, că sunteţi ameninţat de un anume Boris.

— Boris? Boris Glydr, vreţi să spuneţi?

— Da. Îl cunoaşteţi?

El clătină din cap.

— Nu l-am văzut, dar îl cunosc după nume. Este o rudă din partea primei mele soţii.

— Din ce punct de vedere poate el să fie periculos pentru dumneavoastră?

Betterton părea să nu înţeleagă. Ea repetă întrebarea.

— Nu-l ştiu deloc, spuse el ca şi cum revenea de foarte departe. Dar, după câte mi s-au spus despre el, este într-adevăr un personaj periculos.

— În ce sens?

— În sensul că este unul dintre aceşti idealişti pe jumătate nebuni, care nu ar ezita să masacreze jumătate din omenire dacă, pentru un motiv sau altul, şi-ar imagina că ar fi bine să facă acest lucru.

— Văd genul ăsta de oameni. Îl cunosc…

Ea nu avu timp să se întrebe ce o determinase oare să facă această afirmaţie. Betterton reluă.

— Olive l-a văzut?

— Nu ştiu. Ea nu mi-a spus nimic altceva… Ba, da, totuşi. Ea mi-a spus şi „că ea nu putea să creadă”.

— Să nu creadă ce?

— Nu ştiu.

După o scurtă ezitare, Hilary adăugă:

— Înţelegeţi… deja agoniza.

El avu un rictus dureros.

— Da, desigur. Voi fi prudent. Numai că, pentru moment, nu-mi dau încă bine seama…

Pe un alt ton spuse:

— Ceea ce mă intrigă este faptul cum ar putea fi Boris un pericol pentru mine, din moment ce sunt aici. Îmi închipui că el se afla la Londra, căci Olive trebuie să-l fi văzut.

— Era la Londra.

— Atunci, nu înţeleg… Şi apoi, ce se poate întâmpla? Nimic n-are importanţă, nimic… Suntem aici, blocaţi în această sacră murdărie a Unităţii, înconjuraţi de roboţi fără măruntaie…

Lovind cu pumnul închis banca de piatră adăugă:

— Şi nu putem să scăpăm de aici!

— Oh! Ba da.

El o privi stupefiat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că vom găsi mijlocul de a scăpa.

El avu un zâmbet amar.

— Micuţa mea fetiţă, nu aveţi nici cea mai mică idee de ceea ce poate fi închisoarea asta!

Hilary înălţă din umeri. Nu se lăsa descurajată.

— În timpul războiului au fost prizonieri care au evadat din lagărele cele mai păzite, replică ea. Vom săpa un tunel sau vom aranja altceva.,.

— Cum să săpăm un tunel în rocă? Şi, pentru a merge, unde? De jur împrejurul nostru se află deşertul.

— Dacă tunelul va fi imposibil de realizat, vom găsi altceva, asta-i tot!

Hilary surâdea, afişând o încredere mai mult falsă decât reală.

— Sunteţi o fată extraordinară! spuse el. Păreţi atât de sigură de dumneavoastră…

— Sunt. Să ieşim de aici, este posibil, o repet. Va necesita timp, va trebui să facem, nişte planuri…

El o întrerupse:

— Timp! Este tocmai ce nu am!

— De ce?

— Este greu de explicat. Ca să spun drept, aici, eu nu sunt eu însumi.

— Ceea ce înseamnă?

— Că nu reuşesc pur şi simplu să lucrez. În cercetarea ştiinţifică gândirea este evident un element esenţial. Numai ea este creatoare. Ori, de la sosirea mea aici, nu mai pot să mă concentrez. Ca şi cum, acest lucru nu m-ar mai interesa! Lucrez cinstit, desigur, dar oricine ar putea s-o facă în locul meu, dar eu nu pentru asta am fost adus aici. De la mine se aşteaptă altceva, exact ceea ce nu pot să dau! Îmi dau seama! Sunt exasperat şi nu este departe momentul în care nu voi mai fi bun de nimic. Când vor fi convinşi că nu au nimic de scos de la mine, decizia lor nu va întârzia. Mă vor lichida!

— Dar nu se poate!

— Ştiu ce spun. Aici, nu e loc de sentimente. Ceea ce m-a salvat până acum, a fost această poveste cu chirurgia estetică. Nu se poate cere o lucrare serioasă unui tip care merge din operaţie în operaţie. Numai că acum s-a terminat!

— De fapt, de ce aţi suportat aceste operaţii?

— Pentru că ţin la pielea mea! Eram „căutat”.

— Căutat?

— Nu ştiaţi? E adevărat că Olive nu ştia. În orice caz, asta-i! Eram căutat şi încă mai sunt.

— Pentru trădare? Pentru că aţi vândut secrete atomice?

Evitând privirea lui Hilary, el protestă:

— Nu am vândut nimic! Am adus ceea ce ştiam din anumite procedee de fabricaţie şi am făcut-o fără să fiu constrâns, pur şi simplu că vroiam s-o fac. Dacă vrei să pui în comun cunoştinţele ştiinţifice ale întregii lumi trebuie s-o faci! Nu înţelegeţi deci?

Ea înţelegea foarte bine. Nu-i era greu să şi-l închipuie pe Andy Peters cedând secretele din ţara sa. Şi Ericsson, pentru a-şi servi idealul, ar fi trădat cu bucurie. Dar nu-l vedea în acest rol pe Tom Betterton, care, câteva luni mai devreme sosise în Unitate şi Betterton de azi, care învins, nervos, anihilat, nu mai era decât un om foarte obişnuit. Paralizat de un fel de teamă împotriva căreia nici măcar nu se mai apăra.

— Toată lumea a coborât, spuse brusc Betterton. Ar fi poate mai bine…

Ea se ridică.

— Dacă doriţi! Dar, faptul că am întârziat puţin nu va uimi pe nimeni, fiind date circumstanţele.

— Desigur, ştiţi că va trebui să continuăm să ne jucăm? Suntem soţ şi soţie…

— Eh! Da…

— Vom împărţi acelaşi apartament. Fiţi liniştită, nu vă voi plictisi…

Ea surâse.

— Nu vă neliniştiţi! Important este să ieşim de aici şi să ieşim vii!

Capitolul XIV

În camera sa de la Motelul Mamounia, la Marrakech, Jessop se întreţinea cu domnişoara Hetherington.

O domnişoară Hetherington destul de diferită de aceea pe care Hilary o cunoscuse la Casablanca şi la Fez. Fizic, nu se schimbase, dar alura sa era cu totul alta. Domnişoara

Hetherington părea mult mai tânără, iar manierele sale erau acelea ale unei tinere femei. În cameră se mai afla şi un al treilea personaj, un bărbat brunet, destul de gras, cu privire vie şi inteligentă. Fredona uşor un refren dintr-o şansonetă franceză, în timp ce, cu mâna, lovea braţul fotoliului.

— Şi, atât cât cunoaşteţi, spuse Jessop, acestea sunt singurele persoane cu care a vorbit la Fez?

Janet Hetherington confirmă printr-o, mişcare uşoară a capului.

— Mai era şi acea doamnă Calvin Baker pe care am întâlnit-o deja la Casablanca. Vă mărturisesc sincer că nu prea ştiu ce să vă spun despre ea. A făcut pe dracu-n patru pentru a deveni prietenă cu Olive Betterton şi cu mine, de altfel, dar asta nu dovedeşte nimic. Americanii sunt cordiali, în hoteluri intră în discuţii cu toată lumea şi adoră să vă invite să participaţi la excursiile lor… În plus şi ea se afla în avion.

— Păreţi să susţineţi că acest accident de avion a fost provocat, spuse Jessop.

Cu capul pe jumătate întors spre bărbatul care se afla în fotoliu, adăugă:

— Părerea dumneavoastră Leblanc?

Leblanc se opri din fredonat.

— Posibil, spuse el. Se prea poate ca aparatul să fi fost sabotat, aceasta fiind şi cauza catastrofei. Nu vom şti niciodată adevărul. Unica certitudine este că avionul a luat foc şi că toţi acei care erau la bord au pierit.

— Ce ştiţi despre pilot?

— Alcadi? Un băiat care-şi cunoştea meseriar tânăr şi prost plătit.

Ultimele două cuvinte urmară după o scurtă pauză.

— În consecinţă, spuse Jessop, o persoană susceptibilă de a accepta oferta unui nou patron, dar nu de a se sinucide.

— Se aflau acolo şapte corpuri, replică Leblanc. Calcinate, de nerecunoscut, dar şapte la număr. Nu avem cale de

ieşire!

Jessop se întoarse spre Janet Hetherington.

— Spuneţi deci?

— La Fez, reluă ea, doamna Betterton a schimbat câteva cuvinte cu o familie franceză care se găsea acolo. Se mai aflau şi un bogat suedez, în compania unei frumoase tinere şi, desigur, domnul Aristides, magnatul petrolului.

— Un tip extraordinar! spuse Leblanc. M-am întrebat adesea ce aş face dacă aş fi milionar şi, ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că mi-aş oferi cai de curse, femei şi toate plăcerile pământului. Bătrânul Aristides vede lucrurile altfel. Are în Spania un castel în care a reunit, se pare, o minunată colecţie de vase chinezeşti, din perioada Sung. E adevărat, are scuza de a avea şaptezeci de ani, dacă nu chiar mai mult.

— Dacă e să credem filosofii chinezi, spuse Jessop, între 60 şi 70 de ani omul gustă cel mai bine satisfacţiile existenţei.

Leblanc păru sceptic.

— La Fez, continuă Janet Hetherington, se mai aflau câţiva germani, dar, după câte ştiu, Olive Betterton nu le-a vorbit deloc.

— Mi-aţi spus că a vizitat singură vechiul oraş, nu-i aşa?

— Singură, cu un ghid indigen. Se poate ca, în acea zi, cineva să fi intrat în contact cu ea.

— În orice caz, s-a decis brusc să meargă la Marrakech.

— Nu brusc, „rezervările” fuseseră făcute cu câtva timp înainte.

— Mă înşel, spuse Jessop. Doamna Calvin Baker este cea care s-a decis brusc s-o însoţească.

Ridicându-se, el continuă, măsurând camera în lung şi-n. Lat.

— Deci, ia avionul pentru Marrakech. Aparatul se izbeşte de sol. Când la bord se află o persoană care se numeşte „Olive Betterton”, s-ar putea spune că era de neevitat catastrofa. Accident real sau provocat? Nu ştim, dar mi se

pare că, dacă cineva dorea s-o suprime pe Olive Betterton, putea s-o facă prin mijloace mai simple.

— Sunteţi sigur? întrebă Leblanc. Este mai puţin complicat să te strecori în avion şi să pui o bombă sub scaunul unui pasager, decât să-ţi urmăreşti victima la colţul unei străzi, pe o noapte fără lună, pentru a-i implânta lama cuţitului în corp. Veţi obiecta că, folosind primul procedeu, se provoacă moartea mai multor persoane. Când ai decis să nu pui preţ pe viaţa omului, ce mai contează?

— Mai este, interveni Jessop, o a treia ipoteză: aceea a unui accident trucat.

— E sigur, admise Leblanc, după un rapid moment de reflecţie, că nu este inimaginabilă. A aterizat şi a dat foc avionului, este posibil. Numai că, dragul meu Jessop, faptele rămân fapte. În acest avion se aflau pasageri, iar cadavrele lor erau foarte reale.

— Ştiu, recunoscu Jessop, suntem în faţa unui zid şi nu este nimic de făcut. Ceea ce mă deranjează, însă, este faptul că această poveste se termină foarte bine, de o manieră foarte clară şi definitivă. Cel puţin pentru noi. Nu ne mai rămâne decât să scriem R. I. P.* pe marginea raportului nostru şi să ne întoarcem acasă. Pista se opreşte, vânătoarea a luat sfârşit. Această anchetă, de fapt, aţi pus să se facă, Leblanc?

— Este deja în curs de 48 de ore, răspunse Leblanc. Am încredinţat-o unor excelenţi agenţi. Aştept veşti de la ei. Avionul s-a prăbuşit într-un colţ de deşert. V-am spus că nu se afla pe ruta normală?

— Da. Trebuie să reţinem şi acest fapt.

— Oamenii mei vor merge cu investigaţiile în profunzime. Ştiu că afacerea este foarte importantă. Şi Franţa a pierdut, ca prin farmec, câţiva tineri savanţi de viitor, despre care nu ştim ce au devenit, nimeni nu este mai credul decât un om de ştiinţă! Tipi remarcabili, pe care-i stăpâneşti cu poveşti de adormit copii! O istorioară bine însăilată şi gata, sunt îmbarcaţi! îi compătimesc, trebuie să fi căzut de sus.

— Dacă am revedea lista pasagerilor? sugeră Jessop.

Francezul îşi scoase din buzunar o foaie de hârtie. Jessop o citi cu voce tare.

— Doamna Calvin Baker, americană; Doamna Betterton, englezoaică, Torquil Ericsson, norvegian… de fapt, ce ştiţi despre acesta?

— Nimic. Este tânăr, asta-i tot ce ştiu. Douăzeci şi şapte de ani sau douăzeci şi opt.

Jessop se încruntă.

— II ştiu după nume şi cred că-mi amintesc bine că a prezentat o comunicare la Royal Academy.

Jessop îşi continuă lectura.

— Apoi, o avem pe buna soră… Andrew Peters, încă un american şi pe doctorul Barron. O celebritate, un mare bacteriolog.

— Dar, totuşi, un acru…

Soneria telefonului se auzi cu putere. Leblanc ridică receptorul.

— Alo? Spuneţi? Foarte bine, conduceţi-l!

Puse receptorul în furcă şi întoarse spre Jessop o faţă care radia.

— Este unul din agenţii mei, vine să-mi raporteze. Nu mă angajez, dragul meu coleg şi nu promit nimic, dar este foarte posibil ca optimismul nostru să fie justificat.

Câteva momente mai târziu, doi bărbaţi intrau în încăpere. Primul îi semăna lui Leblanc; aceeaşi siluetă, acelaşi ten, aceeaşi inteligenţă în privire. Era îmbrăcat europeneşte. Însoţitorul său, un indigen, avea demnitatea nativă a oamenilor din deşert.

— Le-am spus că vor fi recompensaţi, spuse francezul şi oamenii din regiune au început imediat să caute, cu mare seriozitate. Acest om a găsit ceva şi l-am adus pentru ca el însuşi să vi-l dea, în cazul în care veţi avea să-i puneţi şi întrebări.

Leblanc se întoarse spre arab.

Exprimându-se în limba acestuia, îi spuse că a lucrat bine, şi-i ceru să-i arate ce a găsit. Arabul puse pe masă o perlă mare, sintetică, de un gris frumos, bătând în roşu. „Este exact ca aceea care mi s-a arătat”, declară el. „Valorează foarte mult şi eu am descoperit-o”.

Jessop o luă pentru a o compara cu alta, pe care o extrăsese din portofel. Cele două perle erau identice. Apropiindu-se de fereastră pentru a le examina cu lupa spuse:

— Nici un dubiu!

Adăugă pe un ton coborât:

— Brav flăcău!

În acelaşi timp între arab şi Leblanc se angajă un rapid dialog. În final Leblanc se întoarse spre Jessop.

— Regret, dragul meu coleg, dar această perlă nu a fost culeasă lângă resturile avionului, ci la aproape o jumătate de milă de acesta.

— Ceea ce dovedeşte, declară Jessop, că Olive Betterton a supravieţuit accidentului şi că, deşi s-au găsit şapte cadavre, care par să aparţină celor şapte persoane ce s-au îmbarcat la Fez ea nu poate face parte dintre victime.

— Vom extinde câmpul investigaţiilor, spuse Leblanc.

El reluă conversaţia cu arabul, apoi, surâzând, acesta se retrase cu agentul care-l adusese aici.

— Este încântat! Observă Leblanc. Nu numai de confortabila recompensă pe care o va primi, ci şi de cele care este posibil să le câştige în continuare. Aceste perle vor fi căutate în toată regiunea. Arabii au ochi de lynx şi sunt convins, dragul meu coleg, că vom obţine rezultate. E de dorit numai ca „ei” să nu-şi fi dat seama de ceea ce „ea” făcea!

— Mi se pare puţin probabil, răspunse Jessop. O femeie îşi rupe colierul, adună perlele, le pune în buzunar şi se pare că buzunarul său este găurit. Sunt lucruri care se întâmplă. În plus, să nu uităm că „ei” nu aveau nici un motiv s-o

suspecteze pe Olive, o micuţă femeie amabilă, a cărei grijă unică era de a-şi revedea soţul cât mai repede.

Leblanc reluă lista cu pasageri.

— Consider că am avea de ce s-o mai examinăm încă o dată. Olive Betterton, doctorul Barron. Nici o ezitare pentru acesta, mergea bine unde mergea. Doamna Calvin Baker, americanca. În privinţa ei, nimic sigur. Torquil Ericsson, îmi spuneţi că a prezentat o comunicare la Royal Academy. Peters, americanul, este un chimist, dacă ne luăm după înscrisul de pe paşaport. Referitor la soră, haina religioasă este o excelentă deghizare. Pe scurt, o întreagă încărcătură de oameni veniţi de peste tot, dirijaţi cu dibăcie spre acelaşi avion. Aparatul ia foc, în interiorul lui se găseşte numărul dorit de cadavre. Este foarte tare procedeul şi mă întreb cum au reuşit „ei" această performanţă.

Jessop conveni că era o lucrare frumoasă.

— Şi acum, întrebă el, ce facem? Mergem pe urme?

— De ce nu? Ţinem o pistă, e posibil să ne ducă undeva!

— Să sperăm!

Pe drept cuvânt, pista era greu de urmat, iar cercetările implicau calcule delicate, referitor la viteza de deplasare a autocarului, viteză care trebuia determinată cu o anumită precizie pentru a stabili punctele în care a avut loc alimentarea cu benzină şi satele în care călătorii ar fi putut petrece noaptea. Jessop şi Leblanc cunoscură multe momente de descurajare, dar şi clipe exaltate. Din când în când, găseau într-adevăr câte ceva.

— Această perlă a fost găsită de căpitanul meu în casa unui anume Abdul Mohhamed. Era într-un mic bulgăre de chewing-gum, în colţul cel mai obscur ale unei minuscule încăperi. Abdul Mohhamed a fost interogat, ca de altfel şi fiii săi. La început nu ştiau nimic! În final, au recunoscut că au cazat pentru o noapte şase persoane, sosite cu maşina şi care spuneau că fac parte dintr-o expediţie arheologică germană, aflată în prezent în regiune. Au fost bine plătiţi şi li s-a recomandat să fie discreţi, sub pretextul că era vorba

de săpături care, de regulă, nu erau autorizate. Alte două perle au fost găsite de copii în satul El Kaif. Acum, ne aflăm pe drumul urmat de autocar. Altceva căpitane. Mâna lui Fatma s-a văzut, aşa cum aţi spus. Acest tip vă va explica ce este…

Agentul lui Leblanc desemnă cu un gest ciobanul care-l însoţea.

— Era seară, spuse arabul şi mă aflam cu turma când a trecut un autocar. Pe lateralul maşinii am văzut semnul, o mână a lui Fatma, care strălucea în obscuritate.

— Magnifică această maşină impregnată cu fosfor! strigă Leblanc. Ideea este excelentă, dragul meu coleg şi vă felicit de a fi avut-o.

— Trucul este practic, declară Jessop, dar periculos. Ei puteau să vadă această mână…

Leblanc ridică din umeri.

— Ziua este invizibilă.

— Da, dar când şoferul opreşte la căderea nopţii pentru a aprinde focurile…

— Am înţeles! Numai că mâna lui Fatma face parte din superstiţiile arabe şi o găsim adesea pictată pe caroseriile camioanelor. Aceea care ne interesează nu ar putea fi mai suspectă decât o alta…

— Aş vrea să fie aşa, dar în cazul în care duşmanii noştri au reperat-o, nimic nu le-ar fi mai uşor, decât să ne lanseze spre o pistă falsă. O mână a lui Fatma fosforescentă şi mergem încotro vor ei să ne trimită.

— Sunt de acord cu acest punct de vedere. Nu trebuie să ne lăsăm manevraţi.

A doua zi dimineaţă, un indigen aducea lui Leblanc încă trei perle: erau lipite în triunghi pe o mică bucăţică de chewing-gum.

— Dacă înţeleg bine spuse Jessop, această dispunere ar însemna că etapa care urmează va fi parcursă cu avionul. Aveţi aceeaşi părere, Leblanc?

— Absolut. Cu atât mai mult cu cât aceste trei perle au fost culese de pe un fost teren militar, pe care oamenii mei au remarcat urme ce dovedesc că un avion a făcut recent escală. Un avion necunoscut, fireşte, despre care nimeni nu ştia încotro se îndrepta. Astfel, sarcina noastră se complică. Unde să mergi să cauţi pista, acum?

Capitolul XV

„Mă aflu aici deja de zece zile, îşi repeta Hilary. Este incredibil!”

Ceea ce o neliniştea era mai puţin scurgerea timpului, decât uşurinţa cu care putea să se adapteze la noua sa existenţă. La început, ideea că era prizonieră o neliniştea. Apoi, puţin câte puţin, se obişnuise cu această viaţă pe care începea s-o găsească aproape „normală”. Fără îndoială, Hilary avea impresia că se afla în afara realităţii, dar i se părea că acest coşmar dura de foarte, foarte multă vreme şi că trebuia să se prelungească încă foarte mult timp. Întotdeauna poate…

Controlându-şi propriile şi alarmantele sale reacţii, Hilary se interesa şi de trăirile „noilor” veniţi la Unitate, în acelaşi timp cu ea. Pe Helga Needheim n-o vedea decât la mese. Când se întâlneau, schimbau saluturi distante, nimic mai mult. Atât pe cât Hilary putea să judece, Helga Needheim părea fericită, satisfăcută de soarta sa. Unitatea era aşa cum şi-o închipuise înainte de a o cunoaşte. Făcând parte dintre acele femei care se dăruiesc în întregime muncii lor şi crezând că savanţii, printre care se socotea şi ea, constituiau o tagmă superioară, ea nu visa la fraternitate, la libertate sau la pacea universală. Pentru ea, viitorul era triumful acestei omeniri de elită din care făcea parte şi care va impune legea sa celorlalţi oameni, cu riscul de a-i trata cu o condescendenţă amabilă, dacă ar merita-o. Îi era indiferent dacă ceilalţi savanţi aveau vederi diferite de ale sale; dacă erau comunişti sau fascişti. Erau utili, deci necesari. Ideile lor aveau să se schimbe mai târziu.

Doctorul Barron, mai inteligent decât Helga Needheim, discuta cu Hilary. Deşi încântat de minunatul material ce i se pusese la dispoziţie, nu prea putea să se reţină şi asta pentru că era un latin, să filosofeze şi să critice câteodată.

— Între noi, mărturisi el într-o zi lui Hilary, pot să vă destăinui că mă aşteptam la cu totul altceva, în timp ce veneam aici.

— Ce căutaţi aici, libertatea?

— Nu! Sunt un om civilizat, iar omul civilizat ştie că libertatea nu există. Numai naţiunile încă tinere fac să figureze acest cuvânt pe stindardele lor. Nu, am venit aici din motive pur financiare; ceea ce m-a atras, o spun foarte deschis, a fost banul.

Hilary surâse puţin surprinsă.

— La ce-ar putea să vă servească banii aici?

— Cu banii, răspunse doctorul Barron, se pot echipa laboratoare. Nu e nevoie să bag mâna în buzunar pentru a le avea şi aici, pot, dintr-un foc, să servesc cauza ştiinţei, satisfăcându-mi, în acelaşi timp şi curiozitatea intelectuală. Îmi iubesc meseria, se înţelege, dar nu pentru că aş vrea să fac un serviciu omenirii. Las asta pe seama imbecililor şi incapabililor. Cercetarea îmi dă o bucurie egoistă, pur intelectuală şi tocmai asta mă interesează! În privinţa banilor, în sensul în care înţelegeţi dumneavoastră, am primit înainte de a părăsi Franţa o sumă importantă, pe care am depus-o la bancă sub un alt nume şi pe care o voi regăsi, când va sosi momentul să nu mai fiu aici.

— Dar când veţi pleca de aici… Şi, chiar veţi pleca vreodată?

— Oamenii care au bun simţ, replică Barron, ştiu că nimic nu este veşnic. Am venit aici convins fiind că întreaga afacere a fost pusă pe picioare de un nebun. Este – voi, cei care judecaţi logic, nu ignoraţi acest fapt – un nebun. Un nebun, dacă dispune de o imensă avere, poate, cel puţin pentru un timp, să transpună în realitate visele sale cele mai lipsite de sens. Dar va veni o zi când totul va eşua! Ceea

ce se va întâmpla şi aici şi eu sper să vă daţi seama de acest lucru, este că suntem în afara rezonabilului. Raţiunea învinge întotdeauna. Concluzionaţi! Aşteptând, repet, totul mă avantajează. Cum nu se poate mai bine.

Contrar previziunilor lui Hilary, Ericsson nu fusese decepţionat de unitate şi se acomoda foarte uşor cu atmosfera de aici.

Mai puţin practic decât francezul, el trăia într-o lume a sa, într-un fel de fericire austeră, urmând calcule matematice extrem de complicate şi deloc reînnoite. Avea viziunea sa personală asupra lucrurilor şi, foarte calm, întrezărea pentru viitorul omenirii, ipoteze care o făceau pe Hilary să se cutremure. În ochii ei, el reprezenta tipul însuşi de idealist care ar sacrifica trei sferturi din locuitorii globului pentru a asigura fericirea ultimului sfert. Un utopist fără răutate, dar redutabil.

Hilary se simţea mult mai apropiată de americanul Andy Peters, probabil pentru că nu avea geniu, ci numai talent.

După cele ce aflase de la colegii lui de muncă, Andy putea fi considerat drept un excelent chimist, dar nu şi un pionier al ştiinţei. Ca şi Hilary, el detestă Unitatea chiar din prima zi.

— La drept vorbind, îi spusese el într-o seară, nu ştiam unde merg, credeam că ştiu, dar mă înşelam. Unitatea nu este o organizaţie comunistă, aici nu suntem în contact cu Moscova. Înclin mai degrabă să cred că fasciştii sunt cei care conduc jocul.

— Nu acordaţi prea mare importanţă etichetelor?

— Poate, răspunde el, după ce reflectă. Aceste cuvinte nu înseamnă mare lucru. Ceea ce contează pentru mine este faptul că vreau să plec de aici şi voi pleca.

Coborând vocea ea spuse:

— Nu va fi deloc uşor.

— De acord, dar nimic nu este imposibil!

După cină, se plimbau pe terasă, în vecinătatea fântânilor. Sub bolta înstelată a cerului ei se puteau crede a fi în

grădinile palatului unui sultan.
— Îmi place să vă aud spunând asta. Nici nu bănuiţi, spuse Hilary.
El o privi cu simpatie.
— Sunteţi descurajată?
— Puţin. Dar, mă tem, mai ales!
— Nu? Şi de ce anume?
— De a nu mă obişnui cu acest tip de existenţă.
El rămase tăcut o clipă.
— Vă înţeleg, spuse el în cele din urmă. Aici suntem supuşi unui fel de sugestie colectivă…
— Oare n-ar trebui ca cei de aici să se revolte? Ar fi foarte firesc!
— Asta este şi părerea mea. Tocmai de aceea mă întreb dacă nu suntem, cu subtilitate drogaţi.
— Drogaţi?
— Da. E posibil. S-ar putea foarte bine amesteca în alimentele noastre un produs care ne-ar incita la a ne arăta… docili şi ascultători.
— Există, un astfel de drog?
— Nu-mi aparţine şi nu pot afirma nimic, dar ştiu că există droguri care stăpânesc voinţa. Sunt folosite câteodată în spitale, pentru a convinge bolnavul să consimtă la o operaţie care îi este necesară. S-ar putea administra un produs de acest gen cuiva, încontinuu, fără a i se diminua randamentul pe plan profesional? Chestiunea nu este de competenţa mea. E posibil, de altfel, ca ei să se mulţumească să acţioneze doar asupra spiritului nostru. Ceva în genul hipnozei. În acest domeniu stăm foarte bine, lucrăm şi, poate la sfârşit ne vom lăsa convinşi. Oamenii lor îşi cunosc bine meseria şi pot obţine rezultate surprinzătoare în acest domeniu.
— Deci, interveni Hilary foarte fermă, nu trebuie să cedăm. Atunci când ne vine ideea că nu este chiar atât de rău aici, trebuie s-o alungăm cu fermitate!
— Ce spune soţul dumneavoastră de toate astea?

— Tom? Nu ştiu nimic. E atât de dificil, atât…

Fraza rămase în suspensie. Hilary se simţea incapabilă să explice această viaţă ciudată pe care o ducea de zece zile alături de un străin. Împărţeau aceeaşi cameră, iar noaptea, când somnul o ocolea, auzea respiraţia acestui om ce dormea în patul vecin şi care, ca şi ea, acceptase un aranjament inevitabil. Poziţia ei era de neînţeles. Făcându-şi meseria de spioană, îşi juca rolul, oricare ar fi fost el. În privinţa lui Tom, nu putea să-l înţeleagă. Îi apărea ca un teribil exemplu de ceea ce putea să facă deprimanta atmosferă a Unităţii dintr-un strălucit savant tânăr. Îl mai interesa meseria sa?

— S-ar spune că nu mai sunt capabil să gândesc, mărturisea el câte o dată, cu regret. Ca şi cum i s-ar fi golit creierul!

Pentru Hilary, Tom Betterton era un geniu ale cărui daruri nu puteau să se dezvolte într-o închisoare. Pentru a crea, avea nevoie de libertate. Nu se ocupa deloc de Hilary. Pentru el, ea nu era nici femeie, nici prieten. Se întreba dacă el îşi dădea seama că Olive murise şi dacă suferea din această cauză. Un singur lucru părea să-l preocupe: captivitatea sa. Trebuie să plec, repeta el, trebuie! Altă dată spunea:

— Dacă aş fi ştiut! Puteam, oare, să mă îndoiesc de ceea ce aveam să găsesc aici? Trebuie să plec? Dar cum?

Nici Andy Peters nu spunea altceva, dar tonul nu era acelaşi. Peters vorbea ca un om decepţionat, dar energic, sigur de el, decis să lupte cu toate forţele inteligenţei sale împotriva celor care îl ţineau prizonier. În schimb, revolta lui Tom nu era decât aceea a unui biet om ajuns la capătul puterilor, obsedat de ideea fixă a unei posibile evadări. Această diferenţă nu-i scăpa lui Hilary. Ea nu provenea oare, pur şi simplu, din faptul că Betterton se afla acolo de mult timp? Poate peste şase luni, descurajaţi, constatând zădărnicia eforturilor lor, vor ajunge şi ei, Peters şi Hilary, să-şi proclame voinţa de a pleca, având în străfundurile lor

convingerea că vor fi de acum înainte incapabili să încerce ceva?

Toate astea ar fi vrut să i le poată zice lui Peters. Ce uşurare ar fi fost pentru ea să-i poată spune că nu era soţia lui Tom Betterton, că nu cunoştea nimic despre el şi că nu putea să-i fie de nici un ajutor, neştiind ce să facă sau ce să spună! Această confesiune fiind posibilă de făcut, îşi alesese cuvintele cu grijă pentru a răspunde lui Andy.

— Am impresia că Tom este acum foarte departe de mine, spuse ea. Nu mi se confesează. Mă întreb dacă această privare de libertate nu va sfârşi prin a-l face să-şi piardă raţiunea.

— Ipoteză adevărată.

Urmă un moment de linişte.

— Păreţi foarte sigur că veţi putea să evadaţi într-o zi. Este într-adevăr posibil?

— Desigur, răspunse el. Nu vreau să spun că vom putea să plecăm liniştiţi mâine sau poimâine. Trebuie să ne pregătim fuga din timp, asta nu înseamnă că este nerealizabilă. În timpul războiului lagărele germane erau bine păzite. Totuşi…

— Nu e acelaşi lucru!

— De ce? Din moment ce se poate intra, se poate şi ieşi. Evident, n-ar fi vorba aici de a săpa o galerie, dar asta nu face problema de nerezolvat. Când este o intrare, repet, este şi o ieşire. O evadare, acest lucru îl studiez. Cere timp şi gândire, dar nu este imposibil. Voi dispare de aici, puteţi fi sigură.

— Nu mă îndoiesc, spuse Hilary. Dar eu?

— Dumneavoastră, doamnă, este altceva… El răspunse cu oarecare dificultate.

Ea se întrebă ceea ce ar putea însemna fraza. Fără îndoială, el credea că, venită aici pentru bărbatul pe care-l iubea, nu ţinea neapărat să fugă din Unitate. Fu pe punctul de a-i spune adevărul, însă un fel de prudenţă instinctivă o reţinu.

Hilary îi ură noapte bună, după care părăsi grădinile.

Capitolul XVI

— Bună seara, doamnă Betterton.

— Bună seara, domnişoară Jennson.

Ochii tinerei femei străluceau mai mult decât ca de obicei, în spatele sticlei groase a ochelarilor.

— Astă seară avem o mare reuniune, ne va vorbi chiar directorul însuşi!

Domnişoara Jennson coborâse vocea pentru a anunţa vestea.

— Un lucru bun! spuse Andy Peters. De mult doream să-l cunosc.

Domnişoara Jennson îi aruncă o privire reprobatoare, declară scurt că directorul era un om remarcabil, apoi se îndepărtă spre căpătui, culoarului. Americanul emise un fluierat fin, ondulat, apoi zise:

— Nu credeţi că „Heil Hitler” era subînţeles?

— Ar fi foarte posibil!

Peters scoase un suspin.

— Cel mai tâmpit lucru în viaţă este că nu ştii niciodată încotro mergi. Când am părăsit Statele Unite, plin de entuziasm şi cu capul încărcat de idei generoase despre marea Fraternitate a Popoarelor, dacă mi s-ar fi spus că mergeam pur şi simplu să mă arunc în ghearele unui dictator damnat…

— Permiteţi! Avansaţi cam mult! Nu ştiţi nimic sigur!

— Aceste lucruri ce sunt!

— Ah?!

Imediat Hilary adăugă.

— Sunt foarte mulţumită că mă aflu aici.

El o privi puţin ironic.

— Da, reluă ea, roşind uşor. Sunteţi atât de amabil şi atât de comun!

Peters surâse amuzant.

— Obişnuit? În ţara mea, asta sună mai degrabă a idiot, ştiaţi?

— Ştiţi bine că nu asta am vrut să spun, ci că sunteţi, pur şi simplu, ca toată lumea… Nu mi-o luaţi în nume de rău! Vreau să spun…

— Că sunt un om normal, am înţeles, am înţeles bine. Geniile, în general, v-aţi săturat de ele, aşa-i?

— Exact. Şi apoi, de când ne aflăm aici, v-aţi schimbat… Eraţi acru, plin de ură…

Faţa americanului se înnegri.

— Vă înşelaţi! această ură mai există, este însă ascunsă. Sunt mereu capabil de ură. Şi, credeţi-mă, există lucruri pe care trebuie să le urăşti!

Reuniunea anunţată de domnişoara Jennson avu loc în marea sală de conferinţe, după cină.

Asistau toţi cei care trăiau în Unitate cu excepţia celor care s-ar putea numi personalul „muncitor”, adică: băieţii din laborator, domnişoarele din corpul de balet, servitorii şi câteva frumuseţi de meserie care duceau, într-un cartier special al unităţii o existenţă discretă, monotonă şi aurită.

Aşezată lângă Betterton, Hilary aştepta cu mare nerăbdare ca marele director să apară pe estradă. Îi ceruse lui Tom informaţii asupra personalităţii quasi mistice, dar răspunsul o decepţionase.

— Este un tip formidabil. Nu l-am văzut decât de două ori. Simţi imediat că este cineva! Şi de ce nu aş spune-o aşa?

După felul reverenţios în care auzise vorbindu-se despre acest important personaj pe domnişoara Jennson şi pe alţii, Hilary îşi făcu despre el o imagine destul de clară. Îl vedea mare, cu o barbă blondă, îmbrăcat tot în alb. La sosirea lui, fu surprinsă să constate că era mai degrabă de talie mică şi construit solid. Cam de vreo patruzeci de ani, brunet, cu părul negru, lipsit de distincţie şi putea foarte bine să treacă un cumsecade om de afaceri din Midlans. Nimic nu-i dezvăluia naţionalitatea! Se exprima perfect în trei limbi: engleză, franceză, germană, trecând cu uşurinţă de la una la alta, fără a repeta în mod exact ceea ce se spunea anterior.

— Înainte de toate, spuse el, permiteţi-mi să urez un bun venit noilor colegi sosiţi la noi în ultimul timp.

Avu pentru fiecare dintre ei cuvinte elogioase. Vorbi apoi despre Unitate, despre ceea ce reprezenta ea, despre ceea ce era şi despre ceea ce trebuia să devină în viitor.

Încercând mai târziu să-şi aducă aminte cuvintele pe care el le folosise, Hilary descoperi că era perfect incapabilă să le regăsească. Sau, mai degrabă, dacă le regăsea, i se păreau că se goliseră de sensul lor între timp. Nu mai erau fraze încărcate de înţelepciune, suculente, ci de lucruri comune, de o ridicolă platitudine.

Hilary îşi aminti că una dintre prietenele sale, care trăise în Germania în anii de dinainte de război, îi povestise că avusese într-o zi curiozitatea de a asista la o reuniune a acestui imbecil de Hitler şi că-l ascultase răvăşită şi emoţionată până la lacrimi. A doua zi, ea a: citit discursul: gândirea era slabă, forma şi mai mult încă. Hilary îşi mărturisi că, probabil, fusese victima vreunui sortilegiu de acelaşi, gen. Fără să-şi dea seama se lăsase prinsă de elocvenţa directorului…

Exprimându-se fără nici o emfază, în cuvinte foarte simple, el vorbi mai întâi despre tineret. Despre tineret ca viitor al omenirii.

— Domnia banului se termină. Astăzi, viitorul este în mâinile tinerilor, iar ora inteligenţei a sosit! Puterea nu mai stă în bogăţiile acumulate, ci în creierul chimiştilor, fizicienilor, medicilor. În laboratoare au loc lucrări care conferă putere! Puterea de a distruge! Aceea care permite să se spună: „Înclinaţi-vă, sau nu veţi mai fi!” Această putere nu trebuie să fie a unei naţiuni sau alteia! Ea aparţine celor care o creează. Şi tocmai acest lucru justifică existenţa Unităţii! Veniţi din toate colţurile lumii! Aduceţi cu voi, nu numai cunoştinţele voastre ştiinţifice, puterea voastră creatoare dar şi tinereţea! Aici, nimeni nu are mai mult de patruzeci şi cinci de ani, când va veni timpul vom crea un trust, Trustul Creierelor, iar viitorul ne va aparţine.

Vom comanda capitaliştilor, regilor, armatelor, întregii omeniri. Vom dărui lumii Pax Scientifica!

El urmă, ascultat cu patimă de un auditoriu căruia magia verbului său îi anula toate facultăţile critice. Discursul terminat, Hilary părăsi sala datorită unei profunde emoţii. În jurul ei, ochii străluceau neobişnuit.

Andy Peters o luă pe Hilary spre ascensoare.

— Veniţi pe terasă! Avem nevoie de aer!

Ea îl urmă. Peters aşteptă să ajungă în grădină pentru a putea vorbi. După ce respiră îndelung aerul nopţii spuse:

— Ne face bine!

Făcură câţiva paşi pe sub palmieri. Hilary era tot tăcută. El o scutură cu politeţe.

— Ei, Olive, nu vă reveniţi?

Ea suspină.

— Adunaţi-vă, ce dracu! reveniţi pe pământ! Vi s-au administrat câteva recipiente cu gaz otrăvit, dar, când vă veţi reveni în fire, veţi realiza că n-a făcut decât să-şi bată joc! Toate aceste baliverne nu au nimic inedit.

— Totuşi, acest ideal despre care directorul a vorbit…

— Lăsaţi să cadă idealul şi priviţi faptele! Tinereţe şi inteligenţă! Iată programul! Ia-ţi văzut pe reprezentanţii „tinereţii şi inteligenţei”? Helga Needheim, o egoistă murdară! Torquil Ericsson, un visător treaz! Barron care-şi punea bunica în cui pentru a-şi cumpăra eprubete! Şi chiar eu însumi, un tip obişnuit, cum a-ţi spus-o, capabil să se descurce cu un microscop, dar care nu ar putea pretinde că face să meargă un compartiment şi, pe bună dreptate, întreaga lume! mai este şi soţul dumneavoastră, care e cu nervii la pământ şi care moare de teama. Vă vorbesc de cei pe care îi cunoaştem mai bine, dar şi ceilalţi sunt la fel, cel puţin toţi cei pe care i-am întâlnit. În mare există genii, tipi care-şi cunosc admirabil trucul, dar pe care nu-i văd deloc în rolul de Stăpân al Universului! Să fim serioşi, vreţi şi conveniţi că am auzit o frumoasă colecţie de prostii şi inepţii!

Hilary se aşează pe o bancă de ciment şi-şi trecu mâna peste frunte.

— Cred că aveţi dreptate. Totuşi… credeţi că este sincer?

— Sincer sau nu, cu ce schimbă situaţia acest fapt? În final este acelaşi lucru. Este tot un nebun care se dă drept Bunul Dumnezeu.

— Poate fi aşa. Totuşi, el nu vorbeşte fără un oarecare bun simţ.

— Tocmai de aceea este periculos! Altfel nu ar stăpâni oamenii. În seara asta a trebuit să mă convingă! Şi v-a convins şi pe dumneavoastră! Dacă nu v-aş fi răpit pentru a vă aduce aici…

Schimbând brusc tonul, adăugă:

— Poate m-am înşelat. Ce va spune Betterton? Va găsi că e bizar, desigur.

— Nu cred. Nu-şi va da nici măcar seama.

— Scuzaţi-mă. Trebuie să fie teribil să-l vezi cum se rostogoleşte pe pantă…

— Trebuie să plecăm de aici! Trebuie! spuse ea ridicând privirea către el.

— Vom pleca!

— Nu e prima oară când o spuneţi… Şi am rămas tot în acelaşi punct.

— Eroare, draga mea. Am lucrat…

Ea îl privi surprinsă.

— Nu e încă vorba de un plan de evadare, relua el, ci numai de punere în mişcare. Sunt aici mulţi nemulţumiţi, chiar mult mai mulţi decât şi-ar putea închipui Herr Direktor. În principal, în personalul de jos. Banii, luxul, femeile, nu reprezintă totul! Vă repet, Olive, vă voi scoate de aici.

— Şi pe Tom?

— Ascultaţi-mă şi credeţi ce spun! Tom ar face mai bine să rămână pe loc. Aici riscă mai puţin decât oriunde în altă parte, adăugă el după o scurtă ezitare.

— Riscă mai puţin?

— Am zis bine, ceea ce am spus.

— Nu înţeleg, insistă ea. Tom nu este… Nu vreţi să spuneţi că n-ar mai avea judecata întreagă?

— Nici vorbă! Este obosit, deprimat, dar sunt sigur că este la fel se sănătos mintal pe cât putem fi şi noi.

— Atunci, de ce afirmaţi că riscă mai puţin aici?

— Într-o colivie eşti în siguranţă, zise el foarte lent.

— Nu mai spuneţi asemenea lucruri! N-o să vă lăsaţi convins că e mai bine aici! Când eşti în închisoare, revolta este o datorie! Trebuie să-ţi doreşti libertatea!

— Ştiu, dar…

— Tom, pot să v-o garantez, vrea să evadeze. O vrea cu disperare.

— Se poate ca Tom să nu ştie unde este adevăratul său interes.

Hilary îşi aminti de ceea ce Tom o făcuse să înţeleagă. Dacă ar fi livrat informaţii care puteau fi considerate secrete de stat, legea permitea să fie urmărit şi condamnat. Desigur, la asta făcea aluzie Peters. Dar, în ochii lui Hilary chiar şi închisoarea era de preferat Unităţii.

— Trebuie neapărat ca şi Tom să plece de aici, spuse ea ferm.

— Cum vreţi! Răspunse el. V-am prevenit. Dar pe dracu, nu înţeleg de ce-i purtaţi atâta interes.

Ea îl privi cu stupoare. Pe buze îi veneau cuvintele pe care nu putea să le pronunţe. Putea să-i spună că Tom nu însemna nimic pentru ea, că ea nu veghea asupra lui decât pentru că se simţea legată printr-o promisiune făcută unei muribunde şi că, dacă există cineva pe care să-l iubească, acela nu era Tom, ci el, Andrew?

— Deci, aţi petrecut câteva momente agreabile în compania fermecătorului american?

Cu aceste cuvinte o primi Tom Betterton pe Hilary când intră în cameră. El fuma, lungit pe patul său. Ea roşi.

— Am ajuns aici împreună, răspunse ea şi vedem la fel multe lucruri.

El începu să râdă.

— Dar nu îţi fac nici un reproş!

Apoi, privind-o pentru prima dată cu un simpatic interes, adăugă:

— Ştii că eşti foarte frumoasă Olive?

Încă de la început ea îi ceruse să i se adreseze cu prenumele soţiei lui.

— Foarte frumoasă, continuă el, în timp ce o examina cu privirea. Altă dată mi-aş fi dat seama pe loc. Dar acum, aceste lucruri, se pare că nu le mai sesizez.

— Poate e mai bine aşa!

— Poate. Totuşi, altădată eram un om ca toţi oamenii. Dumnezeu mai ştie ce am devenit acum!

— Să vedem Tom, ce nu merge? Trebuie să-mi spui, adăugă ea aşezându-se lângă el.

— Ţi-am mai spus-o. Nu reuşesc să-mi concentrez gândirea. Ca om de ştiinţă, sunt spălat. Această închisoare…

— Dar ceilalţi, majoritatea dintre ei cel puţin, rezistă, ţin piept!

— Ei reacţionează altfel decât mine, asta-i tot!

Urmă o tăcere.

— Ceea ce îţi lipseşte, reluă ea, este un prieten, unul adevărat!

— II am pe Murchinson, deşi este destul de închis. Şi, de puţin timp, pe Torquil Ericsson.

— Ericson?

Ea păru contrariată.

— Da. Este un tip extrem de strălucitor. Aş da mult să fiu la fel de inteligent ca el!

— Eu, spuse Hilary, îl găsesc ciudat. Îmi provoacă puţină teamă.

— Torquil? Un tânăr care este blândeţea însăşi! Un copil, din multe considerente. Nu cunoaşte nimic din ceea ce este pe lume…

— Posibil! Dar mă înspăimântă!

— Sunt nervii care cedează Olive!

— Va veni şi asta, desigur, dar nu am ajuns încă acolo. Crede-mă Tom, fereşte-te de Torquil Ericsson!

El o privea oarecum stupefiat.

— Dar de ce, Olive?

— Nu ştiu, spuse ea. O idee pe care o am…

Capitolul XVII

Leblanc înălţă din umeri.

— Au părăsit Africa, este sigur!

— Nu tocmai sigur!

— Să spunem, probabil. După toate informaţiile pe care le avem cunoaştem destinaţia lor definitivă! Suntem de acord asupra acestui punct!

— Dacă călătoria lor trebuia să se termine unde gândim noi, de ce să plece în Africa? Europa era mai indicată.

— Exact. Dar mai e un alt aspect al chestiunii. Am putea să ne închipuim vreodată că joncţiunea lor ar fi avut loc în Africa şi că de acolo şi-au luat zborul?

— Nu mi se pare prea convingător.

Insistând cu amabilitate, Jessop continuă:

— În plus, numai un avion mic putea să aterizeze pe un teren ca acesta. I-ar mai fi trebuit carburant pentru a putea traversa Mediterana şi oricare ar fi fost locul unde ar fi făcut plinul, i-am fi descoperit urma.

— Oamenii noştri au căutat peste tot.

— Cei care operează cu calculatoarele Geiger nu pot să nu ajungă la un rezultat. Numărul aparatelor de examinat nu este atât de mare. O urmă de radioactivitate şi aparatul este identificat…

— Cu condiţia ca agentul dumneavoastră să fi putut să vă urmeze instrucţiunile.

Jessop nu voia să-şi piardă încrederea.

— Vom reuşi, spuse el. Mă întreb, totuşi…

— Ce anume?

— Am presupus că ei urcau spre nord, spre Mediterană. Şi dacă s-au îndreptat spre Sud?

— Unde ar fi mers? Nu se află prin zonă decât munţii Haut Atlas şi dincolo de ei, nisipurile deşertului!

— Domnule, îmi juraţi că vă ţineţi promisiunea? Voi avea o staţie de benzină în America, la Chicago? Este sigur?

— Este sigur Mohhamed. Cu condiţia, desigur, ca să ieşim de aici.

— Succesul depinde de voinţa lui Allah!

— Atunci, să sperăm că Allah vrea ca tu să ai o staţie de benzină la Chicago. De fapt, de ce Chicago?

— Domnule, fratele soţiei mele a plecat în America şi are o staţie de benzină la Chicago. Şi eu să rămân, până la sfârşitul zilelor mele, într-o ţară înapoiată? Nu-mi lipseşte nimic aici, dar nu este viaţa modernă, nu este America!

Peters privi gânditor la interlocutorul său, un negru cu chip frumos în lunga sa robă albă.

— Nu ştiu dacă decizia ta este înţeleaptă, spuse el, dar îmi menţin promisiunea. Fireşte, dacă suntem descoperiţi…

Mohhamed surâse, arătându-şi între buzele sale groase, două rânduri de dinţi minunaţi de un alb strălucitor.

— Pentru mine va însemna moartea, cu siguranţă. Pentru dumneavoastră, domnule, nu este sigur, dumneavoastră sunteţi o valoare!

— Se omoară destul de uşor aici, nu-i aşa?

Mohhamed ridică din umeri cu dispreţ.

— Moartea este un lucru atât de mărunt! Şi ea este tot după voinţa lui Allah!

— Ştii ce ai de făcut?

— Ştiu domnule. Cum cade noaptea, vă conduc pe terasă. Trebuie să pun în camera dumneavoastră haine asemănătoare cu ale mele şi cu ale celorlalţi servitori. După care, vom urma alte instrucţiuni.

— Perfect! Acum, du-mă jos! S-ar putea ca cineva să remarce că de câtva timp ascensorul nu face decât să urce şi să coboare.

Se dansa. Andy Peterson valsa cu domnişoara Jennson. O ţinea strâns lipită de pieptul lui şi-i vorbea la ureche.

Trecând prin apropierea lui Hilary îi surâse, făcându-i cu ochiul într-o manieră totalmente lipsită de distincţie. Hilary, care-şi muşcă buza pentru a nu izbucni în râs, îşi întoarse cu vioiciune capul, pentru a privi aiurea. De cealaltă parte a sălii zări pe Tom Betterton, care discuta cu Torquil Ericsson.

— Îmi acordaţi acest dans, Olive?

Era Murchinson.

— Desigur, Simon!

— Vă previn că nu sunt un campion…

Hilary făcea eforturi ca partenerul său să n-o calce pe picioare.

— Aveţi o rochie frumoasă!

Olive surâse. Nu numai că Murchinson dansa prost, consumându-se inutil, dar şi conversaţia sa părea dintr-un roman de altădată.

— Găsiţi? întrebă ea. Sunt mulţumită că vă place.

— De aici o aveţi?

— Fireşte.

Murchinson suflă puţin, dar era prea educat pentru a întrerupe dialogul.

— Trebuie să recunoaştem, reluă el, că suntem foarte bine trataţi. I-am spus-o şi Biancăi, în ciuda asigurărilor sociale, englezii pot să ne invidieze. Nici un fel de grijă în privinţa banilor, nici un impozit, nici o chirie, nici o cheltuială cu întreţinerea! Nici o grijă casnică pentru o femeie, toate acestea înseamnă o viaţă de vis.

— Crezi că este părerea Biancăi?

— La început n-a prea mers! Dar, acum că se ocupă de două trei comitete şi organizează conferinţe, merge mai bine. Ea regretă că aceste iniţiative vă interesează mai puţin decât spera ea…

— Nu am avut niciodată gusturi moderne.

— Am înţeles. Dar trebuie ca femeile să se distreze, să se ocupe de ceva. Femeia modernă nu trebuie să rămână inactivă. Ştiu de altfel că Bianca şi dumneavoastră aţi făcut

un mare sacrificiu venind aici. Nu sunteţi savanţi, mulţumesc lui Dumnezeu!… îi spuneam ieri Biancăi despre dumneavoastră: „Dă-i doamnei Olive timpul să se obişnuiască” Trebuie să-ţi însuşeşti modul de viaţă de aici. La început încerci senzaţia de a fi închis, s-ar putea spune ca este vorba de puţină claustrofobie. Dar toate astea trec!

— Credeţi?

— Mai mult sau mai puţin repede. Există oameni care nu se obişnuiesc. Tom pare neliniştit. De fapt, unde este el în seara asta, acest brav Tom? Ah, iată-l acolo, cu Ericsson! Devin inseparabili cei doi. Regret. Vreau să spun că nu aş fi crezut că ar exista între ei atâtea afinităţi…

Soţul dumneavoastră pare că l-a cucerit pe tânărul Torquil, acesta îl urmează peste tot.

— Deja am remarcat şi mă întreb ce urmăreşte.

— Presupun că vrea pur şi simplu să-şi exprime teoriile sale. Asta-l linişteşte. Pentru el, eu nu sunt decât un auditoriu dificil. Ştiţi că nu posedă o engleză perfectă. Tom îl ascultă cu răbdare şi vreau să cred că înţelege ce i se povesteşte.

Dansul se sfârşise. Andy Peters îi ceru lui Hilary să-i acorde următorul dans.

— Am remarcat că aţi dovedit spirit de sacrificiu, spuse el. Cred că v-a călcat pe bătături.

— Nici chiar aşa. Mă feream.

— M-aţi văzut la datorie?

— Cu Jennson?

— Da. Pot sa spun, fără falsă modestie, că în acest sector particular, m-am impus în mod strălucit. Aceste fete urâte, slabe şi mioape răspund pe loc atunci când li se aplică tratamentul corespunzător.

— Dădeaţi impresia că sunteţi foarte îndrăgostit de ea.

— Trebuia! Ea poate să ne facă mari servicii, dacă ştim s-o manevrăm. Aici, ea este la curent cu toate. Astfel m-a informat că mâine se aşteaptă vizita câtorva persoane

importante: medici, înalţi funcţionari guvernamentali, poate miniştri şi doi sau trei clienţi foarte bogaţi…

— Vă gândiţi că am avea vreo şansă de…

— Nu, Olive. E mai bine să nu ne facem iluzii. Vom şti numai cum au loc vizitele şi, cu prima ocazie, vom găsi mijlocul de a face ceva. Cât de mult o voi avea în mână pe Jennson, voi obţine de la ea tot felul de informaţii, dintre care unele pot fi preţioase.

— Ce ştiu aceşti oameni care vor veni?

— Despre noi… vreau să spun despre Unitate? Nimic altceva. Cel puţin asta am înţeles eu. Ei vor veni pentru a inspecta centrul medical şi laboratoarele de cercetare. Deoarece s-au îngrijit să construiască Unitatea ca un labirint, este greu să-ţi faci o ideea asupra dimensiunilor sale şi poţi să vizitezi o parte a sa fără să bănuieşti pe cele care ne sunt ascunse. Cred că există pereţi glisanţi care permit izolarea cartierului nostru.

— Totul pare incredibil»?

— Da. Spuneam că nu este posibil, că trebuie să fie un vis. Printre alte lucruri ciudate aţi remarcat că nu se află aici şi copii? Din fericire, de altfel… Trebuie să vă felicitaţi că nu aveţi.

Ei dansau de câteva momente. Hilary închise pleoapele. La acest gest, ca şi la brusca încordare a corpului tinerei femei, Andy înţelese că spusese un cuvânt nefericit.

— Iertaţi-mă, spuse el.

Ei părăsiră pista de dans şi se aşezară într-un colţ al sălii.

— Sunt dezolat, reluă el. V-am supărat, nu-i aşa?

— Nu aveţi de unde să ştiţi… Am avut o fetiţă, a murit…

— Aţi avut o fetiţă? spuse el foarte surprins. Credeam că Betterton şi dumneavoastră nu sunteţi căsătoriţi decât de şase luni!

Hilary îşi simţi obrajii aprinzându-se.

— Exact! Primul meu mariaj s-a terminat printr-un divorţ…

— Înţeleg…

După o scurtă tăcere el adăugă:

— Cel mai chinuitor lucru aici este faptul că nu ştii nimic despre trecutul oamenilor cu care trăieşti! Atunci mergi, mergi şi, fireşte, gafezi! Oricât de caraghios s-ar părea, nu ştiu nimic despre dumneavoastră!

— Acelaşi lucru pot să-l spun şi eu. Nu ştiu unde aţi crescut, nici cine sunt părinţii dumneavoastră, nici…

— Vă voi informa. Am crescut într-un mediu ştiinţific şi aş putea spune că biberoanele mele au fost eprubetele. Acasă nu erau decât savanţi. Eu făceam excepţie. Geniul era aiurea.

— Unde, mai precis?

— O fată. Extrem de strălucitoare. Ea ar fi fost o altă Mărie Curie.

— Ce a devenit ea?

Pe un ton răspicat el spuse:

— A murit.

Hilary gândi că era vorba despre o tragedie de război;

— Ai iubit-o mult?

— Mai mult decât orice pe lume.

Însufleţindu-se, el continuă.

— Dar să lăsăm asta! Ne ajung grijile noastre de acum! Să-l privim pe amicul nostru norvegian! În afară de ochi, s-ar spune că este de lemn! Foarte rigid, foarte sec! Ca şi cum ar fi tras prin inel.

— Deoarece este înalt şi subţire!

— Nu este chiar atât de înalt. Are talia mea: 1,78 – 1,80 metri nu mai mult!

— Talia, este înşelătoare! Ca şi semnalmentele din paşaport. Mi-l închipui pe cel al lui Ericsson: 1,80 metri, păr blond, ochi albaştri, faţă alungită, nas mijlociu, gură obişnuită. Dacă aş adăuga ceea ce nu se găseşte în paşapoarte, că vorbeşte corect engleza, dar cu un pronunţat accent străin, nu ar fi suficient pentru a vă face o idee cu adevărat exactă despre el, aşa cum este în realitate! Dar ce aveţi?

— Nimic.

Ficsându-l, ea-l privea pe Ericsson, care se afla la celălalt capăt al sălii. Semnalmentele care i se dăduseră nu erau numai ale lui Ericsson, ci şi ale lui Boris Glydr! Corespundeau, aproape cuvânt cu cuvânt, cele pe care Jessop i le dăduse! Să fi fost acesta motivul pentru care nu se simţea în largul ei cu Ericsson?

Brusc, se întoarse spre Andy.

— Acest Ericsson, nu ar putea fi altul?

Andy surâse puţin surprins.

— Cine aţi vrea să fie?

— Nu ştiu. Ar putea fi cineva care se dă drept Ericsson.

Nemulţumirea se citea pe chipul lui Peters.

— Greu de spus. Ericsson este un savant autentic, este recunoscut.

— Aici nimeni nu pare să-l fi întâlnit vreodată mai înainte. De altfel, ar putea fi Ericsson, dar şi oricare altul!

— Un tip care ar fi avut o viaţă dublă? Este posibil, dar, după părerea mea, puţin probabil.

— Trebuie să aveţi dreptate. Este puţin probabil!

Hilary admitea această părere doar cu vârful buzelor. Ericsson nu era Boris Glydr. Dar atunci, de ce Olive Betterton ţinea atât de mult să-i facă cunoscut lui Tom că trebuie să se ferească de Boris? Ea ştia desigur că Boris era pe drum, că se îndreptă spre Unitate. Deci, în privinţa bărbatului care se dăduse la Londra ca fiind Boris Glydr, nimic nu dovedea că era într-adevăr Boris Glydr! Ar fi putut foarte bine să fie Torquil Ericsson. Practic, cei doi bărbaţi aveau aceleaşi semnalmente. În plus, chiar de la sosirea sa în Unitate, Ericsson nu se ocupa decât de Tom. Personajul era periculos. Hilary nu se îndoia de asta. De altfel, privirea ştearsă a ochilor îl trăda…

Dansul încetase şi toate capetele s-au întors spre estrada orchestrei pe care tocmai apăruse doctorul Nielson, reprezentant şi purtător de cuvânt al direcţiunii. Se aşeză

în spatele microfonului, cerând să fie linişte pentru a face un anunţ, după care spuse:

— Doamnelor, dragii mei prieteni, dragii mei colegi: Veţi petrece ziua de mâine în clădirile aşa-zisei Aripi-de-urgenţă. Un apel va avea loc la ora 11 dimineaţa, în sala de conferinţe. Direcţiunea regretă măsurile pe care este obligată să le ea, dar acestea nu vor fi aplicate decât timp de 24 de ore. Mici afişe expuse în locuri obişnuite vă vor furniza detalii suplimentare. Salută şi se retrase surâzând. Orchestra reîncepu să cânte.

Andy Peters se ridică.

— O voi ataca din nou pe Jennson. Sunt curios să aflu ce este cu această Aripă de urgenţă.

Hilary îl lăsă să se îndepărteze fără să spună un cuvânt. Ea se gândea la cu totul altceva.

Era oare posibil ca Tourquil Ericsson să nu fie altul decât Boris Glydr?

A doua zi la ora 11:00, toată lumea se adunase în marea sală de conferinţe. Fiecare, după ce răspunsese la apel, pornea la drum. Culoarele se succedau unele altora, având curbe imprevizibile, Hilary, care mergea lângă Peters, remarcă faptul că acesta avea în căuşul mâinii o busolă minusculă.

— Aş dori să ştiu măcar atât, spuse el dintr-o suflare, dacă mergem spre nord sau spre sud. Pentru moment, acest detaliu nu ne ajută să progresăm, dar e posibil să ne servească cândva.

Se opriră în faţa unei uşi. Peters îşi scoase din buzunar etuiul cu ţigări. Vocea lui Van Heidem se auzi imediat:

— Nu fumaţi, vă rog! Vi s-a cerut deja acest lucru.

— Scuzaţi-mă! spuse Peters.

Îşi păstră etuiul în mână şi începură să meargă mai departe.

— Da, îi spuse Peters cu o voce care abia se auzea, dar ca o turmă în, care se află şi oi turbate…

Hilary îi zâmbi.

Coloana se împărţi în două grupuri: bărbaţii spre dreapta, femeile spre stânga; şi unii şi alţii spre nişte camere care te făceau să gândeşti la saloanele de spital. Perdele din material plastic asigurau o izolare relativă fiecărui pat. Lângă pat se afla şi un micuţ dulap.

— E foarte simplu, spuse domnişoara Jennson, dar acceptabil. Acolo în spate se află duşurile. Dincolo de această uşă se află sala comună. Nu peste mult timp ne vom reuni cu toţii acolo. Locul nu era deloc dezagreabil. Se aflau cărţi, un bar şi fotolii. Ziua trecu în mod plăcut, întreruptă de o proiecţie cinematografică pe un ecran portabil. Sala era luminată „a giorno”, astfel încât nu se prea remarca faptul că nu era prevăzută cu ferestre. Spre seară se aprinseră câteva becuri suplimentare, care modificară calitatea luminii.

— Nu-i rău! Remarcă Peters. În acest mod îţi dai mai puţin seama că eşti închis.

Hilary se gândea cu disperare la neputinţa lor, a tuturor. Nu departe de ei se găseau oamenii veniţi din lumea unde trăiai liber. Era imposibil să comunici cu aceştia! Ca întotdeauna, „Ei” se gândeau la toate!

Peters se afla lângă domnişoara Jennson. Hilary propuse familiei Murchinson o partidă de bridge. Tom Betterton refuză să joace, însă doctorul Barron acceptă să fie al patrulea.

Spre marea sa surpriză, Hilary prinse plăcerea jocului.

Era ora 11:00, când se termină a treia rundă. Ea şi doctorul Barron câştigaseră.

— M-am simţit foarte bine, spuse ea.

Îşi privi ceasul şi adăugă:

— Este târziu. Presupun că înaltele personalităţi au şi plecat. Numai să nu petreacă noaptea aici!

— Nu ştiu, spuse Simon Murchinson. Îmi închipui că se află printre ei şi unul sau doi specialişti care vor ţine să rămână. În orice caz, mâine la prânz, vor fi cu toţii plecaţi.

— Şi abia atunci vom fi repuşi în circulaţie?

— Da. Nu va fi însă prea devreme! Toată această trambalare va da peste cap lucrurile…

Bianca se ridică. Hilary o urmă. Urară noapte bună celor doi bărbaţi şi se îndreptară spre dormitor. Bianca mergea înainte, spre sala acum slab luminată. Hilary simţi o mână care se aşează pe antebraţul său. Se întoarse. Un servitor negru, care se afla în faţa ei, îi spuse în franceză:

— Vreţi să mă urmaţi, doamnă?

— Să vă urmez? Pentru a merge unde?

— Vă rog, doamnă!

Negrul vorbise foarte încet. Hilary îl privi, ezitând în privinţa a ceea ce trebuia să facă. Bianca dispăruse. În sală, cele câteva persoane care rămăseseră discutau, fără să-i dea nici cea mai mică atenţie. Din nou, negrul o prinse de braţ.

— Veniţi, doamnă!

Ea avu o ultimă ezitare, dar se supuse. Negrul avansa în faţa ei la câţiva paşi. Observă că era mai bine îmbrăcat decât ceilalţi servitori indigeni. Roba sa avea minunate broderii de aur.

Trecură printr-o uşiţă care dădea într-un lung culoar. O clipă ea încercă să se orienteze… Renunţă imediat, punând o întrebare ghidului său care păru să nu audă. El se opri în sfârşit, în faţa unui perete complet alb şi apăsă pe un buton pe care ea nu-l văzuse. Un panou alunecă lăsând privirii cabina strâmtă a unui ascensor în care intrară. Unde mă conduceţi? întrebă ea îndată ce ascensorul începu să urce.

— La Stăpân, doamnă. Este o mare onoare.

— Vreţi să spuneţi „director”?

— La Stăpân, doamnă!

Ascensorul se opri. Negrul deschise uşa. Ea ieşi din cabina. Încă un lung culoar şi apoi o uşă. El bătu. Li se deschise din interior. Un alt servitor indigen şi el îmbrăcat cu aceeaşi somptuozitate – o robă albă şi broderii de aur – se înclină în faţa lui Hilary şi-i făcu un semn să-l urmeze.

În spatele lui, ea traversă o anticameră, decorată luxos în stil oriental. Servitorul îndepărtă o perdea. Hilary avansa un pas. Încăperea în care ea pătrundea era discret luminată. Nu văzu, mai întâi, decât covoarele în culori calde care atârnau de-a lungul pereţilor. Ea observă apoi o măsuţă joasă şi, în spatele ei, aşezat pe un divan, un personaj pe care-l privi tulburată, ca şi cum ar fi înşelat-o. Bătrânul său chip palid şi ridat îi surâdea.

Era domnul Aristides!

Capitolul XVIII

— Luaţi loc, scumpă doamnă.

Cu mica sa mână uscată şi osoasă, domnul Aristides îi arătă lui Hilary un al doilea divan, foarte aproape de al său. Ca într-un vis, ea se aşeză. El avu un râs gutural.

— Sunteţi surprinsă, nu-i aşa? Nu vă aşteptaţi să mă găsiţi aici?

— Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la asta…

Ea nu minţea, dar îşi revenise deja din uimire. Această lume ireală în care trăia de câteva săptămâni, ei bine, era într-adevăr ireală. Ireală, această Unitate care era altceva decât pretindea să fie. Ireală era şi acest Herr Direktor care nu se afla acolo decât pentru a masca adevărul. Adevărul era aici, în misterul acestui decor oriental. Era acest bătrân care râdea cu blândeţe. Cu domnul Aristides în tablou totul căpăta sens. Asta era realitatea. Cea mai dură, cea mai implacabilă, cea mai feroce.

— Acum, spuse ea, înţeleg… Aici vă aparţine totul?

— Da, doamnă.

— Şi directorul? Aşa zisul director?

— Există, declară domnul Aristides. Îl plătesc foarte scump.

Domnul Aristides trase câteva fumuri din ţigară. Hilary păstră tăcerea.

— Sunt un filantrop, reluă el. Aşa cum ştiţi, sunt bogat. Foarte bogat, poate omul cel mai bogat din lume. Consider că imensa mea avere mă îndatorează în faţa omenirii. De

aceea, am fondat în acest colţ pierdut al globului o colonie de leproşi şi un centru de cercetări microbiene. Anumite tipuri de lepră sunt curabile. Altele au rezistat, chiar şi până astăzi, la toate tratamentele, dar nu încetăm să muncim, având chiar şi rezultate bune. Malaria nu e deloc dintre acelea care se transmite cu uşurinţă. Este mai puţin contagioasă decât, de pildă, variola, tifosul sau ciuma. Totuşi, când vorbeşti oamenilor dintr-o colonie de leproşi, ei simt un fior strecurându-li-se pe spate. Supravieţuirea unei frici milenare, la care se face aluzie în Biblie. Această frică mi-a servit.

— Datorită ei se află aici această colonie de leproşi.

— Da. Avem şi un centru de cercetare asupra cancerului, precum şi specialişti care se ocupă de tuberculoză. În ceea ce priveşte studiile asupra virusurilor microbiene, deşi este un obiectiv pur medical nu aş putea afirma că ele tind cu toatele să amelioreze soarta omenirii. Orice s-ar spune, suntem periodic vizitaţi de savanţi eminenţi, chimişti, medici, chirurgi. Chiar astăzi, după cum ştiţi, avem o vizită. Clădirile sunt astfel construite încât o mare parte a lor rămân invizibile, chiar şi pentru un aviator care nu poate decât s-o survoleze, fără măcar să-i bănuiască existenţa. Laboratoarele noastre cele mai secrete sunt instalate în galerii săpate în rocă. Nu uitaţi, de altfel, că sunt în afara oricărei bănuieli.

Adăugă surâzând:

— Sunt atât de bogat!

— Dar, întrebă Hilary, de ce această dorinţă de distrugere?

— Această dorinţă de distrugere, doamnă? Mă judecaţi greşit! Nu vreau să distrug nimic.

— Atunci, nu înţeleg.

— Sunt, reluă domnul Aristides, un om de afaceri şi un colecţionar. Când aduni o avere pe care nu mai ştii cum s-o foloseşti, începi să colecţionezi. Am început cu obiecte: tablouri, ceramică, timbre. Dar vine o zi când o colecţie, oricare ar fi ea, să nu mai fie susceptibilă de a fi îmbogăţită.

Am constatat acest lucru cu diferite ocazii, fapt pentru care m-am hotărât să colecţionez inteligenţe!

— Inteligenţe?

— Da. Este foarte interesant, credeţi-mă! Încetul cu încetul, adun aici cele mai mari creiere din întreaga lume, creiere tinere, acelea care sunt bogate în promisiuni şi posibilităţi. Într-o bună zi naţiunile vor realiza cu stupoare că toţi savanţii sunt bătrâni şi epuizaţi, că toate inteligenţele tinere ale globului se află aici, sub conducerea mea. Dacă în acel moment au nevoie de un om de geniu, trebuie să mi se adreseze mie. Şi eu am să i-l vând!

Hilary ascultă stupefiată.

— Dacă înţeleg bine, întrebă ea, nu e vorba decât de o enormă operaţie financiară, nu?

Domnul Aristides râse amuzat.

— Fireşte. Altfel n-ar avea nici un sens întreaga afacere.

Hilary suspină.

— În plus, urmă el, sunt un om al finanţelor, deci, îmi fac meseria!

— Afacerea nu are cumva şi o latură politică? Nu urmăriţi să dominaţi lumea?

El ridică ambele mâini într-un gest de negare.

— Sunt prea religios pentru a dori să mă substitui lui Dumnezeu. Las această ambiţie dictatorilor. La ei este o maladie curentă. Până în prezent n-am contactat-o…

După câteva clipe de reflecţie, adăugă:

— Poate mă voi contamina şi eu, dar, din fericire, nu am ajuns încă până acolo!

— Dar, reluă Hilary, cum faceţi de-i convingeţi pe toţi aceşti savanţi să vină aici?

— Se găsesc pe piaţă, ca oricare altă marfă, doamnă, iar eu îi cumpăr. Cu bani sau altfel. Tinerii sunt adesea visători luminaţi. Ei au un ideal, convingeri. Mai sunt şi cei cărora le asiguri pur şi simplu securitatea, cei care sunt căutaţi de justiţie.

— Iată cum totul începe să se clarifice! exclamă Hilary. Acum înţeleg lucruri care m-au intrigat pe tot parcursul călătoriei.

— Concret, ce anume?

— Diversitatea însoţitorilor mei de călătorie: Andy Peters, americanul, era de stânga, lucru foarte evident. Ericsson, dimpotrivă, credea în supraom. Helga Heedheim nu-şi ascundea simpatiile sale fasciste. Cât despre doctorul Barron…

Hilary ezită.

— Banii l-au atras, spuse domnul Aristides. Barron este un cinic, care nu trăieşte decât prin lucrările sale şi care, pentru a le continua, are nevoie de sume considerabile. Sunteţi foarte inteligentă doamnă. Mi-am dat seama de acest lucru la Fez. Fiţi sigură de asta, mă aflam acolo numai pentru a observa mai bine şi am primit venirea dumneavoastră aici cu satisfacţie. Nu sunt prea multe persoane aici cu care să pot discuta. Înţelegeţi bine, nu? Aceşti savanţi, aceşti chimişti, sunt remarcabili, pot fi consideraţi chiar genii în ţara lor, dar conversaţia lor e lipsită de interes.

Adăugă gânditor:

— În ceea ce le priveşte pe soţiile lor, în general, sunt banale. Nu ţinem neapărat să le avem printre noi, aici. Nu autorizez venirea lor decât pentru o singură şi unică raţiune.

— Care?

— Atunci când nu mai reuşeşte să se achite corect de sarcină, înseamnă că gândul savantului la soţie a pus stăpânire pe el. Acest lucru este, se pare, valabil pentru soţul dumneavoastră. Betterton e considerat în lumea întreagă drept un fel de geniu. Totuşi, de când se află aici, nu a făcut decât lucruri mediocre. Mărturisesc sincer că m-a decepţionat.

— Trebuie să aveţi şi astfel de surprize! În plus, aici, oamenii sunt ca într-o închisoare. Trebuie să se revolte din

când în când, nu? Cel puţin, la început.
— Întocmai şi este firesc, în general. Inevitabil, într-o oarecare măsură. Şi pasărea pe care o închizi în colivie pentru prima oară vrea să-şi ia zborul. Dar dacă voliera este destul de încăpătoare, dacă are tot ceea ce trebuie.
— Apă, seminţe – cu timpul uită că a cunoscut vreodată libertatea.
— Mă îngroziţi! spuse Hilary cu sinceritate.
— Aceste idei, scumpă doamnă, vor sfârşi prin a vă părea foarte fireşti. Toţi aceşti oameni veniţi aici din toate colţurile lumii, având ideologii diverse, sunt, în general, decepţionaţi de ceea ce găsesc aici, fapt pentru care sunt înclinaţi spre rebeliune. În cele din urmă, ei devin cu toţii ceea ce dorim noi să fie!
— Sunteţi, sigur de acest lucru?
— În această lume, vă mărturisesc sincer, nu eşti niciodată sigur de nimic. La un procent de 95 ai totuşi o certitudine!
Hilary îşi simţea gâtul uscat. Ea spuse:
— Pe scurt, aţi realizat aici un trust de creiere?
— Nimic nu poate fi mai exact!
— Acest trust vă va permite, într-o bună zi, să furnizaţi savanţi ţării care vă va face cea mai bună ofertă?
— În linii mari, cam aşa stau lucrurile!
— Dar, ce va deveni savantul pe care l-aţi vândut dacă va refuza să lucreze pentru noul său stăpân? În acel moment va fi liber!
— E adevărat până la un anumit punct. Aţi auzit vorbindu-se de lobotomie, scumpă doamnă?
Hilary interveni:
— Este o operaţie pe creier?
— Da. Iniţial s-a recurs la ea pentru a elibera bolnavul de obsesiile sale de omucidere. După operaţie, bolnavul este vindecat, dar cu o voinţă sensibilă diminuată.
— Şi mai cred că operaţia nu reuşeşte sută la sută, nu?
— Aveţi dreptate, altădată poate, dar în prezent am făcut progrese în acest domeniu. Avem aici trei chirurgi, un rus,

un francez şi un austriac care, printr-o succesiune de operaţii delicate, pot să aducă treptat un subiect la o stare de docilitate absolută, fără ca facultăţile sale mintale să fie afectate. Omul rămâne un savant cu creierul intact şi îndrăznesc s-o confirm, numai că acceptă cu o docilitate exemplară toate sugestiile care i se fac.

— Dar este oribil!

Cu o voce blândă, el rectifică:

— Acest lucru este util! Şi, consider sub un anumit aspect, operaţia este benefică pentru pacient. Nu mai are griji, nici angoase, imaginaţia sa nu-l mai torturează, într-un cuvânt este fericit!

Hilary protestă.

— Nu mă veţi putea convinge că un om, redus astfel la o viaţă pur animalică, ar, putea să facă o muncă de creaţie de o anumită valoare.

Aristides ridică din umeri. -

— Sunteţi inteligentă, o repet şi este foarte posibil să aveţi dreptate. Vom afla mai târziu: experienţele continuă…

— Experienţele! Şi le faceţi pe oameni?

— Există întotdeauna şi inadaptabili, aceea care refuză orice colaborare. Trebuie să fie folosiţi şi ei!

Hilary îşi înfigea degetele în divanul pe care se aşezase. Acest bătrânel palid şi surâzător o îngrozea. Şi cu atât mai mult cu cât nu spunea decât lucruri rezonabile şi logice! Nu era deloc nebun. Vorbea ca un om de afaceri şi pentru el oamenii puteau foarte bine să fie transformaţi în simplu material experimental.

— Nu credeţi, deci, în Dumnezeu? întrebă ea.

El înălţă din sprâncene, ca şi cum l-ar fi şocat întrebarea.

— Cred în Dumnezeu, replică el. V-am mai spus-o, sunt credincios.

Dumnezeu mi-a dat puterea, acordându-mi averea… şi înţelepciunea.

— Aţi citit, din întâmplare, Biblia?

— Desigur, doamnă!

— Vă amintiţi ceea ce Moise şi Aaron i-au spus faraonului? „Lasă-mi poporul să plece”?

— Deci, eu sunt faraonul? Şi dumneavoastră sunteţi Moise şi Aaron la un loc? Fie! În acest moment vă gândiţi la toţi cei care sunt aici, sau faceţi aluzie la un caz particular?

— Mă gândesc la toţi!

— Vă daţi seama, scumpă doamnă, că nu poate fi vorba de aşa ceva! De ce nu vă mulţumiţi să pledaţi numai, cauza soţului dumneavoastră?

— Realitatea este că nu vă poate fi de nici un folos. Îmi închipui că v-aţi dat seama ele asta!

— M-a dezamăgit, v-am mai spus-o. Mă gândeam că prezenţa dumneavoastră îl va schimba, că va deveni strălucitul savant de ale cărei servicii am dorit să mă folosesc, dar sosirea dumneavoastră aici n-a schimbat nimic. Nu eu sunt cel care a constatat-o, asta reiese din referate. El se străduieşte, lucrează conştiincios, dar asta-i tot cam ceea ce se poate spune.

— Există păsări care nu cântă în captivitate. De ce nu şi anumiţi savanţi n-ar fi atinşi de sterilitate atunci când sunt privaţi de libertate? Ipoteza este plauzibilă.

— Nu o contest.

— Atunci admiteţi că, în cazul special al lui Tom Betterton v-aţi înşelat. Lăsaţi-l să plece!

— Foarte greu, scumpă doamnă. Încă nu a sosit momentul de a face cunoscută lumii întregi existenţa acestei organizaţii.

— Puneţi-l să jure că va ţine secretul! Va jura!

— Nu mă îndoiesc de astă. Îşi va ţine cuvântul? Este cu totul altceva!

— Sunt convinsă, că da!

— Sunteţi sinceră, dar nu uitaţi că sunteţi soţia lui. Mărturia dumneavoastră este ca şi cum n-ar fi...

Se lăsă pe pernuţe, îşi puse degetele mâinilor sale deschise unele peste altele, după care continuă cu un aer gânditor:

— Evident, dacă mi-ar lăsa o garanţie, nu s-ar putea spune că nu şi-ar ţine limba!

— Ceea ce înseamnă?

— Că dacă dumneavoastră aţi rămâne aici, afacerea s-ar putea aranja. Ce spuneţi?

Ea-l privi, dar el nu putea ghici imaginile ce defilau prin faţa ochilor tinerei femei. Se revedea într-un salon de spital, aşezată la căpătâiul unei femei agonizând. Şi lângă Jessop. Ea-şi rememora instrucţiunile pe care acesta i le dăduse. Misiunea cu care o însărcinase nu ar putea fi considerată realizată, dacă Tom Betterton nu şi-ar căpăta libertatea, chiar dacă ar trebui să şi-o sacrifice pe a sa? Ea avea un avantaj, pe care nu-l putea bănui, asupra lui Aristides. Acesta îşi imagina, desigur, că ea era soţia lui Thomas Betterton…

Îşi ridică capul şi-l privi drept în ochi pe bătrânul domn.

— Aş putea fi de acord cu propunerea pe care mi-o faceţi.

— Sunteţi, scumpă doamnă, o soţie curajoasă, devotată şi iubitoare. Sunt calităţi de apreciat. Vom mai vorbi despre toate astea!

Hilary îşi ascunse faţa în mâini.

— Mă torturaţi! Nu mai pot!

Vocea bătrânului deveni extraordinar de blândă, aproape mângâietoare.

— Să vedem, micuţă doamnă, liniştiţi-vă şi nu mai puneţi totul la inimă. Astă seară mi-am oferit plăcerea de a vă informa asupra a ceea ce aş dori să realizez aici. Am dorit să văd cum reacţionează o tânără femeie inteligentă, echilibrată şi nu lipsită de bun simţ. Sunteţi îngrozită, cu toate astea continui să cred că nu am greşit vorbindu-vă deschis. Concepţiile mele vă înspăimântă, dar, când le veţi examina, după ce vă veţi odihni, veţi reveni asupra primei dumneavoastră impresii şi le veţi găsi absolut fireşti.

— Niciodată! Niciodată!

— Regăsesc în pasiunea dumneavoastră acea pasiune care animă roşcatele! Cea de-a doua soţie a mea avea, ca şi

dumneavoastră, părul ca de foc. Era foarte frumoasă şi mă iubea. Bizar, nu? Şi eu o iubeam. Întotdeauna am iubit roşcatele şi, poate, din cauza minunatei culori a părului dumneavoastră, vă găsesc atât de simpatică! Îmi place felul în care gândiţi, curajul de a vă exprima opţiunile. Din nefericire, femeile ca dumneavoastră nu mă mai interesează deloc. Există aici câteva tinere persoane a căror companie îmi este destul de plăcută, dar o prietenie spirituală are în ochii mei o cu totul altă valoare. Credeţi-mă, scumpă doamnă, am fost fericit de a mă fi întreţinut cu dumneavoastră.

— Şi dacă aş repeta… Soţului meu tot ceea ce mi-aţi spus?

El o privi cu un surâs în acelaşi timp amuzant şi indulgent.

— Întrebarea, chestiunea, este să ştiu dacă o veţi face!

Ea roşi.

— Eu… nu ştiu nimic despre această întrevedere.

— Sunt lucruri pe care femeile trebuie să le păstreze pentru ele, spuse el. Dar nu vreau să insist… Sunteţi obosită şi puţin decepţionată. Ne vom revedea. La viitoarea mea vizită vă voi chema şi vom discuta.

— Lăsaţi-mă să plec de aici, vă implor!

Ea şi împreunase mâinile, într-un gest de rugăciune. El îşi ridică capul.

— Nu faceţi pe copilul! Cum doriţi să vă acord ceea ce-mi cereţi? Vă închipuiţi că ţin să se ştie că aţi fost aici?

— Dar dacă v-aş jura că nu voi vorbi?

— Nu v-aş crede! Nu sunt nebun.

— Dar nu e posibil să mai rămân în această închisoare. Vreau să plec!

— Ar trebui să ştiţi ce vreţi. Aţi venit aici pentru a vă regăsi soţul. Îl aveţi. Atunci?

— Nu ştiam unde ajung!

— V-aţi imaginat că mergeţi la Moscova? Credeţi că ar fi mai bine să fiţi dincolo de „Cortina de fier”? Aici aveţi tot ceea ce puteţi să vă doriţi! Un climat ideal, distracţii, lux…

Se ridică şi-şi puse mâna pe umărul lui Hilary, apoi concluzionă:

— Credeţi-mă, micuţa pasăre seducătoare, care sunteţi dumneavoastră, se va obişnui cu noua sa existenţă. Nu vor trece doi ani şi veţi constata că veţi fi foarte fericită aici.

Capitolul XIX

În plină noapte, Hilary se trezi sărind în sus. Se sprijini pe un cot, ascultă, apoi îl strigă pe Betterton.

— Tom, mă auzi?

— Da. Un avion zboară destul de jos. Nimic grav. Se întâmplă din când în când…

— Mă întrebam…

Ea lăsă fraza neterminată.

Tom adormi din nou. Ea rămase trează, retrăind cu gândul curioasa conversaţie pe care o avusese cu Aristides. Indiscutabil, bătrânelul o simpatiza. Ar putea oare să profite de acest lucru? Să-i încurajeze sentimentele pentru a obţine eliberarea din această închisoare?

Data viitoare când o va chema, îl va face să-i vorbească din nou despre cea de-a doua soţie a lui, aceea roşcată pe care încă o mai iubea atât de mult. Bătrânilor le place nespus să-şi amintească. Ca şi unchiul George, care locuia la Cheltelham…

În noapte, Hilary surâdea fără să vrea. S-ar putea face o apropiere între unchiul George şi bogatul Aristides! Apriori, nu. Totuşi, există şi un punct comun între ei. Unchiul George se certase cu întreaga familie deoarece se căsătorise, în ciuda opoziţiei tuturor, cu o menajeră urâtă, dar avea în ochii lui o calitate care-i echivala toate imperfecţiunile: îi plăcea să-l asculte vorbind, nu mai obosea să-l asculte.

Ce-i spusese ea lui Tom? „Voi găsi un mijloc de a pleca de aici”.

Ea-şi spuse că ar fi caraghios ca acest mijloc să-i fie furnizat chiar de Aristides, apoi adormi.

— Un mesaj, spuse Leblanc. În sfârşit!

Desfăcu hârtia pe care un agent i-o adusese, luă cunoştinţă de conţinut, apoi i-o întinse lui Jessop.

— Este raportul unuia dintre piloţii noştri de recunoaştere. El a survolat un teritoriu din munţii Haut-Atlas unde a reperat un semnal luminos, transmis de la sol, în etape succesive. Un semnal în morse: COGLE PRO SE RIESL.

Jessop îi înapoie hârtia, după ce aruncă o privire peste ea.

Leblanc o puse pe masă şi începu să bifeze cu creionul ultimele două litere.

— SL, explică el, în codul nostru, înseamnă: „Nu semnalaţi recepţie”.

— Iar în codul nostru, LA NOI, adăugă Jessop, COG vrea să spună: „Atenţie, mesaj!”

— Ceea ce înseamnă, reluă Leblanc, subliniind cu o linie literele rămase, că mesajul se citeşte LEPROSERIE, deci spital de leproşi. Asta vă spune ceva?

— Spital de leproşi? întrebă Jessop.

— Ceea ce ar vrea să spună?…

— Nu există pe aici o colonie de leproşi?

Leblanc desfăşură pe birou o hartă mare, de stat major pe care, cu arătătorul îngălbenit de nicotină, trase un cerc destul de aproximativ.

— Iată sectorul survolat de pilotul nostru! Mi se pare că-mi aminteşte…

Ieşi din încăpere pentru a reveni aproape imediat.

— Cred că înţeleg! spuse el. Se află, în această regiune de deşert, un centru de cercetări medicale, destul de cunoscut, fondat de câţiva filantropi notabili. El cuprinde o colonie de leproşi, unde s-au făcut lucruri minunate. Mai este şi un institut al cancerului şi un sanatoriu pentru tuberculoşi. Este vorba de o lucrare foarte serioasă, de reputaţie internaţională, patronată de înalte personalităţi şi, chiar dacă nu exagerez, de preşedintele Republicii Franceze. Frumoasă lucrare! spuse Jessop.

— Institutul este deschis tuturora. Medicii care sunt interesaţi de aceste cercetări pot să-l viziteze oricând le

face plăcere.

— Şi nu le arată decât ceea ce trebuie să vadă? Nimic decât o operă filantropică pentru a camufla un trafic îndoielnic!

— Tot ce este posibil. Totuşi, m-ar mira!

— Cine ştie? În epoca în care trăim un spital de leproşi îmi apare ca un anacronism. Lepra se poate vindeca şi acasă!

— În ţări civilizate. Dar în Africa?

— Chiar şi în Africa, leproşii nu mai poartă ia gat un clopoţel prin care să-i avertizeze pe trecători că trebuie evitaţi! Ideea de a crea actualmente o colonie de leproşi mi se pare o ofensă adusă bunului simţ! Să-mi închipui că sunt puţini medicii care merg să viziteze un spital de leproşi? De fapt cui aparţine? Cine sunt aşa zişii filantropi care l-au fondat?

— Mă voi informa. Un minut şi revin.

Leblanc părăsi din nou încăperea, reapăru destul de repede, cu un anuar medical în mână.

— Este vorba, spuse el, de o întreprindere privată, administrată de un grup pe care-l prezidează celebrul Aristides, financiar extrem de bogat, după cum ştiţi şi bine făcător al omenirii, pe deasupra. După câte remarc, ceilalţi membri binefăcători ai ospiciului sunt oameni care prezidează cu el în diferite consilii de administraţie.

— Ce să mai discutăm! Afacerea aparţine acestui Aristides. Şi Aristides se afla la Fez în acelaşi timp cu Olive Betterton!

Afirmaţia era încărcată de un înţeles care nu putea să-i scape lui Leblanc.

— Dar, strigă el, ceea ce avansaţi este fantastic!

— Este fantastic!

— Aş zice chiar formidabil!

— Nu spun contrariul.

Leblanc, la fel de agitat ca şi colegul său britanic, continuă cu gesturi largi:

— Nu vă daţi seama de ceea ce poate fi formidabil, Jessop! Acest Aristides se află peste tot! Cel mai adesea, în culise,

dar cu mâna peste tot! Totul îl interesează: băncile, armamentul, transporturile, oţelul, bumbacul, totul! Nu-l vezi, abia dacă se vorbeşte despre el, nu se mişcă din castelul pe care l-a cumpărat nu ştiu unde în Spania, rămâne acolo foarte calm, zgârie din când în când câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care o aruncă jos, unul dintre secretari o adună… şi 48 de ore mai târziu un bancher parizian sau londonez, dacă nu belgian se sinucide. Nu exagerez. Aşa este!

— Şi asta vă uimeşte? întrebă flegmatic Jessop. Nu găsesc că este chiar aşa de surprinzător. Oamenii de stat fac declaraţii, bancherii, instalaţi în somptuoase cabinete, le comentează şi adaugă numai ceea ce cred ei de cuviinţă, iar când se află ceea ce se petrece în culise, le ignoră fiindcă toate astea nu sunt decât regie şi că adevăratul coordonator al jocului nu este decât un bonhomme, pe care nimeni nu-l cunoaşte, însă conduce o lume întreagă. Dacă am fi fost mai isteţi, l-am fi descoperit mai demult pe acest Aristides! Am fi descoperit imediat că această afacere nu avea nimic politic şi că nu era vorba decât de o simplă întreprindere comercială. Acum suntem convinşi de asta. Rămâne de ştiut ceea ce avem de făcut!

Leblanc îşi scărpină ceafa.

— Greu de spus! Declară el. Dacă ne vom înşela, prefer să nu mă gândesc la ceea ce se va întâmpla. Şi, dacă am văzut limpede. Ne mai rămâne s-o dovedim! Ancheta nu va fi uşoară. Va trebui s-o facem în medii în care nu e simplu să pui întrebări şi unde poţi face uşor o gafă.

Tăcu, îşi introduse mâinile în buzunare şi adăugă foarte simplu:

— Numai să facem, această anchetă!

Capitolul XX

Patru maşini se opriră în faţa porţii. Ocupanţii din prima erau un ministru francez şi un ambasador american, cei din a doua, un consul britanic, un deputat de la Comune şi un înalt funcţionar de la poliţie. În a treia erau doi eminenţi

jurnalişti. Fiecare din aceste distinse personaje era însoţit de cel puţin unul din colaboratorii săi. Căpitanul Leblanc şi Jessop călătoreau singuri, în cea de-a patra maşină.

Ministrul coborî primul.

— Vreau să sper, spuse el, că vom fi scutiţi de orice contact cu bolnavii.

Unul din secretarii săi îl asigură: toate precauţiunile au fost luate. Se vizita spitalul de leproşi, dar aceştia vor fi ţinuţi la distanţă.

Uşa deschizându-se, călătorii fură primiţi de director, escortat fiind de o suită de medici şi chimişti.

— Şi ce mai face scumpul meu prieten, Aristides? întrebă ministrul. Îl vom vedea, nu?

— A sosit din Spania ieri, răspunse directorul. Vă aşteaptă domnule ministru. Dacă vreţi să mă urmaţi…

Cortegiul defila printre două rânduri de leproşi, aliniaţi în spatele unor gărduleţe metalice. Excelenţa sa, care avea despre coloniile de leproşi ideile unui om din Evul Mediu, respiră uşurat.

Domnul Aristides îşi aşteptă oaspeţii într-un salon mobilat în stil european. Se schimbară replici de politeţe, în timp ce aperitivele frapate oferite de servitori îmbrăcaţi à l’orientale erau savurate.

— Sunteţi admirabil instalat! spuse unul dintre jurnaliştii lui Aristides.

— Într-adevăr, recunoscu filantropul şi voi adăuga fără modestie că sunt destul de mândru de această instituţie, Este cântecul meu de lebădă. Am vrut să las moştenire omenirii o operă exemplară. Pentru a putea amenaja, nu m-am uitat la bani!

— Nimic mai exact, declară un medic. Niciunul dintre noi n-a visat condiţii mai bune de muncă. Avem, în Statele Unite, câteva centre de cercetare echipate onorabil, care n-ar putea fi comparate cu cele cu care avem şansa să lucrăm aici; şi aici obţinem rezultate.

— Ţin, spuse ambasadorul american, să aduc un omagiu acestei iniţiative private, încununată de succes!

— Dumnezeu m-a ajutat! Murmură domnul Aristides, cu modestie.

Înghesuit în fotoliul său, te făcea să te gândeşti la un bătrân broscoi gălbejit. Deputatul de la Comune se aplecă spre vecinul său, unul din cei doi membri ai comitetului instituit de regina Angliei, şi-i spuse la ureche: Este, orice s-ar spune, un paradox viu.

— Această bătrână canalie a ruinat milioane de persoane, iar astăzi, nemaiştiind ce să facă cu banii pe care i-a furat, li-i restituie fără să aibă aerul de a o face!

Celălalt, care era evident surd, răspunse că omul arată ca un animal minunat, susceptibil de a face lucruri mari, din nimic.

Aristides anunţă pe invitaţii săi că le fusese pregătită o masă.

— Sper, adăugă el, că o veţi onora cu prezenţa dumneavoastră. Amfitrionul dumneavoastră va fi doctorul Van Heidem, deoarece eu ţin regim şi nu mai mănânc, dacă pot spune aşa. Veţi putea vizita instalaţiile noastre…

Călătoria – două ore cu avionul şi o oră cu maşina – le stârnise apetitul. Vinuri excelente însoţeau o carne suculentă, iar când vizita începu, fiecare se găsea în cea mai bună dispoziţie. Vizita dură două ore, care părură lungi ministrului, obosit de a fi admirat laboratoarele unde totul strălucea şi de a fi ascultat, cu un interes simulat, explicaţiile ştiinţifice, din care nu înţelegea nimic.

Alţii, mai curioşi, încercau în mod sincer să se documenteze asupra condiţiilor de muncă. Van Heidem răspundea cu solicitudine la toate întrebările lor, grijuliu, se pare de a arăta tot ceea ce era de văzut. Leblanc şi Jessop pătrunseră ultimii în salonul-fumoar unde se şi încheie vizita. Se ţinură puţin mai departe de ceilalţi, într-un colţ mai îndepărtat al încăperii. În momentul în care intră, Jessop îşi scoase ceasul pentru a-şi nota ora.

— Nu am remarcat nimic suspect, îi şopti Leblanc, a cărui voce, oricât de jos ar fi vorbit, trăda neliniştea.

— Nici eu! spuse Jessop.

— Este îngrozitor! Dacă nu vom găsi nimic, va fi o catastrofă! Să lucrezi săptămâni întregi pentru a organiza această călătorie şi să te întorci cu buzele umflate ar fi o calamitate! În ceea ce mă priveşte, desigur, cariera mea va lua sfârşit!

— Nu suntem încă bătuţi! Replică Jessop. Prietenii noştri se afla aici, sunt convins!

— Nu am văzut nimic care să vă permită să spuneţi asta.

— Contrariul ar fi surprinzător. În aceste vizite oficiale se arată doar ceea ce se vrea să fie văzut!

— Atunci, cum să dovedim acel ceva? Fără probe, nimeni nu va mişca un deget! Toţi sunt sceptici, toţi! Ministrul, ambasadorul american, consulul englez… Pentru ei un om ca Aristides se află în afara oricărei suspiciuni.

— Nu vă enervaţi, Leblanc! Credeţi-mă, nu suntem încă înfrânţi.

— Invidiez optimismul vostru! De ce râdeţi?

— Pentru că mă gândesc la minunile ştiinţei şi, mai precis, la ultimele perfecţionări aduse calculatorului Geiger.

— Nu sunt la curent. Nu sunt om de ştiinţă.

— Nici eu. Numai că acest aparat ultrasensibil la radiaţiile radioactive ne confirmă că prietenii noştri sunt aici. Aceste clădiri au fost construite de maniera să înşele pe oricine pătrunde aici. Toate culoarele se aseamănă, toate încăperile sunt la fel, nu se ştie niciodată unde eşti şi nu ai nici cea mai mică idee asupra planului de ansamblu. Pot totuşi să afirm că există o întreagă porţiune a clădirii pe care n-am văzut-o, pentru că nu ne-a fost arătată.

— Radioactivitatea vă autorizează să faceţi această afirmaţie?

— Exact!

— Încă o poveste în genul perlelor?

— Dacă vreţi. Dar, de data asta nu este vorba de perle pierdute sau de mâini fosforescente. E ceva mai subtil! Nu este nimic de văzut. Ceea ce căutăm, nu putem găsi decât cu detectorul despre care vă vorbeam…

— Va fi suficient?

— Ar trebui să fie suficient. Mă tem că da…

Leblanc termică fraza pe care Jessop o lăsase neterminată.

— Ghicesc, spuse el. Vă temeţi de reaua voinţă a însoţitorilor noştri, care nu au nici cea mai mică dorinţă să ne creadă, am constatat pe loc. Până la consulul dumneavoastră care afişează o rezervă prudentă… Guvernul englez a recurs adesea la serviciile lui Aristides. Cât despre al nostru…

Avu o mişcare descurajantă a umerilor.

— Va fi greu să-l convingem pe ministru, v-o garantez!

— De acord! Declară Jessop. Guvernul are mâinile legate. Avem nevoie aici de reprezentanţii lor, pentru că ei sunt singurii care pot să decidă, dar, în rest, nu contez pe ei şi nu le acord încredere.

— Nu?

— Nu. Când ei adulmecă o informaţie interesantă, nu renunţă la pistă şi nu-i poţi face s-o abandoneze. Oricât de incredibil li s-ar părea un lucru, ei sunt totdeauna gata să-l creadă, dacă este posibil. Am încredere în ei şi în acel surd pe care-l vedeţi acolo.

— Acela care pare deja să aibă un picior în groapă?

— Da. Este surd, pe jumătate orb şi îşi târăşte piciorul. Dar este pasionat de adevăr. El a fost Lord Chief Justice şi oricât de obosit ar fi fizic, rămâne o inteligenţă strălucitoare, cu acest simţ înnăscut de dreptate, care-i însoţeşte pe marii magistraţi. Dacă cineva va face manevre astfel încât să împiedice descoperirea adevărului, îşi va da seama imediat şi, din acel moment, va fi aliatul nostru.

Aperitivele circulau. Într-o alocuţiune destul de bombastică, ministrul îi mulţumi domnului Aristides pentru ospitalitate şi-l felicită pentru opera realizată. Ambasadorul

american adăugă câteva cuvinte, apoi ministrul, puţin nervos, luă cuvântul:

— Cred domnilor, că nu ne mai rămâne decât să ne luăm la revedere, de la gazda noastră: Am văzut tot ce era de văzut…

Insistase pe aceste ultime cuvinte în mod semnificativ. Simulă o pauză şi continuă:

— Opera prietenului nostru este deasupra oricărui elogiu. Nu putem decât să ne exprimăm încă o dată admiraţia înainte de a ne retrage, spunându-i „la revedere”. Suntem de acord cu toţii?

Privirea sa parcurgea adunarea şi sensul ascuns al cuvintelor sale nu scăpară la nimeni. De fapt spunea: „Aţi putut să vă daţi seama, domnilor, că nu e nimic aici care să fie suspect şi de care să ne temem. Este o adevărată destindere pentru noi şi putem pleca cu conştiinţa liniştită”.

Urma să facă un prim popas spre uşă, când, în liniştea care se aşternuse, se ridică o voce. Era vocea respectuoasă, calmă şi hotărâtă a lui Jessop. Se exprimă într-o franceză simplă, dar corectă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule ministru, aş dori să cer o favoare gazdei care ne-a primit cu atâta amabilitate.

— Da, desigur, domnule… Jessop.

Fără să se adreseze direct lui Aristides, cu privirea către Van Heidem, Jessop vorbi.

— Am întâlnit multe persoane care trăiesc aici, spuse el. Există totuşi una pe care n-am văzut-o şi aş dori să schimb câteva cuvinte cu ea. Mă întreb dacă ar fi posibil s-o văd înainte de plecarea mea. Este vorba de un vechi prieten.

— Unul din prietenii dumneavoastră? spuse Van Heidem, pe un ton de surpriză politicoasă.

— Aş fi putut să spun doi dintre prietenii mei: o femeie, doamna Olive Betterton şi Tom, soţul ei. Cred că el lucrează aici. Se afla la Harwell cândva şi mai înainte în Statele

Unite. Aş vrea să-i văd şi pe unul şi pe celălalt, înainte de a pleca de aici.

Doctorul Van Heidem îşi juca rolul foarte bine. Uimirea i se citea pe faţă.

— Betterton? Nu mi se pare că am avea aici pe cineva cu acest nume!

— Se află şi un american, reluă Jessop, Andrew Peters. Un chimist, dacă nu greşesc. Nu mă înşel, nu-i aşa domnule ambasador?

Se întoarse spre diplomat, un bărbat de vreo 40 de ani, cinstit şi subtil. Răspunsul întârzie puţin, dar veni:

— Exact. Andrew Peters, aş fi mulţumit să-l văd.

Van Heidem părea din ce în ce mai surprins. Jessop îl observa pe Aristides cu coada ochiului. Bătrânul nu lăsa să pară nici uimit, nici neliniştit. Ca şi cum discuţia nu-l interesa.

— Andrew Peters? răspunse Van Heidem. Nu înţeleg… Mi-e teamă excelenţă, să nu fie o eroare. Nu cunosc aceste nume.

— Dar, lansă Jessop, numele de Tom Betterton îl cunoaşteţi? Nu?

Van Heidem ezită o secundă. Rezistând tentaţiei de aş consulta stăpânul cu privirea, spuse:

— Thomas Betterton? Da, cred…

Unul din jurnalişti interveni:

— Nu puteţi să nu-l cunoaşteţi! S-a vorbit destul despre el în jurnale acum şase luni, când a dispărut! Timp de câteva săptămâni nu a fost vorba decât despre el şi poliţia l-a căutat peste tot. După câte am înţeles, s-ar afla aici?

— Desigur că nu! Răspunse sec Van Heidem. Mi-e teamă domnilor că aţi fost greşit informaţi. Aţi văzut astăzi toate persoanele care lucrează la Unitate.

— Nu toate! Răspunse Jessop calm. Nu am văzut nici pe doctorul Barron, nici un anume Ericcson. S-ar putea foarte bine să se afle şi o doamnă Calvin Baker…

Van Heidem păru că se destinde.

— Vorbiţi despre victimele unui accident de avion, destul de recent şi acum îmi amintesc perfect. Cel puţin în ceea ce-l priveşte pe Ericsson şi pe doctorul Louis Barron. Au murit şi unul şi celălalt, în catastrofă şi Franţa a avut în acea zi o mare pierdere. Nu se prea înlocuieşte cu uşurinţă un Louis Barron.

Dădu din cap cu tristeţe şi continuă:

— În privinţa acestei doamne Baker, despre care vorbiţi, nu cred să-mi amintesc că ar fi fost o americană sau o englezoaică în aparat. Sau, atunci poate era vorba de această doamnă Betterton la care vă refereaţi.

Întors către Jessop şi adresându-se în mod special lui, spuse:

— Avionul s-a prăbuşit în teritoriul marocan, dar nu văd de ce gândiţi, domnule, că aceste persoane ar fi venit aici. Doctorul Barron poate spusese că va profita de călătoria sa în Africa de Nord pentru a ne vizita şi aceasta ar putea explica eroarea dumneavoastră.

— Căci, după părerea dumneavoastră, întrebă Jessop, m-aş înşela? Niciuna din aceste persoane nu ar fi aici?

— După cum stau lucrurile… pentru că au suferit un accident? Corpurile, cred, au fost găsite.

— Atât de calcinate încât identificarea a fost imposibilă!

Jessop pronunţase aceste ultime cuvinte foarte uşor, articulând cu grijă! În spatele său se auzi o voce.

— Adică victimele acestui accident nu au fost formal identificate?

Jessop se întoarse către cel care vorbea. Era Lord Alverstoke. Îşi ţinea mâna sa dreaptă pâlnie la ureche iar ochii săi, care abia vedeau, îi căutau pe cei ai lui Jessop.

— Din punct de vedere material identificarea era imposibilă, spuse poliţistul şi am motive să cred că aceste persoane trăiesc încă.

— Să crezi?

Jessop rectifică:

— Ar fi trebuit să spun că am dovadă că aceste persoane n-au murit.

— Ce probă domnule Jessop?

— Când a plecat spre Marakech, părăsind Fez-ul, doamna Betterton purta un colier din perle false. Una din aceste perle a fost adunată de la mai bine de o jumătate de milă de locul unde a ars avionul.

— Sunteţi sigur că această perlă provenea din colierul doamnei Betterton?

— Absolut sigur. Ca şi toate celelalte, de altfel, ea purta un marcaj invizibil de observat cu ochiul liber, dar foarte distinct sub microscop.

— Acest marcaj cine l-a făcut?

— Eu însumi, Lord Alverstoke. În faţa domnului Leblanc, colegul meu france’z, aici de faţă.

— Şi aveaţi motive speciale… să însemnaţi aceste perle?

— Da. Eram convins că doamna Betterton mă va conduce până la soţul său, Thomas Betterton, pentru care am mandat de arestare. Alte perle au fost găsite pe traseul care merge de la locul în care avionul s-a prăbuşit la cel în care ne aflăm acum. Ancheta a stabilit că, acolo unde a fost recuperată o perlă au fost văzuţi şase călători, ale căror semnalmente corespund în mod sensibil cu cele ale persoanelor care ar fi pierit în accident. Noi dădusem unuia dintre ei o mănuşă fosforescentă. Această mână luminoasă a fost văzută pe un vehicul în care mica trupă în discuţie a făcut o parte din drum.

— Curios, spuse Lord Alverstoke.

În fotoliul său, domnul Aristides se agita. Pleoapele sale băteau. Puse o întrebare:

— Unde a fost relevată pentru ultima dată urma acestor călători?

— Pe un fost teren de aviaţie.

Jessop precizã locul.

— La mai multe sute de mile de aici, spuse domnul Aristides. Să admitem că ipoteza dumneavoastră este

fondată, că, pentru un motiv pe care-l ignor, acest accident a fost… trucat, rămâne ca pasagerii avionului să-şi fi luat zborul, puţin mai târziu, de pe acest teren afectat. Acest teren era foarte departe de aici, nu văd ce vă determină să gândiţi că aceşti oameni ar fi venit aici. Şi ce să facă aici?

— Mă faceţi să afirm că mă înşel, răspunse Jessop. Dar reţineţi că unul din avioanele noastre de recunoaştere a primit un mesaj, transmis lui Leblanc. Textul preciza că persoanele pe care le căutăm se află în acest spital de leproşi.

— Ceea ce este ciudat, declară domnul Artistides. Înclin să cred că cineva s-a străduit să vă lanseze pe o pistă falsă, în ceea ce mă priveşte, vă pot certifica un lucru: aceste persoane nu se află aici.

Tonul era definitiv.

— În plus, vă autorizez să faceţi toate cercetările pe care le doriţi.

— Ştiu unde ar trebui să înceapă.

— Unde?

— În al patrulea culoar, după laboratorul II, în micul pasaj care se deschide în stânga.

O mişcare bruscă a lui Van Heidem făcu să cadă două pahare pe podea. Jessop se întoarse spre neîndemânatic.

— Vedeţi, doctore, că sunt informat!

Van Heidem replică pe un ton acru:

— Supoziţie absurdă. Insinuaţi că reţinem aici persoane împotriva voinţei lor. Este fals. Dezminţirea mea este formală.

Ministrul nu se simţea în apele sale.

— Se pare, spuse el, că am ajuns într-un impas.

Domnul Aristides surâse.

— Ipoteza nu este lipsită de interes, dar nu este decât o ipoteză.

Îşi privi ceasul.

— Mă scuzaţi, domnilor, că vă sfătuiesc să plecaţi acum! Aeroportul este destul de departe şi desigur se vor nelinişti

dacă avionul va întârzia…

Leblanc şi Jessop îşi dăduseră seama că partida nu putea fi folosită prea mult timp. Aristides se lansa în luptă, cu toată forţa puternicei sale personalităţi. Îşi despreţuia adversarii care se opuneau mai mult voinţei sale. Ori se înclinau şi totul era în ordine, ori refuzau şi intrau în necunoscut. Fidel observator al consemnelor, ministrul nu avea decât dorinţa de a capitula. Înalţii funcţionari care-l însoţeau doreau numai să-i fie pe plac… Nemulţumit de turnura pe care o luase dezbaterea, dar cu grijă să evite complicaţiile, ambasadorul american prefera să considere incidentul ca închis. Consulul englez era cu majoritatea. Rămâneau jurnaliştii.

Aristides îi prefera. Cu ei era sigur că se putea aranja. Preţul lor se va ridica, dar era gata să plătească. Şi, dacă nu erau de vânzare, avea alte mijloace să-i reducă la tăcere. Evident, Leblanc şi Jessop ştiau. Dar singuri nu dovedeau nimic. Mai era şi acest bătrân, care tocmai vorbişi, acest Lord, care nici el nu putea fi cumpărat, dar…

Totuşi vocea precisă şi fermă a lordului Alverstoke îl smulse pe Aristides din reflecţiile sale.

— Cred, spuse bătrânul, că nu ne-am face datoria noastră, dacă ne-am grăbi plecarea. Ne aflăm în faţa unei afaceri, care în ochii mei reclamă un supliment de anchetă. Au fost aduse grave acuzaţii. Nu putem pur şi simplu să le excludem şi, pe bună dreptate, trebuie celor pe care-i vizează să le dăm posibilitatea să demonstreze că ele nu se sprijină pe nimic.

Domnul Aristides, cu un gest graţios, se adresă vizitatorilor.

— Dumneavoastră, domnilor, sunteţi cei care trebuie să dovediţi. Mă rezum doar să repet că aceste acuzaţii sunt gratuite şi nefondate.

— Sunt fondate.

Van Heidem se întoarse stupefiat. Cel care vorbise se afla în spatele său. Era un marocan cu faţa neagră şi uleioasă,

cu un turban şi o tocă albă, ornate cu broderii multicolore. Toate capetele se întorseseră spre el şi pe chipul fiecăruia se citea surpriza: bărbatul, evident indigen, n-avea accent american.

— Sunt fondate, repetă el.

Apoi, exprimându-se într-o excelentă engleză, urmă:

— Aceşti domni pretind că Thomas Betterton, Tourquil Ericsson, Andrew Peters, Olive Betterton şi doctorul Barron nu sunt aici. Mint, toţi sunt aici şi eu vorbesc în numele lor.

Avansând câţiva paşi, se duse la ambasadorul american.

— Vă e destul de greu domnule ambasador să mă recunoaşteţi sub această deghizare, sunt Andrew Peters!

Impasibil, domnul Aristides contempla scena.

— Veţi găsi aici, reluă Peters, nu numai persoanele care au fost numite aici mai înainte, dar şi multe altele: Schwarz, de Munchen, Helga Needheim, Jefferis şi David son, chimişti englezi, americanul Paul Wade, Murchinson, italienii Ricochetti şi Bianco. Sunt aici închişi în clădiri a căror existenţă este aproape imposibil s-o bănuieşti. Există o întreagă reţea de laboratoare secrete săpate chiar în rocă.

Ambasadorul surâse.

— În zadar vă privesc, nu reuşesc să vă recunosc!

— Mi-am injectat parafină sub buze şi tenul meu…

— Dacă sunteţi în realitate Andrew Peters, care este numărul vostru matricol la F. B. I.?

— – 813-417.

— Exact. Şi care sunt iniţialele adevăratului vostru nume?

— B. A. P. G.

Ambasadorul clătină din cap.

Acest bărbat este chiar Andrew Peters.

Se întoarse către ministru. Acesta îşi drese vocea, apoi, după o ultimă ezitare, se adresă lui Peters.

— Pretindeţi că se află aici persoane care au fost reţinute contrar voinţei lor?

— Da, domnule ministru. Mai sunt şi altele care rămân aici cu plăcere.

— În acest caz suntem obligaţi să culegem mărturii…

Ministrul părea să ceară din privire aprobarea poliţiştilor din suita sa.

Aristides ridică mâna.

— O clipă, spuse el, cu o voce blândă şi amabilă. Cred că înţeleg că s-a abuzat aici teribil de încrederea mea.

Ochii săi se fixară imperios şi îngheţaţi pe Van Heidem şi pe director.

— Ignor încă, domnilor, ceea ce în entuziasmul dumneavoastră pentru opera întreprinsă aici, aţi crezut că puteţi să vă permiteţi. Am cheltuit imense sume de bani pentru a crea acest centru de cercetări. Nu m-am ocupat de organizarea sa efectivă, materială. V-aş sfătui, domnule director, daca acuzaţiile pe care le-aţi auzit se sprijină pe ceva, să faceţi cunoscute imediat persoanele care sunt bănuite a fi reţinute aici ilegal.

— Dar, domnule, este imposibil. Ar fi…

— Am spus-o.

Aristides se întoarse din nou spre vizitatorii săi:

— Este nevoie să vă precizez, domnilor, că dacă s-a petrecut aici ceva ilegal, nu ştiu absolut nimic.

Fiecare înţelese. Orice s-ar fi întâmplat, deoarece era bogat şi puternic domnul Aristides, mare financiar internaţional, nu va fi compromis în afacere. Era învins, trebuia să renunţe la acest trust al creierelor din care spera să scoată profituri imense, dar înfrângerea sa, un accident în fabuloasa sa carieră, nu va avea consecinţe grave pentru el. O accepta cu filosofie. Viitorul îi oferea revanşa.

— Sunt liber de orice responsabilitate, mai spuse domnul Aristides. Domnilor, aveţi câmp liber!

Ministrul schimbă o privire cu şeful poliţiştilor pe care-i adusese cu el. Celălalt nu mai aşteptă. Era acoperit.

— Prima noastră datorie, spuse el, este să deschidem o anchetă. Nu voi permite să fie pus vreun obstacol investigaţiilor noastre.

Foarte palid Van Heidem spuse către el:

— Dacă doriţi sa mă urmaţi, domnule…

Capitolul XXI

Hilary se destinse.

— Am impresia că ne-am trezit dintr-un coşmar.

Se afla la Tanger pe terasa hotelului, cu Tom Betterton.

— Toate acestea s-au întâmplat cu adevărat? Reluă ea. Mă întreb adesea!

— Şi eu, spuse Tom. A fost un frumos coşmar! Să nu ne mai gândim! Important este că am ieşit…

Jessop veni şi se aşeză lângă ei.

— Andrew Peters nu este cu dumneavoastră? Se nelinişti Hilary.

— Va veni. Are o lucrare de terminat…

— Ştiţi că nu-mi mai revin? Reluă ea. Nici o secundă n-am bănuit că este unul dintre agenţii dumneavoastră, care realizează minuni cu fosfor sau cu acest etui de ţigarete în plumb care să-i permită să detecteze masele radioactive!

— Trebuie să vă mulţumesc amândurora, spuse Jessop, că aţi ştiut să vă arătaţi discreţi. Adaug că Peters nu este, s-o spun drept, unul din agenţii mei. El lucrează pentru Statele Unite.

— La el vă gândeaţi când îmi spuneaţi că, dacă voi reuşi să ajung la Tom, acesta s-ar afla acolo pentru a mă proteja?

Jessop răspunse printr-o mişcare a capului.

— Sper, spuse el pe un ton puţin amabil, că nu-mi purtaţi pică pentru a nu-mi fi ţinut în totalitate promisiunea. Aventura nu s-a sfârşit aşa cum credeţi dumneavoastră.

Ea îl privi mirată.

— Cum aşa?

— Nu v-o propusesem ca pe un mod de sinucidere original şi util?

Ea surâse.

— Nu-mi mai amintesc. Încă un lucru despre care îmi vine greu să cred că a existat în realitate! Sunt Olive Betterton de multă vreme, încât mă obişnuiesc cu greu să fiu din nou Hilary Craven.

— Ah! Iată-l pe prietenul meu Leblanc. Scuzaţi-mă, am două cuvinte să-i spun!

Jessop se ridică pentru a vorbi cu francezul care se afla în celălalt capăt al terasei.

— Olive, spuse Tom, vrei să-mi faci un serviciu? Te deranjează dacă insist să-ţi spun în continuare Olive?

— Deloc. Despre ce este vorba?

— Vom face câţiva paşi pe terasă, apoi tu vei reveni să te aşezi şi dacă vei fi întrebată unde sunt, spui că am plecat să mă întind puţin în camera mea.

— Şi ce vei face?

— O să plec: atâta timp cât calea este încă liberă.

— Dar unde vei merge?

— Nu are importanţă unde!

— Dar de ce să pleci?

— Gândeşte-te, scumpa mea copilă! Ceea ce mi se poate întâmpla aici, nu ştiu, deoarece Tanger este un oraş internaţional, cu statut foarte special. Ştiu însă ce mi se va întâmpla dacă voi rămâne cu voi în Gibraltar. Îndată ce voi pune piciorul pe sol, voi fi înhăţat!

Trăsăturile lui Hilary căpătară o expresie tristă. În bucuria libertăţii pe care o regăsise, uitase de neplăcerile personale ale lui Tom.

— Dar, Tom, unde vei pleca?

— Ţi-am spus: oriunde!

— Ai bani?

— Da. Sunt în siguranţă, depuşi undeva unde nu voi întâmpina nici o dificultate pentru a-i retrage, chiar şi dacă îmi voi schimba numele.

— Deci ai primit bani?

— Fireşte!

— Dar vei fi găsit de poliţie!

— Nu atât de uşor pe cât crezi! Poliţia are semnalmentele mele, dar nu mai corespund cu noul meu chip. Datorită chirurgiei estetice şi banilor voi fi liniştit până la sfârşitul zilelor, cu condiţia să nu mă întorc niciodată în Anglia.

Hilary îi răspunse cu scepticism.

— Cred că ai comite o mare greşeală şi consider că ar fi mai bine să te întorci la Londra, indiferent de consecinţe. În plus, nu mai suntem pe timp de război! Ai primi o foarte mică pedeapsă de privare de libertate! Şi după aceea. Preferi să fii un om urmărit pentru tot restul vieţii?

— Nu înţelegi. Vino! Nu mai e timp de pierdut.

— Cum vei reuşi să ieşi din Tanger?

— Mă voi descurca. Nu-ţi fă griji.

Ea se ridică, neştiind ce să mai spună. Acest serviciu pe care Tom i-l cerea, avea să i-l facă. Deşi trăise alături de un străin. Nu avea pentru el nici un sentiment prietenesc, nici o adevărată simpatie.

Se opriră la capătul terasei, lângă o uşă ce dădea spre o potecă ce şerpuia pe flancul colinei coborând spre port.

— Mă voi strecura pe acolo, spuse Betterton. Mulţumesc… şi la revedere!

— Mult noroc!

El, deschise uşa şi dădu înapoi doi paşi. Trei bărbaţi erau de cealaltă parte a uşii barându-i trecerea. Doi dintre ei intrară pe terasă.

— Thomas Betterton, spuse primul, pe un ton oficial, am asupra mea un mandat de arestare pentru tine. Am misiunea de a vă păzi până când vor fi terminate formalităţile privind extrădarea dumneavoastră.

Odată trecut prin momentul de surpriză. Tom îşi reveni.

— Nu este decât un impediment! strigă el. Acela că nu sunt Tom Betterton…

Al treilea bărbat se alătură primilor doi. Tom recunoscu în acel moment pe Andrew Peters.

Tom izbucni în râs.

— Să ne explicăm! Deoarece m-aţi cunoscut sub numele de Thomas Betterton, vă închipuiţi desigur că sunt Thomas Betterton. Ori, repet, nu sunt Thomaş Betterton. Am întâlnit pe Betterton la Paris şi m-am substituit lui. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-o pe această doamnă! A venit să mă caute,

dându-se drept soţia mea, iar eu am recunoscut-o efectiv ca atare. Am dreptate?

Întrebarea se adresa lui Hilary, care răspunse printr-un semn al capului.

— Şi, dacă am spus că este soţia mea, a fost tocmai pentru că nefiind Thomas Betterton nu o cunoşteam pe doamna Betterton. Fireşte, când ea m-a interogat, i-am povestit cu totul altceva. Ceea ce vă spun dumneavoastră este purul adevăr!

Râzând din nou concluzionă:

— Nu sunt Tom Betterton! Să luăm oricare fotografie a lui Betterton pentru a o compara cu chipul meu. Vă veţi convingi că am dreptate.

Andrew Peters veni lângă el.

— Am văzut fotografii de-ale lui Betterton, spuse el pe un ton tranşant şi sunt de acord că nu-i mai semănaţi, dar asta, nu înseamnă că nu sunteţi Tom Betterton. Şi o voi dovedi! Dacă sunteţi Betterton aveţi pe antebraţul drept o cicatrice în formă de Z!

Cu câteva gesturi rapide înlătură vestonul lui Betterton. Cu vioiciune îi suflecă mâneca de la cămaşă.

— Iată cicatricea! strigă el. În Statele Unite există doi asistenţi de laborator care o vor recunoaşte. În ceea ce mă priveşte, deţin informaţia de la Elsa.

Tom Betterton pălise.

— Elsa? Ce amestec are ea.

— Vreţi să cunoaşteţi motivul pentru care sunteţi acuzat? Vi se va spune!

Andy se întoarse spre poliţiştii care-l însoţeau.

— Tom Betterton, spuse unul dintre ei, sunteţi acuzat de omor cu premeditare a Elsei Betterton, soţia dumneavoastră.

Capitolul XXII

— Sunt dezolat Olive, Nu pentru el, ci pentru dumneavoastră! Pentru dumneavoastră aş fi vrut să-i acord o şansă. Am încercat. Amintiţi-vă. V-am spus, cândva, că ar

fi mai bine pentru el să nu părăsească niciodată Unitatea. V-am spus acest lucru, deşi am traversa jumătate din glob pentru a-l face să plătească pentru crima comisă!

— Nu mai înţeleg! mai întâi, cine sunteţi?

— Credeam că aţi ghicit. Mă numesc Boris Andrei Pavlov Glydr şi sunt verişorul Elsei. Am părăsit Polonia, ţara mea natală, pentru a merge în Statele Unite să-mi continui studiile. La sfatul unchiului meu, care vedea, nu fără nelinişte, evoluţia evenimentelor din Europa, am cerut naturalizarea mea americană, luând numele de Andrew Peters. A survenit războiul care m-a adus în Europa. Lucram pentru rezistenţă şi astfel, am reuşit să-i trimit în Statele Unite pe unchiul meu şi pe Elsa. V-am vorbit deja despre ea. V-am spus că ar fi devenit o altă Marie Curie. Numai ei, absolut numai ei, i se datorează descoperirea fisiunii ZE. Betterton era un tânăr canadian, care lucra în laboratoarele lui Mannhein, un om care-şi cunoştea meseria, dar nimic mai mult. I-a făcut curte Elsei şi s-a căsătorit cu ea, nu din dragoste, ci dintr-un singur interes, acela de a-i fi asociat la lucrările ei. Atunci când ea şi-a terminat practic cercetările, iar el a avut certitudinea că fisiunea ZE va fi o descoperire senzaţională, a asasinat-o pe Elsa, deliberat, cu sânge rece. Cu otravă.

— Nu! Nu pot să cred!

— Trebuie să mă crezi, Olive. În acea perioadă nu a fost bănuit. Moartea Elsei părea să-l fi marcat foarte mult. S-a pus pe lucru cu încăpăţânare, apoi, după un timp, a anunţat descoperirea fisiunii ZE. Şi-a revendicat-o în întregime. Aceasta i-a adus ceea ce spera: era de acum un savant de renume mondial. O anume prudenţă l-a determinat să părăsească Statele Unite pentru Anglia. S-a instalat la Harwell. Războiul terminându-se, am rămas în Europa unde cunoşteam germani, ruşi şi polonezi. Mă grăbeam totuşi să mă întorc în S. U. A... Elsa îmi scrisese cu puţin timp înainte de a muri. Maladia despre care îmi vorbise în scrisoare mi se părea inexplicabilă, misterioasă. Când m-am întors în

Statele Unite am început o anchetă, de ale cărei detalii vă scutesc acum, dar din care am aflat tot ceea ce voiam să ştiu. Am obţinut autorizaţia de exhumare a corpului lui Elsa şi a urmat o autopsie care a fost concludentă. Unul din prietenii mei, care lucra în biroul District Attorney, a plecat în Europa în acelaşi timp în călătorie de agrement şi, cred, că întâlnindu-l pe Betterton, i-a vorbit despre exhumare. Betterton şi-a dat seama că-şi risca reputaţia. Îmi închipui că trimişii lui Aristides l-au contactat şi că atunci i-a venit ideea că numai în acest fel se va putea salva. A avut grijă să se precizeze în contractul său că medicii chirurgi specializaţi ai Unităţii îi vor crea un nou chipr după care a dispărut. Nu se aştepta, este foarte evident, să găsească acolo o adevărată închisoare, în care situaţia sa devenea periculoasă, deoarece era incapabil să furnizeze, pe plan ştiinţific, ceea ce se aştepta de la el. Fisiunea ZE presupunea Geniul. Or, el nu poseda acest geniu…

— Şi aţi decis…

— Să-l găsesc, da. Decizia mea a fost luată a doua zi după dispariţia sa; m-am dus în Anglia. Anumite deschideri fuseseră facilitate de doamna Speeder, care lucra în cadrul O. N. U. La Londra, am aflat că această doamnă îl întâlnise pe Betterton. Am aranjat să-i fiu prezentat. Am încercat s-o determin să se confeseze, spunându-i că sunt de stânga şi insistând asupra cunoştinţelor mele ştiinţifice, pe care le exageram, desigur. Îl credeam pe Betterton în spatele Cortinei de Fier, unde el credea că nimeni nu-l va mai căuta. Eu eram însă hotărât s-o fac. Elsa, pe lângă valoarea sa profesională, era o foarte frumoasă şi fermecătoare femeie. Să ştiu că omul pe care-l iubise, pe lângă faptul că-i furase descoperirile, a mai şi asasinat-o! Un astfel de om, dacă aş putea, l-aş omorî cu propriile mele mâini!

— Vă înţeleg.

— De la sosirea mea în Anglia v-am scris, explicându-vă totul. Am semnat cu numele meu polonez.

O privi pe Hilary, aşteptând câteva cuvinte care nu veniră însă. Continuă.

— Cred că nu m-aţi crezut, deoarece nu mi-aţi răspuns niciodată. După aceea, am fost să văd pe cei care lucrau la Inteligence Service, cărora le-am jucat o comedie. Eram tipul perfect al ofiţerului polonez. De o politeţe însă puţin seacă, teribil de „străin”. Nu am inspirat nimănui încredere. Jessop şi cu mine am sfârşit prin a ne înţelege totuşi.

După câteva clipe de tăcere continuă:

— În această dimineaţă misiunea mea s-a încheiat. Betterton va fi extrădat şi dus în Statele Unite, unde va fi judecat. Dacă va fi achitat, nu voi avea nimic de obiectat.

Adăugă cu un aer sumbru:

— Dar va fi condamnat! Există prea multe dovezi!

Urmă un nou moment de linişte. Amândoi priveau grădinile inundate de soare, coborând panta blândă spre mare.

— Ceea ce mă frământa, reluă el, este că aţi venit să-l căutaţi şi că, de la prima noastră întâlnire, m-am îndrăgostit de dumneavoastră. Este lamentabil, dar nu pot să fac nimic. Vă iubesc şi eu sunt cel care vă trimite soţul pe scaunul electric! Poate mă veţi ierta, dar nu veţi uită niciodată.

Se ridică.

— Asta-i tot! Concluzionă el. Această istorie voiam s-o auziţi direct de la mine. Adio!

Se îndepărtă.

— O clipă! spuse ea. Există ceva ce nu ştiţi. Nu sunt soţia lui Betterton. Olive Betterton a murit la Casablanca. Jessop m-a convins să mă substitui ei.

El se întoarse. În picioare, în faţa ei, o privea cu stupoare.

— Nu sunteţi Olive Betterton?

— Nu.

— Asta-i bună!

El se lăsă să cadă cu greutate pe fotoliul de pe care tocmai se ridicase.

— Olive! micuţa mea Olive!

— Nu mă numiţi Olive! Numele meu este Hilary! Hilary Craven.

— Hilary? V-a trebui să mă obişnuiesc!

Mâna sa se aşează pe cea a tinerei femei…

La cealaltă extremitate a terasei, Jessop, care discuta cu Leblanc anumite dificultăţi de ordin tehnic, îşi întrerupse colegul în mijlocul unei fraze:

— Spuneaţi?

— Spuneam, dragul meu prieten, că eforturile noastre nu vor fi totalmente finalizate: Aristides nu va fi urmărit!

— Ştiu. Cei că Aristides câştigă întotdeauna. Reuşesc să se strecoare printre degete. Singura mea consolare este că omul va pierde mulţi bani cu această aventură, ceea ce nu-i cade tocmai bine. Am impresia că va fi chemat, nu peste multă vreme, să dea socoteală unui judecător, în faţa căruia minciunile sale nu vor mai convinge.

— Ce priviţi cu atâta atenţie?

— Spuneţi mai bine „pe cine”. Nu vedeţi acolo pe Hilary Craven şi pe Andrew Peters? Am lansat-o pe Hilary spre o „destinaţie necunoscută”, dar mi se pare că această călătorie se termină, după toate câte au fost, în mod obişnuit.

Leblanc îşi încruntă sprâncenele, reflectând.

— Am găsit! strigă el. Este din Shakespeare!

Jessop surâse.

— Francezii, spuse el, sunt foarte cultivaţi.

SFÂRŞIT